

HOOKED

Un roman din seria NEVER AFTER

EMILY McINTIRE

TRADUCERE DE IONEL GHIRAGOSIAN

LEDA BAZAAR

DARK ROMANCE

EMILY MCINTIRE

HOOKED

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

Playlist

„Lost Boy“ – Ruth B
„Control“ – Halsey
„Heathens“ – Twenty One Pilots
„Bad Romance“ – Lady Gaga
„bury a friend“ – Billie Eilish
„Blood // Water“ – Grandson
„In the Shadows“ – Amy Stroup
„Look What You Made Me Do“ – Taylor Swift
„ocean eyes“ – Billie Eilish
„Lifetime“ – Justin Bieber

*Tuturor celor care au fost răufăcători
în poveștile altora.*

„În viață poți să obții orice dacă sacrifici totul pentru asta.”

J. M. Barrie, *Peter Pan*

PROLOG

A fost odată ca niciodată

Mă simt altfel decât credeam că o să fie.

Să îlucid.

Monturile îmi ies în evidență când îmi răsucesc încheietura mâinii și, când el cascadează ochii mari, cu sângele țâșnindu-i din gât și udându-mi pielea de pe antebraț, mă lovește un val de satisfacție c-am ales să-mi înfig cuțitul în artera lui carotidă. Suficient de adânc încât să-i provoc moartea, dar și suficient de lent ca să mă pot bucura de fiecare ultimă secundă a vieții lui jalnice care se scurge, luându-i și sufletul nefericit.

Știam c-o să dureze doar câteva clipe până să-și piardă cunoștința, însă de atât am nevoie.

De câteva secunde.

Suficient cât să se uite în ochii mei și să știe că sunt monstrul pe care l-a creat. Întruparea vie a păcatelor lui, care revin ca să se răzbune.

Totuși, *sperasem* oarecum să implore. Doar puțin.

Stau pe vine deasupra lui mult timp după ce sângele încetează să mai curgă, cu palma plină de bătăături pe gâtul său și cu cealaltă ținând teaca pumnalului, așteptând *ceva*, dar nu fac decât să mă înfior când sângele i se răcește pe pielea mea și conștientizez că nu moartea *lui* o să mă liniștească.

Abia când telefonul îmi vibrează în buzunar îi dau drumul, povara risipindu-se când cadavrul îmi cade din brațe.

— Bună, Roofus!

— De câte ori trebuie să-ți spun să nu-mi mai zici așa? izbucnește el.

Rânjesc.

— Cel puțin încă o dată.

— Ai făcut-o?

Trecând prin birou și intrând în baie, dau drumul la apă până se încălzește, pun telefonul pe difuzor și încep să-mi spăl brațele stropite de sânge.

— Bineînțeles că da!

Ru mormăie.

— Cum te simți?

Apuc marginea chiuvetei și mă aplec în față ca să mă uit în oglindă.

Cum mă simt?

Inima nu-mi bate mai tare. Sângele nu-mi clocotește. Nu sunt slăbit.

— Cam dezamăgit, mă tem.

Luând un prosop din cuierul de perete, mă usuc și mă întorc în birou, întinzându-mă după costumul meu.

— Ei bine, nu e surprinzător. James Barrie, cel mai greu de mulțumit copil din tot universul!

Zâmbesc în timp ce îmi închei nasturii de la sacou, aranjându-mi manșetele când mă aflu din nou deasupra unchiului meu. Îl privesc de sus, ochii lui negri uitându-se în gol la tavan, cu gura deschisă și relaxată – cam așa cum m-a forțat mereu s-o țin pe a mea.

Amuzant!

Însă inocența mi-a fost răpită cu mult înaintea lui.

Îi dau la o parte piciorul, cizmele lui hidoase din piele de crocodil improșcând sângele care s-a adunat sub cadavru.

Oftând, mă apuc de vârful nasului.

— Situația a devenit cam... murdară.

— Mă ocup eu de asta! promite Ru și izbucnește în râs. Inveselește-te, puștiule! Te-ai descurcat bine. Ne vedem la Jolly Roger? Este timpul să sărbătorim.

Întrerup apelul telefonic fără să-i răspund și mă gândesc la faptul că asta e ultima clipă pe care o să mi-o petrec vreodată cu o rudă. Închid ochii și inspir profund, în căutarea vreunui strop de regret.

Nu regret nimic.

Tic.

Tic.

Tic.

Sunetul spintecă liniștea și mă zgârie pe interior. Scrâșnesc din dinți când deschid ochii, încercând să-mi dau seama de unde vine zgomotul continuu. Lăsându-mă pe vine, scot batista din buzunarul de la piept și, băgând mâna în blugii unchiului meu, îi scot ceasul de buzunar din aur.

Tic.

Tic.

Tic.

Furia mi se răsucește în stomac și mă strânge, așa că izbesc ceasul de pământ. Pulsul îmi crește când mă ridic, strivind de nenumărate ori cu piciorul obiectul hidos, până ce transpirația îmi acoperă fruntea, curgând apoi pe obraz și pe podea. Doar când sunt sigur că nu mai scoate niciun sunet mă pot relaxa.

Mă îndrept și expir, aranjându-mi părul și pocnindu-mi gâtul.

Poftim! E mai bine așa.

— Adio, unchiule!

Băgând batista înapoi în buzunarul de la costum, plec de lângă bărbatul pe care îmi doresc să nu-l fi cunoscut vreodată.

Acum sunt cu un pas mai aproape de cel responsabil pentru toate și, de data asta, nu o să mai poată fugi.

CAPITOLUL 1

Wendy

Nu am fost niciodată în Massachusetts, dar am auzit de lipsa căldurii. Așadar, deși diferența de temperatură din Florida este șocantă, nu e cu totul neașteptată. Totuși, când tremur în maiou, în briza slabă care-mi suflă peste brațe, nu mă pot abține să nu-mi doresc să fi rămas acasă, în loc să aleg să-mi urmez familia spre noua locuință din Bloomsburg.

Totuși, nu suport gândul ideea de a nu fi aproape de ai mei dacă au nevoie de mine. Tata este dependent de muncă – chiar mai mult după moartea mamei –, și, fără mine prin preajmă, fratele meu mai mare de 16 ani, Jonathan, ar fi complet singur.

Întotdeauna am fost răsfățata tatei, chiar dacă el îngreunează situația. Am sperat că, după mutare, o să se domolească și o să-și facă timp pentru familia lui în loc să caute constant următorul lucru important de care să se apuce. Însă Peter Michaels nu se liniștește niciodată. Setea lui de noi speculații e mai puternică decât dorința unei legături de familie. Faptul că revista *Forbes* l-a desemnat drept cel mai bun om de afaceri pentru al cincilea an consecutiv înseamnă că are multe oportunități în privința asta. Și, ca proprietar al celei mai mari companii aeriene din emisfera vestică, are fonduri pentru oportunitățile menționate anterior.

NevAirLand. *Te ducem oriunde visezi!*

— Ar trebui să ieșim în oraș în seara asta, spune prietena mea, Angie, în timp ce șterge teigheaua de la Vanilla Bean, cafeneaua unde lucrăm amândouă.

— Și ce să facem? o întreb.

Sincer, speram doar să mă duc acasă și să mă relaxez. Sunt aici doar de o lună și ceva și am lucrat atât de mult, încât nu mi-am petrecut nicio seară cu Jonathan. Deși este în faza adolescență în care crede că „nu are nevoie de nimeni și de nimic”, deci oricum s-ar putea să nu mă vrea prin preajmă.

Angie ridică din umeri.

— Nu știu! Câteva dintre fete spuneau că merg la Jolly Roger.

Strâmb din nas. Și din cauza „fetelor”, și a denumirii localului despre care vorbește.

— O, haide, Wendy! Ești aici de aproape două luni și nu ai ieșit niciodată în oraș, insistă Angie și își țuguie buza de jos, împreunându-și mâinile ca și când s-ar ruga.

Clătinând din cap, oftez.

— Nu cred că prietenele tale mă plac.

— Nu e adevărat! Doar că nu te cunosc încă. Trebuie să ieși cu noi în oraș ca să nu te placă.

— Nu știu, Angie! Îmi mușc buza de jos și adaug: Tata e plecat din oraș și nu îi place când ies și atrag atenția.

Angie își dă ochii peste cap.

— Ai 20 de ani, fată. Taie cordonul ombilical!

Îi zâmbesc fără tragere de inimă. La fel ca majoritatea oamenilor, Angie nu poate înțelege cum este să fii fiica lui Peter Michaels. Chiar dacă aș vrea, nu am cum să tai cordonul ombilical. Puterea și influența lui ajung în toate colțurile universului și nu există niciun lucru sau om pe care să nu-l controleze. Sau, dacă există, nu l-am cunoscut până acum.

Clopoțelul montat deasupra ușii sună, anunțând intrarea prietenei lui Angie, Maria, al cărei păr lung și brunet scânteiază datorită luminilor din tavan când vine spre noi.

Ridic din sprâncene când mă uit la ea și din nou la Angie.

— În orice caz, în ce fel de local i se permite accesul unei fete de 20 de ani?

— Nu ai un buletin fals? mă întrebă Maria când ajunge la casa de marcat.

— *Cu siguranță* nu am așa ceva. Nu m-am furișat niciodată într-un bar sau club în viața mea. Ziua mea de naștere

este peste câteva săptămâni. O să merg cu voi data viitoare, spun și le fac semn să mă lase în pace.

Maria mă măsoară din priviri.

— Angie, nu ai buletinul surorii tale? Ele două... seamănă, zice Maria în timp ce întinde mâna și-mi atinge părul castaniu. Dacă-ți expui puțin trupul, nici măcar nu o să se uite la poza din buletin.

Râd în vreme ce îi ignor cuvintele, dar stomacul mi se strânge, căldura urcându-mi prin vene și înroșindu-mi obraji. Nu încalc regulile! Nu le-am încălcat niciodată. Însă ideea de a ieși în seara asta, de a face ceva rău, îmi trimite un fior pe șira spinării.

Maria este una dintre „fete”, și nu a fost nici pe departe amabilă, dar, când o văd zâmbind și trecându-și degetele prin păr, mă întreb dacă Angie are dreptate. Poate că totul este în mintea mea și pur și simplu nu i-am oferit o șansă. Nu am avut niciodată un adevărat grup de prietene apropiate, deci nu știu cum ar trebui să funcționeze.

— Nu-mi pasă dacă nu vrei să mergi, zice Angie și se bosumflă, aruncând cârpa udă spre mine. Eu iau decizia finală.

Râd și clatin din cap după ce termin de umplut recipientele pentru dimineață.

— Hm! Maria sparge zgomotos un balon de gumă, privindu-mă intens cu ochii ei negri, apoi mă ia la întrebări: Nu vrei să mergi?

Ridic din umeri.

— Nu e asta, doar că...

— Probabil că este mai bine, mă întrerupe ea. Nu cred că JR este pe placul tău.

Mă enervez și mă îndrept.

— Ce vrei să spui cu asta?

Maria rânjește.

— Vreau să spun că nu este pentru *copii*.

— Haide, Maria, nu fi nesuferită! intervine Angie.

Maria râde.

— Nu sunt, doar spuneam și eu. Dacă este *el* acolo? Poți să-ți imaginezi? Ar rămâne marcată pe viață doar din cauză că a fost în aceeași clădire și ar fugi acasă ca să îi povestească taticii ei.

Îmi ridic bărbia.

— Tata nici măcar nu e în oraș.

Maria își înclină capul, strângând din buze.

— Atunci, dădacei tale.

Enervarea îmi trece prin stomac, iar nevoia de a-i dovedi că se înșală mă face să mă hotărăsc, forțându-mă să vorbesc.

— Vin! zic, uitându-mă la Angie.

— Da! exclamă Angie și aplaudă.

Mariei îi licăresc ochii.

— Sper c-ai să faci față.

— Las-o baltă, Maria! O să se descurce. Este un bar, nu un club de sex, o ia Angie peste picior, înainte să se întoarcă spre mine. Nu o asculta! În plus, mergem acolo doar ca să încerce să-i atragă atenția bărbatului ei misterios.

— Chiar o să-i atrag atenția.

Angie își înclină capul.

— Fată, nici măcar nu știe că ești!

— La un moment dat, trebuie să mi se schimbe norocul, zice Maria și ridică din umeri.

Nedumerirea mă face să mă încrunt.

— Despre cine vorbiți?

Un rânjet obraznic se furișează pe chipul Mariei și o expresie visătoare apare în ochii lui Angie.

— Despre Hook.

CAPITOLUL 2

James

— Există o nouă propunere.

Torn două degete de Basil Hayden în păhărelul de cristal, adăugând un cub de gheață și savurând aroma înainte să mă întorc spre Ru.

— Nu știam că acceptăm propuneri noi, spun eu.

El ridică din umeri, aprinzându-și trabucul și pufăind.

— Nu acceptăm, dar sunt om de afaceri, iar asta are un potențial imens.

Vocea îi este înăbușită când vorbește cu trabucul în gură, însă anii în care i-am sorbit cuvintele ca și cum ar fi fost desprinse din Evanghelie mă ajută să-l înțeleg ușor.

Roofus, cunoscut tuturor drept Ru, este singura persoană din viața mea în care merită să am încredere. M-a salvat din iad, iar eu n-am să pot niciodată să-l răsplătesc. Însă chestia asta e valabilă doar în cazul lui, ceea ce *îngreunează* situația când decide să implice oameni noi în operațiunea noastră.

A devenit nesăbuit odată cu vârsta.

— Într-o zi, incapacitatea ta de a refuza *potențialul* o să te ucidă, îi spun.

Ru mijește ochii.

— Nu intenționez să mor și să-mi las moștenirea unui britanic.

Rânjesc. Toate astea sunt oricum ale mele, doar că lui nu îi place să o spună cu voce tare. Nu vrea să admită că învățacelul și-a depășit maestrul, că el ține frâiele doar pentru că îi permit eu. Este adevărat din clipa în care mi-am murdărit mâinile cu sângele unchiului meu, cu opt ani în urmă, în

ziua în care am împlinit 18 ani. L-am eviscerat ca pe un pește inutil ce era și apoi am folosit același cuțit ca să-mi tai friptura la cină, provocându-i pe toți să mă întrebe de ce aveam degetele pătate de roșu.

Poate că Ru are titlul de șef, dar *de mine* se tem toți.

Lăsându-mi paharul pe marginea biroului, mă așez pe unul dintre fotolii.

— Mortalitatea ta nu este ceva despre care-mi place să glumesc în mod special.

Câteodată chiar cred că Ru se consideră de neatins. Asta îl face să fie neglijent, să aibă încredere prea ușor și să le permită oamenilor să se apropie prea mult. Din fericire, mă are pe mine, iar eu o să-mi înfig cuțitul în oricine încearcă, savurând cum li se scurge viața din ochi în timp ce le curge sângele în mâinile mele. Presupun că, atunci când trăiești ce am trăit eu, înveți repede că ești nemuritor doar în amintirile oamenilor.

Ru se apleacă în față, lăsând trabucul în scrumiera ornamentată din colțul biroului său.

— Atunci fii atent! Avem pe cineva interesat să devină *partener*, zice Ru și rânjește. Vrea să ne extindă rețeaua de distribuție. Să ducă marfa noastră în noi colțuri ale universului.

— Fascinant! exclam în timp ce îmi iau o scamă de pe sacou. Cine este?

Întreb doar ca să îi fac pe plac. Nu sunt deloc interesat să aducem pe cineva nou. De trei ani apelăm la traficantul nostru de droguri și l-am verificat personal. L-am văzut transpirând când urmărea cum praful nostru magic era încărcat în avion, ascuns în lăzi cu homari. Am stat lângă el în cabină tot zborul, jucându-mi pe degete cuțitul cu lamă curbată în timp ce se scăpa pe el de neliniște.

Dacă vrei să te asiguri de loialitatea cuiva, trebuie să te asiguri că înțelege *de ce* o meriți. Și m-am asigurat că oamenii înțeleg că vârful unui cuțit rănește mai mult când cel care îl folosește se bucură să provoace suferință.

Ru se șterge la gură cu mâna.

— Ai auzit de avioanele NevAirLand?

Înțepenesc pe loc, iar sângele-mi îngheață în vene. Sunt foarte sigur că nu am menționat niciodată nimănui numele

ăla, mai ales lui Ru.

— Nu pot să spun că am auzit.

Îmi tremură maxilarul.

— Ei bine, cred că ești singurul, râde Ru. Proprietarul, Peter Michaels, tocmai s-a mutat aici.

Inima mi se izbește de coaste. *Cum de mi-a scăpat asta?*

— O?

Ru dă aprobator din cap.

— E în căutarea unei noi *aventuri*, îmi explică și zâmbește, iar dinții lui puțin strâmbi licăresc. Este corect să îl primim cum se cuvine și să îl anunțăm cum funcționează lucrurile pe aici.

Îmi zvâcnesc mâinile de furia care crește în mine ori de câte ori aud numele lui Peter Michaels. Mă întind și iau paharul de cristal, ținându-l strâns când anticiparea îmi apare în piept.

Ce întâmplare că bărbatul pe care tânjesc de mult să-l ucid mi se servește pe o tavă de argint...

— Ei bine, mi se pare o ocazie minunată! răspund și zâmbesc.

Ru își ia trabucul.

— Nu-ți ceream permisiunea, puștiule, dar mă bucur că ești de acord!

— Așadar, când ne întâlnim cu el?

Sorb din băutură, încercând să-mi calmez bătaile rapide ale inimii.

— *Eu* mă văd cu el în seara asta. *Singur*; spune și mijește ochii.

Mi se strânge stomacul.

— Lasă-mă să vin cu tine, Roofus! Nu ar trebui să te întâlnești singur cu el.

Ru oftează, trecându-și o mână prin părul ridicol de roșcat.

— Ești prea amenințător, puștiule. Întâlnirea asta trebuie să fie prietenoasă.

Aici nu pot să îl contrazic.

— Măcar ia-l pe unul dintre băieți!

Ideea că Ru o să fie singur cu Peter Michaels îmi dăfiori.

Suflând fumul, Ru face un cerc în aer.

Mă aplec în față, lovind cu monturile în biroul lui.

— Roofus! *Promite-mi* că nu o să mergi singur! Nu fi nesăbuit!

— Și tu nu-ți uita locul! izbucnește el. *Eu* conduc operațiunea, nu tu. Tu îmi dai socoteală mie. Ce ar fi să-ți arăți recunoștința și, pentru prima dată, să faci ce naiba îți spun?

Tonul lui mă face să scrâșnesc din dinți și, dacă ar fi fost altcineva, i-aș fi mulțumit pentru că mi-a adus aminte chiar înainte să-i tai limba. Însă Ru scapă de multe lucruri de care nimeni altcineva nu o face.

Prima dată l-am văzut pe Ru când aveam 13 ani – la doi ani după ce fusesem trimis în America să locuiesc cu unchiul meu. Citind în bibliotecă, am auzit zarvă pe hol și am ieșit să văd ce se întâmplă. Aruncând o privire prin ușa întredeschisă a biroului, am urmărit ca-n transă cum un bărbat masiv cu ten măsliniu și părul vopsit roșu se înălța peste masa de scris a unchiului meu și-l amenința cu moartea, ținându-i un pistol la tâmplă și vorbindu-i pe un ton amenințător cu accent de Boston. Sincer, a fost copleșitor. Nu-l mai văzusem niciodată pe unchiul meu ploconindu-se în fața cuiva. De obicei era pasiunea lui să-i vadă pe ceilalți căzând în genunchi în fața lui.

Fiindcă era politician, se întâmpla deseori în public.

Fiind o persoană plină de furie și perversitate, se petrecea și mai des în particular.

Așadar, individul ăsta misterios mi s-a părut captivant și am vrut să-l urmăresc atunci când a plecat, disperat să-i imit puterea. Presupun că ai putea să spui că făcusem o obsesie, dar nu mai cunoscusem pe nimeni ca el. Nu mai văzusem niciodată pe cineva care să-i impună unui bărbat care conducea lumea să i se supună.

Voiam să știu și cum să fac asta.

Dar, la 13 ani, nu stăpâneam arta de a nu fi zărit, iar Ru a știut de la bun început că îl urmăream. M-a luat la el și m-a învățat tot ce știa. Mi-a arătat străzile din Bloomsburg și s-a asigurat că nu-mi pierd mințile din cauza coșmarurilor care îmi chinuiau somnul.

Așa c-am să țin cont de ce vrea el, deoarece pe planeta asta nu există niciun om care să fi avut grijă de mine așa cum a făcut-o el.

A existat cândva, dar cu mult timp în urmă. De fapt, într-o altă viață.

— Ai dreptate! spun. Am încredere în raționamentul tău. În al celorlalți nu am.

Ru râde și deschide gura ca să-mi răspundă, dar o bătaie în ușa îl întrerupe.

— Intră! mormăie Ru.

Starkey, unul dintre novicii noștri mai tineri, își bagă capul înăuntru.

— Scuze că întrerup, șefu'! zice el și îmi aruncă o privire, căscând ochii în timp ce se uită repede în altă parte. Sunt câteva fete care încearcă să intre cu buletine false. Ne scot peri albi la parter.

— Ai venit până aici ca să ne deranjezi cu rahaturi din astea? izbucnește Ru. Pentru ce naiba te plătim?

Furia lui Ru mă face să rânjesc și mă îndrept spre camerele de supraveghere, uitându-mă la cea de la intrare. Așa cum spune Starkey, sunt trei fete, dintre care una țipă acum în fața paznicului. *Jalnic!* Continui să mă uit, atent la frumusețea care stă într-o parte.

Mi se strânge stomacul când mă uit la ea din cap până-n picioare, îmbrăcată într-o rochie albastră, mulată. Se ține cu brațele de mijloc, mutându-și privirea de la paznic la taxiurile de pe marginea străzii.

Mă enervează că nu o văd atât de clar pe cât aș vrea, dar e destul încât să-mi dau seama că pare jenată. Inocentă. Cu siguranță nu are ce căuta într-un asemenea loc. Și, dintr-un motiv oarecare, chestia asta îmi trimite un fior direct spre sculă, făcând-o să se mărească și să pulseze pe când îmi imaginez toate felurile în care ar putea să o pângărească locul ăsta. Oamenii care-mi stârnesc reacții nu sunt mulți. O viață *lipsită* de reacții mi-a intrat în piele, întărind-o ca pe un scut impenetrabil și nepermițând niciunui lucru să intre sau să iasă. Sunt doar o carcasă goală cu un singur scop.

Faptul că fata asta mi-a stârnit interesul, chiar și puțin, m-a făcut curios.

— Lasă-le să intre! intervin, cu ochii încă la frumusețea brunetă.

Starkey nu mai bombăne, aruncându-mi o privire înainte să se uite din nou la Ru.

— Ești sigur? Eu...

— M-am bâlbâit? întreb, întorcându-mă spre el. Sau poate accentul te face să nu înțelegi?

— N-nu, doar că...

— Doar că, îl întrerup. E clar c-ai nevoie de îndrumare pentru gestionarea situației. Sau am înțeles greșit motivul pentru care ai adus problema asta banală în atenția noastră?

Ru rânjește, rezemându-se de spătar.

— Nu, Hook! Nu ai înțeles greșit!

— Hmm! Atunci este cu siguranță o problemă. Îmi înalț capul și reiau: Spune-mi, nu crezi că ar trebui să îl concediem pe tipul care stă la ușă?

— Aăă, eu nu..., începe Starkey.

— La urma urmei, dacă îi lipsește abilitatea de a controla un grup de femei, cum putem fi siguri că se poate ocupa de oricine altcineva? continui în timp ce îmi înclin capul.

Starkey înghite, iar mărul lui Adam i se ridică în mod vizibil.

— Eu... Ele...

— Vezi tu, continui, scoțând cuțitul cu lamă curbată din buzunar și deschizându-l. Să supui o femeie are legătură doar cu controlul.

Mă îndrept spre el, rotind cuțitul din oțel inoxidabil între degete, iar complicatul model maro de pe mâner îmi alunecă pe piele.

— Este o manifestare delicată a puterii. Un compromis, dacă vrei. Să le oferi plăcerea absolută a dominanței tale.

Ajungând în fața lui, opresc cuțitul, care ajunge să mi se odihnească în palmă.

— În mod clar, paznicul nostru din seara asta are mai mult genele unui supus. Întind mâna liberă și-i îndrept cravata, în timp ce adaug: Înțeleg cât de greu trebuie să fie să recunoști aceeași trăsătură în tine. Mă apropii mai mult, lăsând vârful cuțitului să se sprijine de gâtul lui, și îi sugerez: Fii băiat bun, Starkey, și lasă-le să intre!

— Da, domnule! mormăie el.

Îl bat ușor pe umăr, iar el se întoarce și iese repede pe ușă.

Ru arată spre mine cu trabucul, amuzamentul dansându-i în privire.

— Și *ăsta-i* motivul pentru care nu vii la întâlnirea asta. Zâmbesc, îndreptându-mi manșetele sacoului.

— E corect! Oricum plec la parter. Trebuie să fac să dispară un paznic și brusc mi-e poftă de ceva *drăguț*.

Ru chicotește.

— Numai să te asiguri că e majoră!

Apucând clanța ușii, mă opresc.

— Ru?

El mormăie ceva drept răspuns.

— Asigură-te că Peter știe că abia aștept să îl cunosc personal.

CAPITOLUL 3

Wendy

În urmă cu o oră, aş fi jurat că urma să fim arestate, iar acum mă aflu în salonul VIP al unui bar elegant, bând şampanie mult prea scumpă cu care ne-a făcut cinste un „admirator”.

Aparent, aici, vârsta legală pentru a bea alcool este mai mult o *sugestie* decât o cerinţă reală. Mă simt jenată când mă gândesc la toţi oamenii de afară care au văzut-o pe Maria tipând deoarece paznicul nu s-a lăsat păcălit de buletinul meu fals. Nu sunt surprinsă. Nu semăn nici pe departe cu sora lui Angie. Dacă mai dura două secunde, urcam în cel mai apropiat taxi şi plecam, dar apoi un bărbat blond, cu un costum care îi venea ca turnat, a ieşit şi i-a şoptit ceva la ureche portarului. Imediat după aceea, am fost conduse în zona VIP.

Mă simt nelalocul meu, dar asta e fără îndoială cea mai mare distracţie de care am avut parte în ultimii ani, ceea ce mă determină să mă consider jalnică, având în vedere că nu facem nimic altceva decât să bem şi să ne uităm la oameni.

Sau, mai exact, să căutăm din priviri o persoană anume.

Hook.

Îmi dau ochii peste cap când aud numele ăsta, dar nu pot să nu fiu curioasă. Aparent, el este principalul motiv pentru care fetele vin *aici* de nenumărate ori. Doar cu speranţa de a-l revedea.

Maria jură că este sufletul ei pereche, deci revine la fiecare sfârşit de săptămână, cu ochii mari şi cu picioarele deja aproape desfăcute, sperând ca el să coboare din turnul de cleştar, iar ea să-l poată răpi.

— Povestește-mi despre tipul tău! îi cer Mariei în timp ce beau din cupa mea de șampanie și mă uit prin încăpere.

Angie mormăie.

— Of, nu o face să deschidă subiectul!

Maria zâmbește.

— S-a întâmplat cam în urmă cu o lună, când eram la bar ca să-mi iau o băutură, și îți jur, mulțimea s-a dat la o parte, iar el era acolo! Stătea ca un zeu în separeul negru, învăluit în fum de trabuc.

— Te-ai dus să vorbești cu el? o întreb.

Angie râde.

— Da, vezi să nu! Ar trebui să treacă de toți lacheii lui ca să facă asta.

Îmi înclin capul.

— De lachei?

Angie ridică din umăr.

— Întotdeauna e înconjurat de bărbați.

Ridic din sprâncene.

— Poate e gay.

Angie chicotește, dar Maria mijeste ochii.

— Noi doi am trăit ceva.

— Ceva atât de intens, încât nu a mai căutat-o după aceea, spune Angie, pufnind.

— În mod clar este un bărbat ocupat, izbucnește Maria, dându-și la o parte o şuviță de păr de pe față. Dar de aceea suntem acum aici. Într-una din serile astea, o să mă găsească.

— Și o să te ducă în patul lui și o să te spintece cu scula lui imensă, zice Angie, care face ochii mari când gesticulează pentru a indica dimensiunea.

Chicotind, îmi frec fața cu palmele.

— Ei bine, *așa ceva* pare nerealist, spun eu.

Maria zâmbește.

— Fată, de ce ai mai venit, dacă o să vorbești prostii tot timpul? Ai fi putut să rămâi acasă și să ne scutești de probleme.

Mă fac mică, simțind vinovăția în stomac.

— Îmi pare rău! Te cred! Sincer! Îmi împletesc degetele în poală, răsucindu-le, și mă grăbesc să adaug: Doar că îl faci

să pară atât de... fabulos!

Maria își dă ochii peste cap.

— Nu este ca și când ar fi produsul imaginației mele, Wendy! Este om de afaceri. E proprietarul barului ăstuia! Îmi explică în timp ce lovește cu mâinile perna de pe scaun.

Ridic din sprâncene.

— Da?

— În orice caz, așa cred. Nu este întotdeauna aici, la parter, dar, oriunde ar fi, vine din spate și se așază întotdeauna în același loc.

Maria arată spre colțul îndepărtat al camerei, unde este un separeu – un loc gol în camera altminteri aglomerată –, și bea o gură din pahar.

— Oricum, norocul este de partea mea. Simt asta, zice și își atinge tâmpla cu unghiile lungi și roșii.

Mă aplec în față și-mi ciocnesc paharul de al ei, încercând să repar legătura pe care în mod evident am stricat-o înainte să o termin de stabilit.

— Cred că ai dreptate! Chiar pare că ai noroc în seara asta.

Maria zâmbește – primul zâmbet sincer pe care mi l-a arătat vreodată – și simt satisfacția în piept. Poate c-am să mă descurc cu prietenii astea.

Brusc, am senzația că mi se încălzește ceafa și mă foiesc pe scaun, cuprinsă de un sentiment de neliniște că mă urmărește cineva, dar, când mă întorc, nu este nimic acolo.

Ciudat!

Beau ce mai am în pahar și mă ridic în picioare, înclinându-mă spre fete.

— Revin imediat! Trebuie să mă duc la toaletă.

— Hei! strigă Angie când aproape ies din încăpere. Cea de aici este întotdeauna aglomerată. Găsește holul din dreapta barului! În spate e una care nu este folosită la fel de mult.

Dând din cap, memorez indicațiile și plec, făcându-mi loc prin zona principală. Privirea mi se încetășează puțin de la șampanie și mă împiedic, dând peste cineva.

— Rahat, îmi pare rău!

Îmi ridic instinctiv mâinile, atingând un zid solid de mușchi. Palme aspre mă apucă de umeri, iar pielea mi se face

de găină de la căldura atingerii străinului.

— Ce cuvinte urâte dintr-o gură atât de frumoasă!

Vocea profundă, cu accent, îmi alunecă precum mătasea pe piele și se înfășoară în jurul meu, iar eu simt un fior coborându-mi pe șira spinării. Strânsoarea lui devine mai puternică, palmele mișcându-se până când îmi ating brațele. Încă-mi țin mâinile lipite de pieptul lui, așa că simt sub degete materialul negru și moale al costumului. Respirația mi se poticnește când tipul mă soarbe din priviri, cu ochi ca de sticlă albastră și cu o răceală aproape bântuitor de frumoasă.

Îmi mut privirea, permițându-mi în sfârșit să-i procesez cuvintele.

— Poftim?

El rânjește, iar eu îi studiez pomeții înalți și suvița naturală care cade pe trăsăturile ascuțite și care contrastează puternic cu sprâncenele negre și părul zburlit.

Mi se strânge stomacul când îmi dau seama cât de atrăgător este bărbatul ăsta.

El își apropie gura de urechea mea, respirația lui gâdilându-mă pe gât și făcându-mă să mă încălzesc.

— Am spus...

— Nu, am auzit ce ai spus! îl întrerup. Întrebarea mea era retorică.

Bărbatul se retrage, zâmbind ușor și trecându-și degetele mari în sus și-n jos într-o mișcare ritmică pe pielea mea goală.

— Serios?

Dau aprobator din cap.

— Da!

Mi se strânge inima când arunc o privire prin încăpere, cercetând împrejurimile. Sunt zeci de oameni, și totuși parcă el e singurul de aici. Energia lui pâraie prin aer, disperată să i se lipească de piele. Tipul ăsta emană putere și, pentru o fracțiune de secundă, mă întreb cum ar fi să plonjez în genul lui de probleme. Să trăiesc fără limite, doar pentru o vreme.

Ridicol!

Clătinând din cap, mă retrag, mușcându-mi buza de jos.

— În regulă, ei bine, asta a fost...

— O plăcere, spune el micos.

Apropiindu-se din nou de mine, îmi ia palma și o duce la buze, atingând-o ușor ca într-un sărut.

Inima mi se poticnește.

— Voiam să spun „ciudat”, dar sigur... *o plăcere!*

Retrăgându-mi mâna, stomacul mi se agită. Aproape că mă simt dezamăgită să-l părăsesc, iar sentimentul este tulburător. Vreau să îl ocolesc, însă mă prinde de braț, trăgându-mă înapoi până ce-i simt corpul dur lipit de rotunjimile mele moi. Suspinând, înțepenesc. Bărbatul ăsta – *străinul* ăsta – mă atinge de parcă ar avea dreptul. Ca și când i-aș aparține.

— Nu-mi spui cum te cheamă?

Vocea îi vuiește pe gâtul meu, iar timbrul jos mă determină să-mi strâng picioarele.

E prima dată când se poartă cineva așa cu mine. Nicio dată nu mi-a acordat atenție un asemenea om. Amestecul ciudat de emoții care îmi înfierbântă nervii pe sub piele este enervant și amețitor totodată.

Expirând, încerc să-mi stăpânesc vocea tremurândă. Poate e din cauza șampaniei sau din cauza lui, dar impulsul de a fi o altfel de Wendy îmi dezleagă limba înainte să mă pot controla.

— Nu! Nu cred că ți-ai câștigat dreptul ăsta. Îmi smucesc brațul din mâna lui și adaug: Și, ca să știi, buzele astea frumoase o să spună *ce naiba* vor.

El cascadează ochii și colțul gurii îi zvâcnește, dar nu mai spune nimic. Pur și simplu își bagă mâinile în buzunarele costumului din trei piese și se leagănă pe călcâie, privindu-mă intens când mă întorc și plec.

CAPITOLUL 4

James

Mi se izbește inima de coaste.

Wendy Michaels.

Bineînțeles că o cunosc! Este fiica bărbatului pe care îl urmăresc de când aveam 11 ani. Tatăl ei o ascunde în umbră acum, că este mai mare, foarte probabil ca să o ferească de partea neplăcută a afacerii lui, dar, când ți-ai trăit viața urmărind moștenirea unui bărbat, afli totul despre el, inclusiv forma umbrei lui.

De-asta nu știu cum de-am ratat faptul că se mută aici.

Totuși, nu le-am purtat niciodată pică descendenților pentru păcatele tatălui lor. Toți suntem un produs secundar al răului, unii dintre noi, născuți în el, iar alții, creați de circumstanțe. Cu toate astea, dacă universul mi-o lasă în palmă, cel puțin pot să mă ocup de ea așa cum se cuvine.

Mi se lungește scula la gândul că o să i-o bag până o distrug, lăsându-i răni care o să îi aducă aminte că am fost acolo. Că o să-i mânjesc reputația, iar apoi o să o arunc la picioarele tatălui ei, versiunea pângărită a fetei pe care a crescut-o.

Delicios!

Am urmărit-o din clipa în care a intrat în barul meu, iar faptul c-am recunoscut-o m-a lăsat cu respirația tăiată, claritate pe care rezoluția pixelată a înregistrării camerei de supraveghere nu mi-a permis să o am.

Un zâmbet mi se furișează pe buze când mă întorc în birou, de unde o să continui să o urmăresc pe camere. Fiorul vânătorii îmi zvâcnește prin vene, iar anticiparea prinderii ei îmi intră în oase.

Adevărul este că lucrurile au fost cam plictisitoare în ultima vreme. Salivez după ceva nou în care să îmi înfig dinții, iar Wendy Michaels este animăluțul perfect pentru proiectul meu. Mă ametește ideea că o s-o îmblânzesc până o să toarcă, după care o s-o trimit înapoi cu un nou stăpân care-i controlează lesa – o armonie frumoasă în timp ce dirijez simfonia distrugerii lui Peter.

Descheindu-mi nasturii de la sacou, mă așez pe scaunul din piele din spatele biroului meu, tastând numele lui Wendy și privind cu atenție când articolele îmi apar pe ecran. Mi se strânge stomacul de entuziasm când citesc despre dragostea lui Peter pentru fiica lui.

Mica lui umbră. Potrivită poreclă, cred! La urma urmei, nu-ți poți lăsa umbra în urmă fără să o pierzi la sfârșit.

O imagine înfiorătoare în care o penetrez peste cadavru-lui lui, cu sperma picurându-mi printre coapsele ei și amestecându-se cu balta de sânge de sub noi, îmi face penisul să zvâcnească violent, un geamăt ieșindu-mi din gât când îmi ating scula dureros de erectă.

Nu e suficient!

Scotând telefonul, îi trimit un mesaj uneia dintre chelnerițele din seara asta, Moira, spunându-i să se oprească din ce face și să vină la mine acum.

După ce închid articolele, activez imaginile camerei de supraveghere, iar pieptul mi se umple de satisfacție când o văd pe Wendy cum bea șampanie și încearcă să se poarte ca și când ar fi de-a casei.

Nu reușește.

Nu aici și cu siguranță nu cu grupul jalnic de fete cu care a venit. Inocența ei strălucește ca un far – un giuvaier scânteiitor în mijlocul gunoiului, o momeală pentru întunericul din mine care o să o înăbușe de tot.

Ușa se deschide și apoi se închide, Moira, care e îmbrăcată sumar, venind spre mine, cu un rânjet pe buzele rubinii.

— Hook, șoptește ea, ocolind biroul de stejar. Mi-a fost dor de tine!

Schitez un zâmbet, ignorând cum vocea ei îmi zgârie urechile. Îi dau o șuviță de păr brunet peste umăr, cuprinzând-o de ceafă și strângând-o până ce distanța dintre noi e

de doar câțiva centimetri, respirația ei umedă alunecându-mi pe piele.

Își smucește capul.

— Scuze, am un tatuaj nou! Încă mă doare.

— În genunchi!

Ea se supune, frecându-mi scula prin pantaloni cu o mână îngrijită și sărutând materialul. Scrâșnesc din dinți, enervat de încercarea ei jalnică de preludiu. Îi cuprind ceafa și o apuc de păr pe când îi smucesc fața în sus. Cu mâna liberă, o strâng de maxilar până îi simt dinții prin obraz, ștergându-i rujul de pe buze cu degetul mare.

Moira tresare, obrajii întinzându-i-se când o apuc mai strâns, ceea ce mă face să simt un val de plăcere pe șira spinării.

— Costumul ăsta e de cașmir, dragă. Nu-l murdări cu pete de trei dolari, bine?

Ea înghite și dă din cap.

— Ce fată cuminte!

O ating pe obraz înainte să-i cobor din nou capul în poala mea.

Îmi mut privirea la calculator, atent la adevăratul obiect al dorinței mele. În timp ce Moira îmi cuprinde penisul cu gura, sugându-l până în gât, rămân cu ochii fixați la camere, imaginându-mi ziua când o s-o am pe Wendy în locul ei.

Și o s-o fac să se înece cu ceva cu *adevărat* murdar.

— Văd că ești încă viu, spun nepăsător când Ru intră.

— Viu și mai bine ca niciodată.

Ru zâmbește și se îndreaptă spre sfera maronie care-i găzduiește coniacul și își toarnă un pahar.

— Să înțeleg că întâlnirea a decurs bine?

Ridic din sprâncene, observând cât este ceasul. Au trecut doar câteva ore.

Cât am așteptat să se întoarcă, neliniștea nu mi-a dat pace. Chiar dacă Peter Michaels are o reputație imaculată, știu că este un bărbat periculos. Știu și că uneori Ru își pierde cumpătul și, cu toate că sunt recunoscător că nu s-a întâmplat nimic nefast, tot îmi doresc să mă fi lăsat să-l însoțesc, măcar ca să-i garantez siguranța.

Doar nu stăpânesc arta bunelor maniere numai ca să mă pierd cu firea când îl văd pe Peter. Aș fi rămas calm. Aș fi dat mâna cu el și l-aș fi privit în ochi în timp ce mi-aș fi imaginat toate felurile în care mi-ar plăcea să îl ucid în chinuri.

Ru oftează și se așază pe canapeaua neagră lipită de perete, bând din pahar și luând un trabuc.

— Ticălosul nu a venit. A trimis un puști să-i facă treaba murdară, ca și când aș risca *totul* pentru un golan de doi bani.

Un sentiment ciudat de ușurare îmi umple inima.

— Absurd!

— Este lipsă de respect, spune nervos Ru.

— Asta înseamnă că te-ai răzgândit și nu mai vrei să lucrezi cu el? întreb în timp ce îmi înclin capul.

Sper să-mi răspundă afirmativ; faptul de a-l amesteca pe Peter în afacerea noastră o să îngreuneze situația când o să vină clipa să-i iau viața. Nu o să fie imposibil, ci *dificil*.

Ru ridică din umeri, uitându-se la trabuc în timp ce îl rotește între degete.

— I-am spus băiatului să-i trimită un mesaj domnului Michaels. Să îl informeze cum procedăm pe aici, și sper să ajungă să-și dea seama că nu contează câți bani are dacă nu poate să-mi respecte dracului *numele*. Ru strânge mâna, iar trabucul i se sfărâmă în pumn, apoi adaugă: Știi, cred că m-am răzgândit, puștiule. Dacă vrea să ne întâlnim, ar fi corect să ne cunoască pe amândoi.

Mă cuprinde entuziasmul.

— Excelente vesti!

Îmi abat ochii spre ecranul calculatorului, observând că Wendy și prietenele ei pleacă. Mă ridic în picioare și îmi închei sacoul.

— Te rog să mă scuzi, am câteva treburi în seara asta pe care sunt disperat să le rezolv!

Ru îmi face semn să plec și se întoarce la coniacul lui.

Părăsesc încăperea și folosesc scara de serviciu ca să ies din club astfel încât să nu fiu văzut. Ocolind clădirea, urmăresc cum Wendy își ia rămas-bun de la fete și urcă într-un taxi galben, nesăbuinta ei și ignoranța totală a tipelor față de siguranța odraslei lui Peter umplându-mă de dezgust.

Tatăl ei are bani, și totuși nu-și permite să-i ofere un șofer? Niciun fel de protecție?

Urcând în mașina mea Audi, intru pe strada aglomerată ca să urmez îndeaproape taxiul și să mă asigur că ajunge cu bine acasă. Nu mă interesează să posed ceva deteriorat, nici măcar temporar.

Și, până decid altceva, Wendy Michaels este a mea.

CAPITOLUL 5

Wendy

— Cum adică „ȘCOLIT acasă”? îl întreb pe fratele meu, Jon.

Acesta ridică din umeri, părul lui brunet săltând atunci când flutură o mână spre hârtiile împrăștiate în fața lui.

— Exact așa cum ai auzit. L-am întrebat pe tata dacă aş putea să apelez la metoda asta, iar el a spus că este în regulă.

Mă încrunt. *De ce n-a vrut să-mi zică despre asta?*

— Frumos! Deci ai discutat cu tata?

Mă așez lângă el la masa din sufragerie.

El schitează un zâmbet.

— Wendy, fii serioasă! Când a vorbit tata cu mine ultima dată?

Mi se strânge stomacul și oftez, scuzele pentru tatăl nostru răsucindu-mi-se pe limbă, atât de repetate, încât abia gust minciunile.

— E ocupat, Jon, asta-i tot! Știi că te iubește și-și dorește să poată fi aici.

Jon pufnește, apucând creionul atât de strâns, încât i se albesc monturile.

— Mda, sigur!

— În plus, continui eu, mă ai pe mine, și amândoi știm că sunt tot ce-ți trebuie.

El rânjește și-și dă ochii peste cap în spatele ochelarilor mari, cu ramă pătrată.

— Ai dreptate! Cine are nevoie de părinți, când te are pe tine? Mă dădăcești suficient pentru întregul oraș.

Mă încrunt forțat, amuzamentul cuprinzându-mi pieptul.

— Hei, ai grijă cum vorbești!

— Asta dovedește ce spun. Își împinge ochelarii pe nas, apoi adaugă: Totuși este grozav... să înveți acasă. Sunt mai fericit așa.

Are dreptate. Presupun că-ntr-adevăr îl dădăcesc mai mult decât ar face-o o soră în mod obișnuit, dar eu sunt tot ce are. Mama noastră a murit când Jon abia avea un an, într-un accident de mașină cauzat de un șofer beat. Și, chiar dacă nu o să recunosc asta niciodată cu voce tare, tata cu siguranță nu îi oferă lui Jon atenția pe care o merită. Este o problemă în relația noastră, una la care nu-mi place să mă gândesc prea mult.

— Ei bine, mă bucur că te lasă să rămâi acasă, dacă asta vrei. Crezi că o să-ți lipsească interacțiunea?

El expiră, dându-și din nou ochii peste cap.

— Nu! Copiii sunt niște nesimțiți.

Mi se frânge inima. Poate că școala de acasă *o să fie* o alternativă mai bună. Speranța îmi înflorește în piept, întrebându-mă dacă tata chiar a ascultat când l-am implorat să intervină pentru că Jon este hărțuit de colegii lui.

Zâmbesc.

— Bun, ei bine, trebuie să mă întorc la treabă! Vrei să ne uităm la un film în seara asta?

— De ce lucrezi dacă nu ai nevoie de bani? mă întreabă.

Ridic din umeri, mușcându-mi buza de jos.

— Ca să nu mor de plictiseală, presupun.

— Poți oricând să mergi la facultate.

Rânjește, uitându-se la mine.

— Și să te las aici? Ce ai face fără mine?

Fratele meu zâmbește, aplecându-se deasupra hârtiilor și ignorându-mă.

Oftând, mă ridic în picioare și-l las în pace. Îmi place să fiu în preajma lui, dar mi-e dor de zilele în care se ținea de picioarele mele sau își punea mâinile lipicioase de copil pe obrajii mei și-mi zicea că sunt preferata lui din toată lumea.

Când a crescut, s-a închis în el, cruzimea intimidărilor făcându-l să se ascundă în spatele zidurilor pe care a fost forțat să le ridice. Durerea care-mi cuprinde pieptul mă însoțește tot drumul până la Vanilla Bean.

Abia după două ore – după ce am stricat două cafele cu lapte și am vărsat o sticlă de caramel pe jos – mi-am dat seama că *nu* o să fie o zi bună. Cealaltă chelneriță a anunțat că nu vine, așadar sunt singură și, dintr-un motiv oarecare, nu pot face nimic fără să stric ceva.

— Mă poate servi cineva? se aude vocea unui bărbat din cafenea.

Mă ridic de unde curățam resturile de caramel și îmi dau părul din ochi, uitându-mă după colț. Nu am auzit pe nimeni intrând.

— Bună! Scuze! Așteaptă o secundă!

Bărbatul se încruntă și-și încrucișează brațele, un ceas mare strălucindu-i la încheietura mâinii.

— Unii dintre noi avem treburi. Stau aici de cinci minute.

Simt enervarea în stomac. Las cârpa pe tejghea, apa picurând din material pe jos, și merg în față.

— Scuze pentru așteptare, domnule!

El pufnește, bătând nervos cu mâna în tejghea. Sunt obișnuită cu clienții nepoliticoși – din nefericire, în industria serviciilor, îi întâlnești deseori –, dar azi am nervii întinși la maximum și simt o bilă de foc în mijlocul stomacului, rotindu-se și crescând, cu flăcările atingându-mi intestinele.

Zâmbesc forțat.

— Ce să vă aduc?

— O cafea mare, fără zahăr.

Dau din cap, răsuflând ușurată că nu vrea nimic complicat. Bărbatul plătește și se întoarce, uitându-se pieziș la mica baltă care s-a adunat pe podea din cauza cârpei din care a picurat constant. Îi torn cafeaua chiar în clipa în care se aude clopoțelul de la intrare, iar sunetul mă face să tresar. Înainte să pot întoarce capul, un picior îmi alunecă pe apă, făcându-mă să mă înclin înapoi, fierbințeala cafelei vărsate arzându-mi pielea. Îmi zvâcnește noada în vreme ce stau pe podeaua rece cu ochii închiși, încercând să mă adun suficient cât să suport umilința de a mă ridica în picioare și să termin odată cu comanda tipului ăstuia.

— Iisuse, este cineva aici destul de competent să-mi aducă ceva de băut?

Arsura provocată de cafea se combină cu lacrimile care

mi se adună în spatele pleoapelor.

La naiba cu tipul ăsta!

Mă ridic ușor în genunchi, respirând lent și constant ca să îmi calmez pulsul mărit. Cu siguranță asta *nu* e ziua mea.

— Și eu, care credeam că bărbații ar trebui să știe cum să trateze o domnișoară!

Corpul îmi înțepenește, iar tricoul ud de cafea mi se lipește de piele când mă sprijin cu mâinile de gresie. *Accentul ăla!*

Clientul furios pufnește, bătând în tejghea ca să își sublinieze cuvintele, ceasul lui țipător numărând strident secunde.

— Și *eu*, care credeam că o să pot lua o cană de cafea fără să aștept prea mult!

Roșesc și mă ridic lent, tresărind la durerea care îmi zvâcnește în zona lombară. Mă uit în ochii albaștri ai bărbatului misterios pe care l-am întâlnit alaltăseară, stând ca și când ar fi scos direct din visele mele și pus în fața mea.

Minunat! Normal c-apare când sunt umilită.

Mijesc ochii la celălalt client, încercând să respir constant și să-mi controlez nervii, iar zâmbetul mi se întinde de la o ureche la cealaltă.

— Îmi pare rău pentru asta! Vă fac alta, din partea casei.

Buzele i se strâmbă în jos când se încruntă la mine.

— Deja am plătit. Fă-mi naibii cafeaua!

Mi se strânge stomacul și-mi imaginez cum îi fac altă cafea, iar apoi i-o arunc în față.

— Încetează!

Vocea bărbatului misterios mă face să ezit.

Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit la el în ultimele două zile, dar nici într-un milion de ani nu m-aș fi așteptat să apară aici.

Tipul se sprijină de vitrină, costumul lui format din trei piese perfect călcat dându-i un aer atât de sofisticat, încât îl eclipsează pe individul de alături.

— Drăguță, ai cumva tendința să-i lași pe bărbații neînsemnați să-ți vorbească așa?

Mi se strânge stomacul de rușine.

— Nu, eu... Îmi dreg vocea și îngaim: E doar un client.

— Nu, omule, javra asta nu știe cum să facă un lucru

simplu.

Un mic chicot vuieste din pieptul bărbatului misterios, sunetul vibrând parcă prin cafenea. Deja este mai înalt decât celălalt tip, dar, ca un metamorf, se transformă, absorbind toată energia din jurul lui ca să devină și mai înalt. Nu am mai văzut așa ceva, iar priveliștea mă hipnotizează.

El se apleacă spre urechea clientului.

— Ceasul tău este cam zgomotos.

Tipul se încruntă.

— Poftim?

Bărbatul meu misterios dă din cap spre încheietura nesimțitului, ceasul cu diamante strălucind ca un far.

— Ceasul tău. Ticăie.

— Așa, și?

Tipul misterios oftează, trecându-și o mână peste maxilar. Îi urmăresc mișcarea, studiind cât de atrăgător este, chiar mai mult la lumina zilei.

Nesimțitul se întoarce spre mine și face ochii mari când bate *din nou* cu palma în tejghea, sunetul lovindu-mă ca niște unghii care zgârie tabla.

— Ți place spectacolul? Fă-mi cafeaua!

Scrâșnesc din dinți. Dacă nu aș fi fost la lucru, nu m-aș fi forțat să-mi mușc limba, dar îmi place slujba asta. Este prima pe care o am și, cu toate că sigur nu am *nevoie* de ea, îmi place să am ceva ce am câștigat. Ceva ce nu mi-a fost dat datorită numelui de familie și a sângelui care îmi curge prin vene.

Oricât de mult îmi iubesc tatăl, câteodată este greu să trăiesc în umbra lui.

— *Nu* îi face cafeaua, scumpo!

Numele de alint îmi întoarce stomacul și mă uit de la un bărbat la celălalt.

Clientul se înroșește la față, dar nu vorbește. Nu îl contrazice. Probabil deoarece până și el simte puterea care emană din bărbatul de alături.

Străinul își trece limba peste buza de jos, făcându-mă să simt o durere surdă între picioare.

— Este grațios, rostește el, privindu-mă în ochi. Felul în care te porți. Spune mai multe despre caracterul tău, decât despre al lui.

Mi se încălzesc obrazii, recunoștința aprinzându-mă ca pe instalația de pom. Cum a putut bărbatul ăsta să-mi transforme umilirea în ceva frumos, cu doar câteva cuvinte simple?

— Du-te naibii! spune furios nesimțitul.

Ochii albaștri ai bărbatului misterios devin reci, un zâmbet încordat strâmbându-i buzele. Imediat își bagă o mână în buzunar, se apropie de individ și-i șoptește ceva la ureche.

Mă strofoc să aud, incapabilă să nu trag cu urechea, dar vorbește atât de încet, că-mi e imposibil să aud. Orice spune îl face pe bărbat să caște ochii, iar apoi să se întoarcă și să iasă grăbit pe ușă, fără să mai zică nimic.

Înțepenesc pe loc, inima bătându-mi repede când mă uit împrejur. Doar atunci văd că sunt și alți oameni în cafenea: doi tineri care stau într-o parte, ambii în costume negre și având același chip. *Sunt gemeni.*

Am fost atât de concentrată la ce se întâmpla, încât nici măcar nu i-am văzut. Bărbatul misterios se uită la ei și dă scurt din cap. Fără să se mai uite, cei doi ies din cafenea pe stradă.

Ciudat!

Bărbatul misterios este din nou atent la mine și, ca o molie atrasă de lumină, sunt absorbită de privirea lui, întrebările dispărându-mi într-un ungher al minții.

— Te simți bine? mă întreabă.

Mi se poticnește inima.

— Da, mă simt bine. Mulțumesc totuși pentru că mi-ai luat apărarea!

— Era un mitocan, scumpo, adaugă și ochii îi licăresc. Nu merită să respire același aer ca tine.

Mi se încălzesc obrazii. Uitasem cât de direct, cât de mistuitor este să fii în prezența lui.

— Dacă spui tu.

Zâmbesc și mă uit la unghiile mele roz înainte să-mi ridic din nou privirea la el.

— Cu ce te servesc?

— Cu o întâlnire.

Mi se poticnește respirația și simt un nod în stomac.

— O... ce?

El rânjește, o parte a gurii ridicându-i-se.

— Cred că m-ai auzit.

Ridic din sprâncene, același foc pe care l-am simțit în urmă cu două zile prinzând din nou viață.

— Da, te-am auzit!

— Fantastic! zice și se uită împrejur la mesele goale. La ce oră termini?

Îmi sprijin degetele de tejghea.

— Apreciez gestul..., dar am planuri în seara asta.

— Așa este! spune el. Cu mine.

Simt enervarea în stomac.

— *Nu* cu tine! Dumnezeu, ești al naibii de îngâmfat, nu-i așa?

Tipul face ochii mari.

— Iar îți dai drumul la gură.

Rânjesc, inima mea smucindu-se când se izbește de piept.

Bărbatul misterios se apropie de tejghea.

— Spune-mi cum te cheamă!

— Nu ai putut să afli, deși, cumva, ți-ai dat seama unde lucrez? îl întreb în timp ce îmi înclin capul.

Tipul chicotește, îndreptându-se și privindu-mă intens.

— Te asigur că este o coincidență fericită.

— *Pe tine* cum te cheamă? i-o întorc.

— Eu sunt James, zice și-mi întinde mâna peste tejghea.

Mi se strânge stomacul și îmi mușc buza de jos. Ridic mâna lent și-mi las palma într-a lui, căldura pielii lui urcându-mi pe braț.

— Wendy!

— Wendy! El îmi răsucesc mâna, ducând-o la buze, și adaugă: *E o plăcere* să te cunosc!

Mi se încălzește stomacul.

Clopoțelul de deasupra ușii sună, anunțând intrarea unei tinere cu doi copii, așa că îmi smucesc degetele din mâna lui, netezindu-mi șorțul.

Partea stângă a gurii lui se ridică, fără să-și mute privirea de la mine.

— Ne mai vedem, Wendy dragă!

Zicând acestea, se întoarce și iese pe ușă, femeia care tocmai a intrat uitându-se după el cu gura căscată.

Nu pot să spun că o condamn.

Respirând profund ca să mă calmez, ignor felul în care mă încălzesc pe interior. Niciodată nu mi s-a mai acordat atâta atenție, și nu pot să nu mă întreb dacă așa se poartă cu toți – ca și când lumea lui a stat în loc, mai puțin în ceea ce mă privește.

În orice caz, îmi place!

Abia după câteva ore, după ce-am închis cafeneaua și m-am făcut comodă pentru seara de film cu Jon, îmi dau seama că bărbatul misterios de mai devreme nu a comandat nimic de băut. Un mic zâmbet îmi luminează fața, fluturii roindu-mi în stomac la ideea că poate, la urma urmei, a venit pentru mine.

Asta ar trebui să mă pună în gardă, dar, în schimb, măî-nundă entuziasmul.

Și în seara asta, la culcare, visez albastrul cerului.

James.

CAPITOLUL 6

James

Bat cu piciorul în podeaua pivniței de la JR. Zâmbesc, amintindu-mi că Ru s-a opus să o montez, dorindu-și să rămână tot la beton. Însă eu am insistat. Betonul este poros și mai greu de curățat. A fost recunoscător pentru asta după ce și-a dat seama că a avea o temniță de beton în subsolul barului ar fi ridicat suspiciuni când agenții federali ar fi dat târcoale.

Ceea ce fac la fiecare câțiva ani.

Chiar și mai des, după ce Ru a devenit neglijent – a împușcat un bărbat în stradă, în ziua mare, fără să se aștepte la consecințe.

Dacă ar fi fost altcineva, l-aș fi lăsat să putrezească. Singura cale să înveți din greșeli este să suporti consecințele. Dar așa e *Roofus*. Iar dacă Ru este nisipul, eu sunt valul care șterge urmele.

Așa că m-am ocupat eu de situație, iar acum îi plătim pe agenții federali să se concentreze la rivalii noștri și să se asigure că nu trece de birourile lor nimic care să ne implice. Avem frâu liber, atât timp cât ei își umplu buzunarele și își țin familiile în viață.

„Băieții dispăruți”, așa cum ne-au etichetat cu tandrețe ziarele, sunt de capul lor.

Sunt sigur că asta i-ar șoca pe cei care nu înțeleg jocul. Majoritatea americanilor trăiesc cu iluzia că totul funcționează așa cum ar trebui și că guvernul și oamenii care au depus un jurământ *chiar* protejează și ajută.

O fac. Doar că pentru mine, în defavoarea celorlalți.

Este unul dintre motivele pentru care mi se pare *atât* de minunat că Peter Michaels și fiica lui au apărut în pântecul bestiei. El este un bărbat puternic, dar aici numele lui este inutil, banii săi fiind doar niște hârtii vopsite.

Oamenii din orașul ăsta îmi dau *mie* socoteală.

Inclusiv individul jalnic legat de scaunul metalic din mijlocul camerei. Cel care a crezut că o poate face javră pe Wendy Michaels fără să suporte consecințele. Nu-mi pasă de lipsa de respect, mai ales când își folosea puterea asupra unei femei pe care plănuiesc să o stăpânesc.

— Deci, încep eu, iar pantofii îmi tăcănesc pe gresie când mă deplasez ca să ajung fața lui. Iată-ne!

Rânjesc, ridicându-mi brațele în lateral.

Bărbatul se smucește în cătușele de plastic care îl leagă, cu ochii mari și roșii. Mormăie ceva, dar mi-e greu să-l aud din cauza benzii adezive care îi acoperă gura.

Când mă aplec înainte, zâmbesc mai larg.

— Scuze, ce ai spus?

Mă uit la gemeni, care sunt angajații mei de când i-am găsit cerșind când aveau 15 ani. Sunt identici și îi confundam atât de des, încât pur și simplu am încetat să le mai spun pe nume.

— Voi l-ați înțeles? îi întreb.

— Nu, Hook! Nu am auzit nimic, spune unul dintre ei.

— Hmm!

Mă uit din nou la bărbatul legat din fața mea, atingându-mi ușor gura cu degetul.

— Mi-e greu să te aud din spatele benzii adezive. Poate c-ar trebui să o scoatem!

Gemenii dau aprobator din cap și se apropie, smulgând banda adezivă. Bărbatul strânge din ochi, gura fiindu-i rănită de banda smulsă prea dur de pe piele.

— Poftim! zic și dau din cap a încuviințare. Acum, ce ai vrea să spui?

— Du-te naibii, omule! zice el, furios.

Enervarea îmi pâlpâie adânc în piept în timp ce îmi cobor privirea la saliva adunată pe podea, unde a zburat din gura lui dezgustătoare.

— Să mă duc naibii?

Arăt spre mine, chicotind când mă îndrept spre masa de metal de lângă perete, descheindu-mi sacoul.

— Întotdeauna mă amuză când un bărbat nu are capacitatea să înțeleagă că viața îi este în pericol. Mi se pare că, în mod normal, e din două cauze. Vrei să le auzi?

Liniștea este singurul meu răspuns.

— Te asigur că e foarte interesant!

Îmi iau mănușile negre și mi le pun, mișcând degetele imediat ce pielea le îmbracă, admirându-le catifelarea.

— Este ori o chestiune de mândrie, ori lipsă de atenție. Ambele sunt trăsături foarte nepotrivite.

Anticiparea îmi fierbe în stomac.

— Știi cum ești tu?

Mă întorc, băgând mâna în buzunar și scoțând cuțitul cu lamă curbată. Deschizându-l, îl rotesc între degete în vreme ce pășesc lent spre scaunul prizonierului, oprindu-mă chiar în fața lui.

Nefericitul nu răspunde, atent la mișcarea cuțitului meu. Mă apropii, iar tipul își smucește brațele în cătușe, plasticul răcâind spătarul metalic al scaunului pe care stă.

— Nu? zic și îmi înclin capul. Dacă mă întrebi – vârful cuțitului îi atinge obrazul când merg în spatele lui –, îți lipsește genul de atenție necesară ca să înțelegi pericolul. Ca să îl *simți* cu adevărat. Vezi tu, dacă ai fi avut-o – îmi pun mâna înmănușată pe umărul lui –, ai fi știut că nu trebuie să o jignești pe Wendy Michaels în prezența mea.

— Uite, nu ș-știu cine ești, dar, dacă are legătură cu ce s-a întâmplat la cafenea, îmi pare rău, omule!

Tipul se bâlbâie, vocea lui devenind pițigăiată și încordată.

Tatăi.

— Iată pierderea mândriei! Păcat că nu-mi provoacă nicio plăcere!

— Dă-mi drumul! Fac orice. O să merg să-mi cer scuze de la fata aia, dacă asta vrei. Eu doar... *Te rog!*

Panica îi însoțește cuvintele.

Strâng mai bine cuțitul și mă aplec până când fața mea este lângă urechea lui.

— *Nu mai vorbi*, sau o să-ți tai limba și o s-o dau la câini în timp ce sângerezi pe costumul tău ieftin din poliester!

Corpul i se încordează sub mâna mea, dar el tace.

Mă îndrept, strângându-i umărul.

— Bun băiat!

Ocolindu-l ca să ajung în fața lui, mă uit în jos la corpul care tremură, umbra mea creând o aură obsedantă.

— Unde-ți era instinctul de conservare la cafenea, prietene? Zâmbesc mai larg și adaug: Am fi putut să economisim foarte mult timp, dacă ți-ai fi cunoscut locul.

Îmi înclin capul când nu-mi răspunde, stomacul meu încordându-se de entuziasm la frica din ochii lui tulburi.

— Ți-am pus o întrebare, îi spun pe un ton mai grav când mă apropii.

— Eu n-nu ș-știu... Eu doar... Îmi pare rău! Te rog, lasă-mă să p-plec!

— Poftim, a fost atât de greu? Mă întorc spre gemeni și zic: Sincer, este nepoliticos cât de des nu-ți răspund oamenii când le adresezi o întrebare.

Din nou cu fața la bărbat, observ pata udă care se formează pe partea din față a pantalonilor lui, materialul de un gri-deschis căpătând o nuanță întunecată și umezindu-se. E clar că s-a scăpat pe el. Un zâmbet mi se întinde pe față și chicotesc.

— Relaxează-te, *omule*! Doar glumeam când am spus că-ți tai limba.

Tic.

Tic.

Tic.

Un fior mi se răspândește pe interior și îmi face capul să zvâcnească. Inspir adânc pe nas, încercând să calmez starea de greață care mă cuprinde și se intensifică precum un incendiu necontrolat.

Pierd lupta.

Aruncându-mă înainte, apuc fața bărbatului între degetele înmănușate. El mormăie de durere.

— Deja ți-am spus cât de strident este mecanismul ăla ordinar, și totuși îl porți în prezența mea?

El face ochii mari, lacrimile curgându-i pe obraji roșii.

Tic.

Tic.

Tic.

Sunetul mă tulbură, iar amintirile dau năvală, în gând revenindu-mi toate ocaziile în care nu am avut nicio putere. Toate ocaziile în care am fost forțat în poziții în care mândria și respectul nu existau. Toate nopțile în care, pe când aveam doar 11 ani și abia venisem în Anglia, stăteam întins în pat, jelind moartea familiei și întrebându-mă de ce Dumnezeu îmi îngăduise să supraviețuiesc.

Ce făcusem atât de rău?

Stomacul mi se răsucește și se contractă, fierea arzându-mi gâtul în timp ce mintea mi se agită din cauza amintirilor. Sunt înconjurat de zgomotul cizmelor din piele de crocodil ale unchiului meu pe dușumeaua de lemn. Mi se strânge pieptul când aud sunetul ceasului său de buzunar, ticăitul care răsună în noapte când închidea ușa dormitorului meu în urma lui.

Furia izbucnește densă și grea din mijlocul stomacului meu, avântându-se prin intestine și orbindu-mă din cauza exploziei până ce nu văd decât foc.

Cu degetele, îl apuc pe nefericit de maxilar până i se deformează buzele, forțându-l să deschidă gura. Cu mâna-n care țin cuțitul, îl apuc de vârful limbii și trag până țipă, zbătându-se pe scaun. Senzația cuțitului care taie carnea îmi trimite un fior de satisfacție pe șira spinării.

— Ei bine, spun pe când tai ultima bucată de țesut, *smulgerea* mușchiului făcându-mă să rânjesc. Presupun că am mințit.

Aruncând bucata inutilă de carne undeva în spatele meu, îi pun cuțitul la subsuoară și înfig lama până ce marginea mânerului întâlnește pielea înainte să îl scot, iar lichidul fierbinte din artera axilară țâșnește, stropindu-mă pe față.

Sângele îmi curge pe braț când ridic muchia cuțitului în spatele lui, sunetul colierului de plastic tăiat dispărând în țipetele neclare de agonie care-i ies din gura plină de sânge și fără limbă. Îi trag brațul peste marginea scaunului și lovesc cu capătul cuțitului în cadranul ceasului, cioburile de sticlă strălucind când cad pe podea.

— *Nu mai.* Repet mișcarea, apoi adaug: *Fi nepolíticos!*

Oasele încheieturii mâinii lui cedează la impact.

— *Cu mine.*

De data asta, degetele lui.

— *Niciodată.*

Îmi cobor brațele de nenumărate ori, până când mușchii abdominali îmi obolesc din cauza mișcării repetate. Părul îmi cade pe fruntea care-mi transpiră puțin, și rotesc cuțitul, furia arzându-mi sufletul și îndemnându-mă să-i tai complet mâna. Să mă asigur că astfel niciodată nu o să-mi mai controleze reacțiile.

În primul rând, cum de-a crezut că poate să o facă?

Cuțitul meu îi taie tendoanele și vasele până întâlnește osul, extremitatea inutilă legănându-se cu pielea mutilată și de nerecunoscut.

Trec mai departe și-i creștez trunchiul, câte o creștătură pentru fiecare *ticăit* pe care m-a făcut să-l suport.

Țipetele gălgâite încetează, la fel și sunetele ceasului, iar când acestea se estompează, dispare și furia.

Lent, coșmarurile dispar, iar privirea mi se limpezește din nou. Mă uit în jos și, gâfâind, privesc cu atenție la sângele stropit pe pielea mea expusă și pe materialul hainelor mele.

Îmi pocnesc gâtul, cufundându-mă în sunetul binecuvântat al *liniștii*.

Îmi mut privirea de la gemenii care stau rezemați de perețele îndepărtat la bărbatul legat din fața mea, cu ochii goi și gura căscată, cadavrul fiind scăldat în sânge de la tăieturile lungi și neregulate de pe corp. Brațul îi atârnă strâmb, iar o baltă de un roșu-închis s-a format sub pielea distrusă. Înaintez, sticla de la cioburile ceasului său scârțâindu-mi sub pantofi.

Strânsoarea din piept se relaxează și expir satisfăcut. Mergând spre masa metalică, îmi scot mănușile și îmi iau sacoul înainte să mă întorc și să ies pe ușă. Mă uit la gemeni, care s-au îndepărtat de perete, și mă poticnesc atunci când calc pe ceva moale. Îmi cobor privirea, amuzamentul curgându-mi prin vene când văd o limbă tăiată strivită sub talpa pantofului.

Mă uit la gemeni și-mi trec o mână prin păr.

— Curățați mizeria asta și asigurați-vă că nu era cineva important!

Ei dau aprobator din cap, iar eu ies din cameră, adrenalina făcând fiecare celulă să-mi scânteieze sub piele. Sângele pompează rapid, iar fiorul crimei îmi provoacă o erecție.

Este ceva ciudat de plăcut să devii judecătorul, juriul și călăul cuiva. E un soi de încântare care nu poate fi imitată. Una care-ți curge prin intestine și te face să te simți de neatins. Infailibil.

Ca un *zeu*.

Urc pe scara de serviciu și, după ce intru în birou, iau un sac de plastic și îmi deschii cămașa, urmată de pantaloni, dezbrăcând materialul ud de sânge pe care o să-l arunce unul dintre băieți.

Schimbându-mă cu alte haine pe care le țin în dulap, mă așez pe scaun, îmi întind picioarele pe masa de scris și-mi aprind un trabuc, bucurându-mă de gustul ca de pământ. Aprinzând ecranul calculatorului, selectez o fotografie cu Peter Michaels și familia lui, dorința strângându-mi stomacul când măresc chipul lui Wendy și-mi imaginez cum o să fie să o am sub mine. Să o subjug complet înainte să o distrug și să o trimit înapoi acasă, unde nu o să-și mai găsească tatăl.

Gem și-mi apuc penisul prin pantaloni în timp ce pulsează în spatele fermoarului.

Wendy Michaels este o tratație delicioasă, și abia aștept să gust fiecare bucățiță.

CAPITOLUL 7

Wendy

— Dar o să fii acasă la cină?

Nu-mi place cum îmi sună vocea – am un ton rugător, în speranța că tatăl meu chiar o să vină acasă.

În fundal se aude foșnetul unor hârtii.

— Draga mea, nu o să ajung acasă în seara asta, dar o să mă străduiesc la sfârșitul săptămânii.

Îmi mușc buza de jos, rănind carnea. Tata a fost dintotdeauna un om ocupat, dar înainte își făcea timp pentru mine. De-a lungul anilor, s-a îndepărtat tot mai mult, iar acum nu știu cum să dau de el. Nu știu cum să îl conving că avem nevoie și de atenție.

— Nici măcar n-ai văzut noua casă, tată. Este ca și când... Nu știu.

El oftează.

— La ce te-ai așteptat, Wendy? Știi care e situația.

Nu vreau ca Jon să crească singur.

Îmi stă pe limbă să o spun, dar nu o fac, sperând că, dacă mă abțin, poate o să vină acasă.

— În orice caz, ce faci?

Tata oftează din nou, iar de data asta se aude clar o voce feminină în fundal.

Mi se strânge stomacul în timp ce țin strâns telefonul.

— Ești măcar în Bloomsburg?

Tata își drege glasul.

— Acum nu.

Pufnesc, indignarea adunându-mi-se ca un nor de furtună în mijlocul pieptului.

— Tată, *ai promis* că, după ce ne mutăm, o să fii mai mult prin preajmă.

— Sunt. *O să fiu.*

Mă ustură ochii.

— Atunci, de ce ești... în orice altă parte?

Cândva, credeam că tatăl meu este minunat. Îl urmam peste tot și făceam totul împreună. Eram atât de apropiați, încât m-a poreclit „mica lui umbră”. Însă, după ce am crescut, lucrurile s-au schimbat. Lent, am fost dată la o parte. Am fost lăsată în urmă ca o valiză inutilă.

Câteodată mă întreb dacă, neștiind cum era înainte, lui Jon îi este mai ușor. Tatăl nostru nu i-a acordat niciodată atenția pe care mi-a oferit-o mie. Totuși, aș face aproape orice ca să am dragostea tatălui meu, așa cum am avut-o cândva, și aș face și mai mult ca să garantez că Jon ar putea să o simtă pentru prima dată. Nu cred că tata este un om rău, ci doar că setea lui de aventură a copleșit nevoia de o familie, până când a uitat că are una.

— Ne este dor de tine. Îmi înghit nodul din gât, plin de toate lucrurile pe care vreau să le spun, și adaug: Apropo, mulțumesc pentru că ai aranjat ca Jon să învețe de acasă!

— Mda, în privința asta m-am răzgândit. Lângă Bloomsburg este o școală cu internat la care o să-l trimit.

Mi se oprește inima în piept.

— *Poftim?*

— M-am întâlnit cu directorul alaltăieri și m-a asigurat că ăsta e cel mai bun loc pentru fiul meu.

Mi se taie respirația când îmi dau seama că s-a întâlnit cu un străin, dar nu-și poate face timp pentru copiii lui.

— La internat? Tată, nu o să-i placă *deloc*. Știi cum stau lucrurile cu el și ceilalți copii.

— Ei bine, acum copiii sunt diferiți.

— *Tată...*

— *Wendy*, îmi imită el tonul. Ascultă, am luat deja hotărârea, nu mai avem ce discuta.

Strâng mai tare telefonul.

— De ce?

Tata ezită și-și drege din nou glasul – gestul care-l dă de gol când încearcă să evite subiectul. Când nu vrea să se grăbească, alegându-și cuvintele înainte să le rostească.

— Directorul îmi este partener de afaceri. M-a asigurat că o să fie cea mai potrivită școală.

Rememorez conversația cu Jon de alaltăieri, văzând cu ochii minții cum umerii lui au părut să se relaxeze când a vorbit despre statul acasă. Și brusc, puțină furie se furișează în mijlocul pieptului meu, împrăștiindu-se ca fumul și învăluindu-mă. Singurul motiv pentru care m-am mutat aici a fost ca să stau cu Jon și ca să încerc să ne reunesc familia destrămată. Tata a promis că o să fie mai mult acasă, că Bloomsburg este locul perfect în care să se stabilească, să prindă rădăcini și să nu mai trăiască pentru toți ceilalți.

Iar acum, o să o trimită departe pe singura persoană apropiată mie. Și eu o să fiu aici, lucrând la cafenea și trăind într-o vilă. Singură. *Și pentru ce?*

Strâng din ochi și expir.

— Când ai de gând să-i zici?

— Mai stă o săptămână acasă, așa c-am să fiu prezent ca să îi spun.

— Tată, *nu* mă poți lăsa să mă ocup de asta! Are nevoie să o audă de la tine. Are nevoie să-i explici și motivele.

Mi se strânge stomacul, dându-mi seama că pot să vorbesc până mă doare gâtul, dar asta nu schimbă faptul că, la un moment dat, tata nu va mai asculta ce voiam să spun. Și, cu fiecare zi în care este plecat – într-o altă călătorie de afaceri sau vizitând un loc care nu ne include pe noi –, se îndepărtează și mai mult. Undeva, departe, unde nu îl poate găsi nimeni nici dacă ar vrea.

— Te înțeleg, draga mea, sincer! O să-i explic atunci când vin acasă. Scuze pentru cină!

Clic.

Reprimându-mi enervarea, mă uit la polița șemineului spre fotografia pe care am pus-o acolo cu noi doi, în speranța că o să-mi amintească de zile mai bune. În speranța că o să-i amintească și tatălui meu. Stau pe umerii lui și amândoi zâmbim. Mă întreb când s-a petrecut schimbarea. Dacă eu m-am schimbat și am început să depășesc viziunea naivă de basm sau dacă el s-a retras la un moment dat după moartea mamei.

Poate că oamenii nu se schimbă *niciodată*, și doar percepția noastră schimbă viziunea.

Telefonul țiuie în clipa în care îl las jos, și îmi fac speranțe, chiar dacă *știi* că nu o să mai fie tata.

Și bineînțeles că nu este. Este Angie.

Angie: La JR în seara asta, panaramo! Nu accept un refuz. Te iau la șapte.

Mi se întoarce stomacul pe dos când îi citesc mesajul, gândindu-mă imediat la străinul chipeș care m-a invitat în oraș, iar apoi a dispărut cu zilele.

Oare el o să fie acolo?

Mușcându-mi buza de jos, îi scriu un răspuns.

Eu: Bine! Vin!

CAPITOLUL 8

James

— Peter Michaels vrea să ne întâlnim.

Mi se strânge inima în clipa în care îi aud numele din gura lui Ru.

— Deja știu asta, Roofus. Doar despre asta ai vorbit săptămâna trecută.

Ru se încruntă.

— Nu o face pe deșteptul! Este... cum zici tu? *Degradant.*

Zâmbesc la încercarea lui de a vorbi cu accent englezesc, deși, ca să fiu sincer, nici al meu nu este la fel de clar ca înainte. Trecerea anilor l-a schimbat până a devenit ceva ciudat, nu prea britanic, și totuși departe de a fi american.

— Vrei să-mi spui ceva anume? îl întreb.

— Da, că trebuie să vii cu mine.

Oftez, descheindu-mi sacoul când mă așez în fața biroului său.

— Și vrei să-mi amintești de ce nu am putut merge prima dată?

Ru mijește ochii.

— Deoarece îi intimidezi pe oameni.

Ridic din sprâncene și arăt spre mine.

— Eu?

Ru chicotește.

— Nu o face pe prostul, puștiule! Amândoi știm că ai — își flutură brațul între noi — aura asta. Altor oameni puternici nu le place să fie în preajma ta.

Îmi reprim un rânjet.

— Tu ești un om puternic, și totuși iată-ne!

Ru zâmbește, rotind trabucul între buze.

— Știu că ești loial. În plus, lucrezi *pentru mine*, adaugă și ridică din umeri. Nu-mi fac griji pentru locul meu în lumea asta și nici pentru rolul pe care-l joci tu.

Cu toate că apreciez ce se ascunde în spatele cuvintelor lui, simt oricum o crampă în stomac. Ru are impresia că știe ce scop am în viața asta, dar nici măcar el nu știe adevărul. Nu știe că tatăl meu s-a mutat din America pe când avea doar puțin peste 20 de ani, devenind cel mai mare om de afaceri din Anglia. Că m-am născut în lux și că, până la moartea lui, nu a existat nimeni altcineva pe care să îl admir. Ru nu știe că, de atunci, mi-am dedicat fiecare secundă răzbunării pe bărbatul vinovat.

Simt un mic junghi în coaste și-mi încleștez pumnul când am impulsul de a-mi atinge cicatricea zimțată care îmi mutilează toracele.

Unii se nasc în lumea asta cu un scop; alții ajung la el mutilați.

O emoție nechemată amenință să-și facă loc acum, iar o durere ciudată încearcă să mi se culcușească în piept. Îmi încleștez maxilarul în vreme ce o resping forțat. Vremea tristeții a trecut de mult. Acum doar setea de răzbunare este cea care mă impulsionează mereu.

Aplecându-mă înainte pe scaun, focul țelului de-o viață mă atinge cu o căldură ademenitoare.

— Așadar, când ne întâlnim?

Ru zâmbește.

— Săptămâna viitoare.

— Perfect! Am planuri în următoarele câteva seri. Ar fi păcat să le anulez.

— O?

Dau din cap, nefiind dispus să elaborez și să-mi anunț premiul înainte să îl prind în plasă. Vreau ca Wendy să vină de bunăvoie. Să iasă în evidență la brațul meu în timp ce o afișez lumii și să văd expresia de pe chipul tatălui ei când mă aduce acasă la cină.

Rânjesc.

— E *un țel important*, dacă vrei să-i spui așa.

Ru chicotește, trecându-și o mână peste față.

— La naiba, puștiule! Dacă aș fi arătat ca tine, aș fi făcut sex în fiecare zi. Mă surprinde că ești atât de rezervat.

Îmi zvâcnește maxilarul și îmi reprim dezgustul la viziunea pe care o creează cuvintele lui. Ca și când aș renunța vreodată la control pentru plăcerea sexuală. Să am impulsul este un lucru; să mă pierd în ispită e altul. Și, cu toate că da, poate o folosesc pe Moira ca să-mi țin la distanță impulsurile mai întunecate, niciodată nu am *nevoie* de asta. Anii în care am fost la mâna cuiva care își pierdea des mințile m-a învățat că este foarte important să dețin controlul. Deși sexul și ejacularea te scapă de stres, e tot ce o să fie vreodată. Nu reprezintă niciodată o distracție.

— Totuși, o să fii pe aici în seara asta? întreabă Ru aruncând o privire pe biroul lui, o slăbiciune strecurându-se printre cuvintele lui, însă atât de slabă, încât abia o percepi.

Dând aprobator din cap, mă ridic și mă îndrept spre partea din față a biroului său.

— Bineînțeles, Roofus!

Bag mâna în buzunarul sacoului și scot cutia pe care am adus-o azi cu mine. Lui Ru nu prea îi plac darurile, dar îi plac brichetele. Are o cutie plină cu colecția lui. Asta e deosebită. Este o brichetă S.T. Dupont, făcută la comandă, incrustată cu rubine și cu o inscripție pe partea din față.

Până dimineată.

Este primul sfat pe care mi l-a dat și pe care nu-l uit niciodată. Ating cuvintele cu degetul mare, amintindu-mi de seara aia.

Gâfâind de oboseală, mă uit prin clădire, cărămida sfărâmându-mi-se în mână – dovada că toată zona este foarte afectată. Nu suntem în partea bună a orașului, iar mintea mea e agitată, întrebându-mă cine este bărbatul pe care l-am urmărit până aici. Ce meserie are, dacă se simte comod într-o zonă de care până și unchiul meu mi-a spus să mă feresc.

„Să stai departe de piața orașului în care se află turnul cu ceas!”

Părul roșcat al bărbatului saltă când pleacă de pe veranda din față a clădirii, în vreme ce materialul de un verde decolorat al marchizei se leagănă deasupra. El spune ceva, iar tipul cu care este dă din cap, înainte să intre în clădire, lăsându-l singur. Stră-

inul se întoarce brusc, făcându-mi inima să se poticnească. Inspir și fug după colț, simțind cărămizile aspre pe spate chiar și prin cămașă.

Respirând adânc de câteva ori, mă uit din nou de după colț, dar, de data asta, el stă chiar în fața mea, cu mâinile în buzunare și ochii cenușii scânteind de amuzament.

— Mă urmărești, puștiule?

Are un accent pronunțat, litera r părând un a prelung, iar eu fac ochii mari când îmi ridic privirea la el și dau din cap. Niciodată nu am știut să mint.

Poate că ar fi trebuit să-mi fie frică, dar nu-mi este. Cel mai mare monstru dintre toți este cel care stă la aceeași masă la cină. Frica s-a înmuiat de mult în stomacul meu ca un cazan care fierbe, așteptându-mă să stăpânesc fiertura ca să o pot folosi drept otravă. Deci, deși poate că nu are sens, bărbatul ăsta nu mă sperie. Îmi inspiră speranță.

Dușmanul dușmanului meu este prietenul meu.

— Ei bine, mi-ai stârnit curiozitatea, continuă el. Mă măsoară din priviri, zâmbind, apoi zice: Ești băiatul lui Croc?

Mă încrunt auzind numele.

— Nu știu cine este, răspund eu.

— Croc?

Își trece o mână peste față, lăsându-și capul pe spate.

— O, rabat! Ești. Te-am văzut cum ne priveai de pe hol în seara asta. Ce naiba cauți tocmai aici?

Mi se strânge stomacul, cuprins de rușine când îmi dau seama că nu am fost pe cât de discret sperasem. El a știut de la bun început că sunt acolo. Mi se face greață când mă gândesc și la faptul că și unchiul meu știa asta. Imi trec o mână prin păr.

— Nu contează. Este stupid.

Dau să plec, dar mă apucă dur de umăr și mă împinge până mă întorc din nou cu față.

— Nu pleca atunci când cineva te întreabă ceva, puștiule! Ai ajuns până aici. Continuă, da?

Mă încrunt în timp ce îi analizez cuvintele.

— Până când să continui?

El arată spre turnul cu ceas din mijlocul pieței, luna și stelele strălucind în fundal.

— Până dimineată.

Îmi înclin capul.

— *Ce înseamnă asta?*

Bărbatul mă cuprinde de umeri cu brațul, trăgându-mă mai aproape.

— *Înseamnă să nu renunți până ce nu obții ce vrei. Chiar dacă durează toată noaptea. Înțelegi?*

Amintirea mă face să zâmbesc și-i arunc cadoul pe birou.

— Roofus, țățai eu. Haide, chiar credeaai că nu o să-mi aduc aminte?

Ru mormăie, făcându-mi semn să plec, dar văd cum i se ia o piatră de pe inimă și zâmbește.

Ca și când aș uita vreodată ziua de naștere a bărbatului care m-a salvat.

Jason este un traficant de droguri de doi bani care folosește porecla Nibs. Este genul care nu-și spală chiloții și crede că un lanț de aur îl face dur, dar întotdeauna s-a descurcat să ne vândă praful magic. Totuși, în ultima vreme, are gura cam slobodă, încercând să stârnească o revoltă cu ceilalți derbedei anonimi care lucrează pe străzile mele și care cred că asta înseamnă că sunt ale lor.

Jason se agită în separeul din fața mea în timp ce îmi aprind un trabuc. Lumina slabă a barului îi aruncă o umbră pe față, scoțând în evidență picăturile de transpirație care îi apar pe frunte. Habar n-am dacă știe cine sunt. Traficanții mărunți nu au de obicei privilegiul să mă întâlnească.

— Jason, știi de ce ești aici? îl întreb.

— Deoarece lucrez pentru tine?

Rotesc trabucul între buze înainte să-l pun în scrumieră și să mă sprijin cu coatele pe masă.

— Așa este, Jason! Tu lucrezi *pentru mine*.

El se crispează.

— Ai uitat? îl întreb și îmi înclin capul.

— Nu! mormăie tipul.

Mă aplec în față.

— Nu, *dommule*.

Se uită la gemenii care stau de o parte și de alta a lui, mărul lui Adam mișcându-se când înghite cu greu.

— Nu te uita la ei! spun. A trecut de mult vremea interacțiunii cu gemenii.

Mă scarpin în bărbie.

— De fapt, ai decis să-i refuzi de la bun început. Așa că, acum, o să ai de-a face cu mine. Înțelegi?

El își drege glasul

— Ăăă... d-da, da, domnule!

— Bravo!

Rânjesc, rezemându-mă de spătar.

— Tocmai mi-am dat seama că nu ai nimic de băut. Cred că ți-e sete. Vrei ceva de băut?

Dau din cap spre Moira, care vine agale și cu mâinile în șolduri. Jason își mută privirea de la mine la gemeni, la Moira și din nou la mine. Deschide gura ca să vorbească, dar mișcarea din fața barului mă distrage de la ce spune el.

Ca un far de lumină care spintecă norii întunecați, Wendy Michaels intră în cameră – direct în cuibul viperei, ca și când ar aștepta să fie mușcată.

Ca și când ar fi acasă.

Simt scânteii în stomac, încălzindu-mi privirea la ea ca apa la soare. Ajunge la bar, urmată îndeaproape de prietenele ei. Barmanul nostru, Curly, o întâmpină imediat, spunând ceva care o face să râdă, luminile licărind din părul ei când i se mișcă pe spatele gol. Mi se încordează umerii, abținându-mă să nu mă duc la ea și să-i distrag atenția de la barman.

Mutându-mi privirea, mă concentrez din nou la Jason. Plănuiam să mă întind la vorbă, dar brusc sunt disperat să închei discuția. Mi se mișcă măruntaiele din cauza anticipării și sunt nevoit să mă controlez, încercând să mă concentrez la ce am de făcut.

— Jason, pari un om cu... multe talente.

El se umflă în pene ca un păun.

— Te-am adus azi aici pentru că se pare că e un trădător printre noi. Am nevoie de ajutorul tău.

Buzele îmi zvâcnesc atunci când individul dă din cap, ușurarea citindu-i-se pe chip. Ce ființă simplă și *proastă*!

— Mi s-a adus la cunoștință că cineva a lucrat împotriva noastră din interior.

Jason se apleacă în față, ca și când se așteaptă să continue, dar nu o fac. Mă reazem de spătar și iau trabucul, ig-

norând cum mă asfixiază fumul când se rotește în jurul feței mele.

Și aștept.

Secundele devin momente agonizante, singurul sunet fiind al clienților de la bar, iar vocea mea lăuntrică îmi spune să-mi îndrept din nou atenția asupra fetei frumoase din față, însă nu o fac. Mă concentrez la Jason, așteptându-l să cedeze.

Cu cât îl fixează mai mult cu privirea, cu atât se agită mai tare, până ce în sfârșit i se încordează umerii.

— Nu, doar nu crezi că eu...

Ridic o mână, întrerupându-l în mijlocul frazei:

— Mi se pare interesant ce se întâmplă când le dai voie oamenilor să vorbească. Chicotesc un pic, apoi adaug: Știi, liniștea este adesea cea mai bună cale să-i atragi pe *şobolani*. Aplecându-mă în față, îi vorbesc mai încet: Sunt două moduri în care putem face asta, Jason. Poți să-ți păstrezi puțină demnitate rămasă, permițându-le gemenilor să te ducă în noua ta casă fără să faci scandal. Schițez un zâmbet și adaug: Sau putem să apelăm la modul dur.

Băgând mâna în buzunar, apuc mânerul de piele al cuțitului și-l las ușor lângă mine pe masă.

— Te asigur că a doua variantă nu o să se termine în favoarea ta.

Jason dă din cap, gâfâind.

— Ascultă, nu înțelegi. El *m-a obligat*. M-ar fi ucis, omule! Nu pot... Nu am avut de ales.

Îmi înclin capul, cu gândul de a-mi aminti mai târziu ce a spus fără să vrea. Nu mă surprinde că nu el este cel din spatele zvonurilor. Eu și Ru avem mulți dușmani, iar cineva de nivelul lui Jason este mai probabil un servitor decât un șef. Mi se strânge stomacul, întrebându-mă dacă o să-mi dea numele sau o să fiu nevoit să i-l smulg din gât cu forța.

Dau din cap și ies din separeu, trecându-mi o mână peste partea din față a sacoului când ajung în dreptul lui.

— Întotdeauna ai de ales, îi spun la ureche.

Apoi plec, fixând-o deja cu privirea pe fata din fața baru-lui.

CAPITOLUL 9

Wendy

— O, la naiba, vine încoace! șoptește Maria, practic vibrând pe taburetul de lângă mine.

L-a zărit din prima clipă în care am intrat în bar, înghiontindu-mă în coaste până m-a durut și anunțându-mă că bărbatul ei este prezent.

Tipul este exact așa cum l-a descris ea – înconjurat de bărbați în costume și stând în separeul din spate luminat atât de slab, încât abia îi poți zări umbra.

Însă pot să-l simt.

Faptul că am crescut în preajma unui bărbat asemănător mi-a perfecționat abilitatea de a ști cum este când cineva emană putere. Și oricât nu vreau să recunosc, înțeleg atracția.

Zâmbesc și îi fac cu ochiul Mariei, răsucindu-mă pe scaun ca să văd, dar ea își înfige unghiile în brațul meu, strângându-l ca o menghină.

— Nu te uita! îmi șoptește. Ce crezi? Ăsta e momentul meu! Nu ne putem preface prea nerăbdătoare.

Angie pufnește în băutura ei.

— De parcă nu te-a văzut holbându-te la fiecare două secunde. De unde știi că vine la tine? Probabil doar se plimbă prin bar.

Maria ridică o sprânceană.

— L-ai văzut vreodată făcând asta?

Angie ridică din umeri, în timp ce sorb o gură de vin, lichidul roșu și sec făcându-mă să mă crispez când îmi atinge buzele.

— Pariez că da! spun. Voi doi ați avut o legătură, nu? Probabil că pur și simplu a fost ocupat până acum.

— Crezi? întreabă Maria.

Dau din cap, disperată să o îmbunez chiar dacă s-a purtat ca o javră din clipa în care ne-am cunoscut.

— Profită de ocazie! chicotesc, ridicând pumnul în aer.

Buzele ei de un roșu-rubiniu descriu un zâmbet, dar face ochii puțin mai mari când se uită pe lângă mine.

— Mă bucur să te văd aici, scumpo!

Mi se taie respirația și mă cuprinde groaza, deoarece aş recunoaște oriunde vocea aia. Și, după cum se holbează Maria, presupun că bărbatul ei este și *străinul meu*.

Îl ignor, în speranța că, dacă nu reacționez, o să plece, dar în ultimul timp se pare că nimic din ce vreau nu se adevărește, așa că, bineînțeles, tipul nu pleacă.

Maria își trage umerii înapoi, scoțându-și pieptul înainte, și, fie că îmi place, fie că nu, mi se răsucesc stomacul pentru că, deși nu-mi doresc atenția lui, nu știu dacă vreau să o aibă ea.

Mai beau o gură de vin.

Căldura îmi furnică spatele, ridicându-mi părul de pe ceafă. Mă uit cu coada ochiului și văd cum Maria își schimbă expresia, colțurile gurii coborându-i puțin. Uitându-mă în cealaltă parte, observ că Angie își mută privirea de la bărbat la mine.

— Mă ignori în propriul bar?

Îi simt respirația la ureche și închid ochii, reprimându-mi un fior.

— Nu este frumos din partea ta.

Mă mai uit o dată la Maria, încercând să afișez o expresie prin care-i cer scuze înainte să expir și să-mi îndrept atenția la bărbatul care și-o dorește.

— Nu știam că este barul *tău*.

Întorcându-mă, mă aștept să se retragă, însă nu o face, iar genunchii lui îmi ating coapsele de vreme ce stă lângă mine. Mi se strânge inima când mă uit în ochii lui albaștri.

— Nu știi multe lucruri despre mine, zice și își înclină capul. Hai să schimbăm asta!

În mintea mea, derulez filmul tuturor întâlnirilor noastre.

— Tu ne-ai lăsat să intrăm prima dată?

Partea dreaptă a gurii i se ridică.

— Și tu ești admiratorul secret care ne trimite băuturi?

El mă privește și-și bagă mâinile în buzunare, la fel ca prima dată când ne-am întâlnit.

— Vrei să-ți spun că da?

— Aș vrea să-mi zici adevărul.

— Și unde-i distracția în asta?

— *Wendy!*

Vocea Mariei spintecă aerul, aducându-mă în prezent.

— Ai de gând să mi-l prezinți pe... prietenul tău?

— Nu aș spune că e *prietenul* meu. Mă strâmb, dar fac totuși prezentările: Maria, Angie, el este James. James, fă cunoștință cu Maria! zic și flutur mâna spre ea, ignorând agitația din stomac. Și Angie.

— Bună seara, doamnelor! salută el, fără să-și mute privirea de la mine. E o plăcere să vă cunosc!

— O, crede-mă, *plăcerea* este numai a mea! intervine Maria.

Rezist impulsului de a mă crispa la replica ei de prost-gust, dar aștept ca el să-și mute atenția. Să-și dea seama că aici este o femeie care i se oferă pe tavă. Întotdeauna am presupus că bărbaților le plac țintele ușoare și, cu toate că nu intenționez să mă mint și să spun că nu m-am bucurat de atenția lui, cu siguranță *nu* sunt ușor de cucerit.

Totuși, nu-și mută privirea de la mine.

Și nici eu nu mi-o mut, simțind cumva că, dacă o fac, pierd ceva ce nici măcar nu știu să păstrez.

Tensiunea crește în aer, și îmi umezesc buzele uscate. Privirea lui se întunecă atunci când se uită la gura mea.

Angie își drege glasul.

— Deci, spune ea, e barul tău?

Străinul misterios se mai uită puțin înainte să-și mute în sfârșit privirea și să se întoarcă spre Angie. Pieptul mi se umflă când inspir prima gură de aer după ceea ce mi se pare un secol, și mă uit la Maria, dar ea evită să mă privească, ținându-și buzele și stând cu spatele țeapăn.

Minunat!

— Cam așa ceva, răspunde el. Sper că totul este pe gustul vostru.

Lui Angie i se înroșesc obrazii și zâmbește.

— Băuturile ar putea fi mai bune.

— O? zice el și se apropie, căldura corpului său ridicându-mi-se pe coaste și învăluindu-mă în timp ce stă cu brațele sprijinite de spătarul scaunului meu.

Face un semn din cap, iar barmanul vine grăbit, prosopul alb de pe umărul lui contrastând cu pielea măslinie.

— Da, domnule?

— Se pare că domnișoarele nu sunt mulțumite de băuturile lor, Curly.

Observ cum lui Curly îi înțepenesc umerii lați și, dintr-un motiv oarecare, mă cuprinde sentimentul că trebuie să intervin. Ca și când este important ca el să știe că băuturile sunt bune și că Angie doar glumea, foarte probabil ca să împrăstie încordarea care emană din Maria, încă ciudat de tăcută.

— Băuturile sunt minunate! spun încurajator. Sunt perfecte, James! Angie doar te tachinează.

De la barman, se uită la mine.

— Ești sigură?

Dau din cap, iar el se întoarce din nou spre Curly.

— Aceste domnișoare sunt cei mai importanți oameni de aici, înțelegi? Nu le iei banii și le oferi tot ce îți cer!

Curly dă aprobator din cap.

— Am înțeles, șefu'!

— În cazul ăsta, mai iau un pahar! chicotește Angie. Voi vreți?

James este deja atent din nou la mine, privirea lui fiind atât de intensă, încât mă taie în două și se adâncește în pieptul meu.

— Nu trebuie să faci asta, îi spun.

El zâmbește.

— Eu *nu trebuie* să fac nimic.

Ridică mâna și-mi dă la o parte de pe obraz o șuviță de păr. Gestul este blând și *delicat*, și în stomac îmi izbucnesc fluturi.

— Vreau să mă asigur că ai tot ce-ți trebuie, scumpo.

Mi se încălzește abdomenul și cu greu rezist impulsului de a-mi freca disperată coapsele, nedorindu-mi să-i arăt cât de mult mă tulbură. Că străinul ăsta poate spune așa ceva și, în loc să simt repulsie și dezgust, *mă excit*.

El îmi ia mâna, stomacul tresărindu-mi la gestul lui, și o duce la gură, atingând-o ușor cu buzele.

— Ieși la o întâlnire cu mine!

Pielea de pe braț mi se face ca de găină. Vag, aud un suspin în stânga, dar nu mă pot concentra la asta, deoarece tot ce are legătură cu bărbatul ăsta mă atrage ca un vortex într-o dimensiune paralelă, unde totul este neclar, în afară de el.

Entuziasmul mă copleșește.

— Bine!

El zâmbeste, iar mie mi se poticnește respirația de cât de dezarmant este când își afișează zâmbetul. Înainte să mai pot adăuga ceva, un tânăr – același care ne-a lăsat să intrăm în bar în urmă cu două săptămâni – vine grăbit în spatele lui, șoptindu-i la ureche. Brusc, comportamentul lui James se schimbă, scânteia dispărându-i de pe chip. Dă aprobator din cap înainte să se întoarcă din nou.

— Din nefericire, trebuie să mă ocup de ceva! Îmi ia mâna și și-o lipește de piept, adăugând: Nu o să pleci fără să-ți iei rămas-bun, nu-i așa?

Clatin din cap, incapabilă să formulez un răspuns, iar el își întinde cealaltă mână, trecându-și degetul mare peste obrazul meu.

— Bun! Se uită spre Angie și Maria, înclinându-și capul, și le salută pe fete: Domnișoarelor.

Apoi pleacă, lăsându-mă să mă uit după el, cu inima în gât și cu priviri intense sfredelindu-mă din ambele părți.

CAPITOLUL 10

Wendy

Duc paharul la gură și mă forțez să beau lichidul amar. Nici măcar nu-mi place vinul roșu, dar vreau să mă integrez – să fiu *s sofisticată* –, în loc să admit că nu am vrut să beau deloc. Mi se strânge inima, nesigură de ce m-am mai deranjat când totul s-a dus naibii de când *el* a venit aici.

James!

Aparent, același tip de care era obsedată Maria, ceea ce înseamnă că el este și...

Hook.

Realitatea mă lovește ca un baros, spulberând tot ce credeam că știu. El este cel despre care vorbeau fetele. Bărbatul pe care l-ar lăsa să le spintece cu penisul lui imens.

Pufnesc în băutură, un chicot bolborosindu-mi în capul pieptului, nesigură dacă e din cauză că mi s-a urcat vinul la cap sau a felului în care mă face James să mă simt.

Este alunecos. *Periculos.*

Un fior îmi fulgeră în stomac.

Posibilitatea asta nu ar trebui să mă entuziasmeze. Ar trebui să fiu atentă la faptul că nu are nicio problemă să le permită minorelor să intre în barul lui și că întotdeauna este înconjurat de bărbați care par să fie la cheremul lui. Ar trebui să fiu prudentă, având în vedere cât de repede mă prinde pe picior greșit până devin atât de acaparată de prezența lui, încât abia mai pot respira.

Dar nu sunt.

Și poate așa stau lucrurile, deoarece, în adâncul sufletului, deja știam că el este diferit. Ideea de pericol se întinde ca un tentacul și mi se lipește de piele ca o atingere întunecată.

Este *incitant*, chiar dacă știu că nu ar trebui să fie. Chiar dacă știu că tata nu ar fi de acord.

Însă tata a încetat de mult să mă mai asculte, deci poate că este timpul să-i întorc favoarea.

— Ce-a fost *asta*? mă întreabă Angie.

Ridic din umeri, încercând să înăbuș căldura care-mi circulă deja prin sânge și mă face să roșesc. Nu să-i cedez. Cu siguranță nu am vrut să accept o *întâlnire*, mai ales de față cu Maria, care de câteva luni se consolează cu ideea că el este „de neatins”.

Dar nu este.

M-a lăsat să îl ating.

Neliniștea îmi erupe în stomac, și oricât încerc să o ignor, îmi place să fiu eu cea care-i primește atenția. Ca și când aș fi *deosebită*.

Maria își termină băutura, lăsând ușor paharul pe tejghea înainte să se uite la mine. Privirea ei mă înțeapă și parcă îmi sfâșie pielea.

— Uite! încep eu. Nu știam că el este tipul despre care vorbeai.

Maria pufnește.

— Chiar îmi pare rău, Maria! A fost... insistent.

Mă crispez, știind că doar înrăutățesc situația.

— E în regulă. Sunt *bine*. Maria face o pauză, apoi continuă: Doar că sunt surprinsă. Nu-mi pot imagina că i-ar plăcea una ca tine.

Mă strâmb, judecata ei de valoare căzând asupra mea ca o ploaie. N-a fost clipă în care să nu găsească o cale să mă desconsidere, și m-am săturat de asta.

— Maria, nu..., începe Angie.

— Ce ar trebui să însemne asta? intervin.

Maria ridică din umeri.

— Pur și simplu nu are sens. Este un bărbat puternic. Unul care ar putea să aibă orice femeie vrea, și s-a oprit *la tine*?

Din instinct, mă fac mică.

— Au! șoptesc.

Ea zâmbeste, întinzând mâna ca să mă atingă pe antebraț.

— Nu vreau să te supăr, bineînțeles!

Cuvintele ei și-au atins ținta, rănindu-mă suficient cât să mă enervez. Furia mă cuprinde ca o furtună, dar o alung, respirând adânc de câteva ori.

Nu contează ce crede ea.

— N-o să te mint, fată. A fost destul de intens, spune Angie. Cum de-l cunoști? Nu ne-ai povestit.

Mă joc cu un șervetel, rupând în bucăți hârtia fragilă.

— Nu știam cine este. Mă uit la Maria și adaug: *Jur!* Practic, am dat peste el ultima dată când am fost aici, iar apoi a venit la cafenea.

Angie face ochii mari.

— *Da?* Nu l-am mai văzut acolo.

Ridicând din umeri, mă uit la tejgheaua barului, iar greața mi se agită în stomac de cât de mult vreau să schimb subiectul.

— Nu-i mare lucru! zice Maria și flutură un braț. Are balta pește. În plus, poate o să vină mai des. Nu te superi dacă-l răpesc după ce termină cu tine, nu? mă întreabă și rânjește.

Probabil că are dreptate și sunt doar o idilă trecătoare. Ceva inaccesibil ce-și dorește să prindă, dar imaginea care prinde formă în mintea mea, cu ei doi, îmi întoarce stomacul pe dos, făcându-mă să simt gelozie în piept.

Sentimentul rămâne acolo toată seara, mult timp după ce am trecut la apă minerală și le-am văzut pe fete îmbătându-se.

Este prezent și când ieșim afară și îi fac semn unui taxi, dezamăgită că James nu a mai apărut.

Sunt cu un picior în mașină când mă strigă cineva din spate:

— Domnișoară!

Mă întorc plină de speranță.

— Tu! zice bărbatul și arată spre mine. Mi s-a spus să mă asigur că nu pleci.

Când mă întorc, dau nas în nas cu Maria și Angie, care se uită cu ochi mari la mine din mașină.

Este enervant că am așteptat toată seara, așa cum mi-a cerut să o fac, și doar acum s-a deranjat să mă oprească. Ei bine, nici măcar *el*.

M-a implorat să ieșim la o întâlnire, iar apoi m-a lăsat în grija angajaților lui.

Îmi încordez maxilarul și vreau să urc în mașină cu fetele, dar cuțitele reci, induse de băutură, din privirea Mariei mă fac să ezit și mă trezesc rememorând toate cuvintele pe care le-a spus în seara asta – insultele puțin mascate care au lovit mai puternic de fiecare dată.

Urma de furie care-mi fierbea în stomac dă în sfârșit în clocot și, dacă trebuie să aleg între a fi enervată din cauza lui James sau agresată verbal de Maria, alegerea este destul de simplă. Mă aplec spre mașină.

— Mergeți fără mine, doamnelor! Mulțumesc pentru seara distractivă!

Maria mijeste ochii.

Angie râde.

— Ești sigură, fată?

Dau aprobator din cap și mă întorc, îndreptându-mă către necunoscutul care m-a oprit și fluturând un braț spre intrare.

— Așadar? Du-mă la stăpânul tău!

Zâmbetul lui se transformă într-un rânjet, dar nu spune nimic și mă împinge cu mâna din spate ca să mă conducă spre ușa de la intrare.

CAPITOLUL 11

James

Biroul meu de la JR este cel mai mare dintre toate camerele din spate. A fost al lui Ru, dar l-am convins să facem schimb, spunând că am nevoie de o baie cu duș. El nu prea face lucruri *murdare*, așa că nu s-a opus, dar *sunt* anumite ocazii când este necesar să-mi spăl petele de pe piele.

Seara asta nu a fost o excepție.

Încă am părul ud când mă așez la birou, amintindu-mi de informațiile smulse din creierul idiotului de Jason. A izbucnit în plâns de îndată ce am intrat în cameră, cuțitul meu licărind sub luminile fluorescente. Acel cuțit cu lamă curbată pe care-l răsuceam pe degete a fost singurul lucru necesar ca să-mi spună tot ce știa. Nu că adevărul lui îmi folosește la ceva. *Chiar* nu îl cunoștea pe bărbatul pentru care a decis că merită să mă trădeze. Nu știa nici cum îl cheamă.

Însă Jason este un băiat jalnic. Și băieții sunt schimbători.

Bărbații adevărați dau dovadă de loialitate.

Și, în plus, nu sunt idiot. Nu e nevoie să fii vreun savant ca să-ți dai seama. Există un jucător nou în oraș, unul cu putere și bani și care lucrează pe ascuns, ca să nu își expună răutățile în lume în timp ce defilează ca un fel de rege.

Peter Michaels!

Sincer, este ingenios. La urma urmei, este mai ușor să comiți fărădelegi când le ascunzi în văzul tuturor. Oamenii *nu se așteaptă* să vadă întunericul la lumina zilei.

O bătaie în ușa biroului îmi întrerupe gândurile.

— Intră!

O încruntătură strică aspectul fecioresc al feței lui Starkey când o împinge pe Wendy în cameră.

Ea roșește și mai mult în vreme ce se uită prin birou, fixându-mă cu privirea în timp ce stau la masa de scris. Își frânge mâinile, iar eu îmi reprim satisfacția de a o vedea atât de neliniștită.

— Pleacă! îi spun lui Starkey, fără să-mi mut privirea de la Wendy.

Atmosfera e încărcată – la fel ca întotdeauna când ea este aici –, iar energia pârâie între noi. Situația ar fi mult mai ușoară pentru mine dacă nu aș fi atras de Wendy, dar tipul ăsta de atracție o să mă ajute fără îndoială să-mi pun planul în aplicare.

Să îl fac *credibil*.

Se apropie, iar rochia de un albastru-deschis îi foșnește în jurul genunchilor, în vreme ce părul brunet îi încadrează obraji roșii. Scoate limba ca să-și umezească buza de jos.

— Bună! mă salută.

Îmi tresaltă stomacul.

— Bună și ție!

— De obicei îți trimiți lacheii să-ți facă treaba murdară?

Îmi înclin capul.

— Depinde. Ai de gând să te... murdărești?

Ea râde.

— Așa ești mereu, nu?

— Cum?

— Șarmant. Probabil ai exersat mult, la cât de bine îți afișezi șarmul.

Mă ridic de pe scaun, ocolind masa de scris și sprijinindu-mă de ea.

— Îți par șarmant?

Wendy roșește și mai tare, iar eu simt un fior în piept.

— N-ai nevoie să te măgulesc.

Mă întind și o iau de mână, uitându-mă la oja roz de pe unghiile-i delicate. Îmi trec degetul mare peste dosul mâinii ei.

— Din contră, scumpo. Cred că am nevoie de tine pentru multe lucruri.

Ea deschide gura ca să inspire.

— E rândul meu să pun întrebări, zic în timp ce mă apropii de ea. Te neliniștesc?

— Nu! mormăie ea.

Pieptul său îmi atinge ușor toracele la fiecare respirație, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

Cu mâna liberă, îi aranjez o șuviță de păr după ureche.

— Nu mă minți!

— Sau ce? șoptește.

— E mai bine să nu afli! zic, strâmbând din buze.

Privirile ni se întâlnesc din nou, iar pieptul îmi pulsează. Se uită la mine ca și când ar încerca să-mi vadă sufletul, iar sentimentul îmi provoacă *mâncărimi*, așa că mă uit în altă parte, știind că singurul lucru pe care o să-l găsească este lipsa lui.

Ea-și ridică o mână și-mi întoarce fața, făcându-mi stomacul să tresalte când o face.

— De ce m-ai adus aici?

Îmi mut privirea de la ochii la gura ei, brusc disperat să știu dacă are un gust pe cât de bun pare. Mă apropii, simțindu-i respirația pe buze.

— Ca să-ți spun noapte bună, îi șoptesc.

Se apropie și mai mult de mine, rotunjimile ei lipindu-se de corpul meu, și îi simt căldura chiar și prin materialul cămășii.

Fata asta mă face să-mi pierd mințile.

— Deci o s-o faci? întreabă ea. Adică să-mi zici noapte bună?

Ridic din sprâncene, surprins de cât de directă este. Sângele se grăbește spre penis, întărindu-l, și, cuprinzându-i talia, o lipesc de mine, trecându-mi vârfurile degetelor peste pieptul ei.

— Ai vrea să o fac?

— D-da, se bâlbâie.

Își lipește mâinile de pieptul meu, și mă aplec, buzele noastre aproape atingându-se.

Cioc! Cioc!

Wendy sare înapoi, iar eu îmi încordez maxilarul, frustrat din cauza cui mă întrerupe.

— Ce este? întreb furios.

Ru deschide ușa și intră.

— Puștiule, eu... Oh, rahat! șovăie când vede scena. V-am întrerupt?

Îmi reprim impulsul de a-i zice să iasă afară și, în schimb, afișez un rânjet forțat.

— Dacă întrebi, atunci deja știi răspunsul.

El se așază pe canapeaua lipită de peretele îndepărtat și-și depărtează larg picioarele.

— Ai de gând să ne faci cunoștință? mă întreabă, dând din cap spre Wendy.

Mi se poticnește inima. *Nu!* Nu intenționasem să-l cunosc încă pe Ru. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca el să înțeleagă că Wendy este fiica bărbatului care încearcă să se bage în afacerea noastră.

— Sunt Wendy.

Mă uit întâi la ea și după aceea la Ru, iar apoi se întâmplă cea mai ciudată chestie.

Un val fierbinte mă străbate pe interior și îmi spintecă mijlocul până când sunt fizic nevoit să mă abțin să nu o trag în brațe și să mă asigur că Ru știe că ea *îmi aparține*.

— Wendy! zice el și zâmbește. Eu sunt Ru. Mă bucur să te cunosc!

— Și eu! zice ea și flutură ușor din mână. Vă las singuri. Noapte bună!

Wendy zâmbește, dar este încordată și mi se smucește inima când se îndreaptă spre ușă.

O apuc de încheietura mâinii când trece pe lângă mine.

— Dă-mi voie să te conduc acasă!

Wendy clatină din cap.

— Nu, e în regulă! O să iau un taxi.

Scrâșnesc din dinți și vreau să o contrazic, însă știu că aș putea să o îndepărtez dacă sunt prea insistent.

— Permite-mi cel puțin să te conduc afară!

Wendy își mușcă buza de jos și dă aprobator din cap, întorcându-se spre ușă.

O ating pe spate și mijesc ochii la Ru când îl văd zâmbind larg.

— Tu! zic și îl arăt cu degetul. Rămâi aici!

Ru își ridică mâinile în aer, chicotind.

— Du-te și vezi-ți de treabă, puștiule! Avem toată noaptea la dispoziție.

O conduc pe Wendy afară, ignorându-i pe puținii clienți rămași în bar, dar și pe Moira și Curly din colț, care fac curat la sfârșitul programului. Când ajungem pe stradă, un taxi este deja acolo și așteaptă.

Ea vrea să deschidă portiera, dar o opresc, blocând-o cu brațele și simțind rece sub degete acoperișul metalic al mașinii.

— Ești sigură că nu-mi dai voie să te duc cu mașina?

Wendy se rotește, zâmbind la mine.

— Mulțumesc, dar o să mă descurc!

Îi cuprind obrazul, trecându-mi degetul mare peste buza ei de jos. Pupilele i se dilată sub lumina galbenă a stâlpului de iluminat.

— Când o să ieși cu mine, scumpo?

— Când vrei?

— Ieri. Mă lipesc de ea și adaug: Acum.

Wendy se sprijină de portiera taxiului.

— Măine.

Cu mâinile, îmi împinge pieptul.

— Măine e bine.

Mă aplec, atingându-mi buzele de urechea ei.

— Și cum o să te gădesc?

— Poți să mă iei de la cafenea la șapte. Se ridică pe vârfuri ca să-mi atingă ușor obrazul cu buzele și zice: Noapte bună, James!

Apoi urcă în taxi, trăgând portiera după ea.

Merg în față și bat în geamul din dreapta până coboară, reținând numele șoferului și vorbind mai încet ca să nu mă audă Wendy:

— Dacă pățește *ceva*, nu o să existe niciun colț de lume în care să te ascunzi de mine. Ai înțeles?

Șoferul face ochii mari în timp ce ia teancul de bani din mâna mea și dă aprobator din cap.

— Bun băiat!

Bat în acoperișul taxiului și rămân pe trotuar până când mașina ia colțul, întrebându-mă ce este senzația caldă din pieptul meu și de ce mă simt ca și când ziua de mâine nu poate sosi destul de repede.

CAPITOLUL 12

Wendy

Șifonierul meu este distrus, munți de haine acoperind podeaua.

Mormăi, încruntându-mă la grămezi. Cum este posibil să am un milion de haine și să nu am cu ce să mă îmbrac?

Mă enervez când mă uit la ceas și-mi dau seama că mai am o jumătate de oră înainte să mă văd cu James la Vanilla Bean.

Rahat!

Aș fi putut să-l rog să mă ia de aici, dar ideea de a vedea unde locuiesc îmi agită stomacul. Dacă vede vila, o să se întrebe cum de locuiesc aici, și, având în vedere că este prima persoană care pare să mă placă așa cum sunt – în loc să mă placă datorită tatălui meu –, sper să evit asta cât mai mult timp posibil.

Au încercat să mă cucerească destui bărbați, toți zâmbind ca să-și ascundă planurile. Aveau expresii dulci, dar era doar o chestiune de timp înainte să-l privească pe tata așa cum nu mă priveau niciodată pe mine. Nu că mă îndrăgosteau de ei. Am învățat din copilărie – la șase ani, ca să fiu exactă – că pe oameni îi interesa mai mult cum puteam să le fiu de folos pentru bunăstarea lor, nu să țină la mine. Până și copiii înțeleg durerea singurătății și, când a murit mama, toți cei de care ajunsesem să depind au dispărut. Ca și când *eu* aș fi fost problema. Ca și când suferința mea ar fi fost o povară prea mare pentru ei.

Și poate de-asta mă simt atât de atrasă de James. Deoarece, pentru prima dată în viața mea, cineva mă vrea *pe mine*, nu toate celelalte porcării care vin la pachet.

Oftând, mă opresc la o rochie neagră destul de mulată ca să-mi scoată în evidență rotunjimile, dar destul de simplă cât să nu pară că mă străduiesc prea mult, și termin pregătirile înainte să cobor la parter.

Jon e în salon, cu o sută de piese ale unui model de avion demontat care ocupă toată măsuța de cafea. Mă așez pe scaunul din fața lui.

El își ridică privirea, făcând ochii mari când mă studiază.

— Arăți bine! E o întâlnire importantă?

Zâmbesc, complimentul lui încălzindu-mi inima.

— Mulțumesc! Da, de fapt, ies în oraș.

— Frumos! zice Jon și zâmbește. O să mă pregătesc în avans pentru lecțiile de acasă.

Cuvintele lui mă zdrobesc, făcându-mi inima grea de nesiguranță. Nu i-am spus despre școala cu internat. Nu mi se pare corect să știu și să nu-i zic, dar tata a spus că o să vină acasă. *El* ar trebui să-i vadă expresia lui Jon când o să își dea seama că este trimis de acasă.

Mă uit împrejur, observând modelele de avioane terminate împrăștiate peste tot. Este ceva ce l-a pasionat dintotdeauna pe Jon, dar, de când ne-am mutat, umple toată casa cu ele.

— Cum te descurci, în general? îl întreb.

El își înclină capul, mijind ochii la piesele pe care le lipește.

— E o întrebare vagă, Wendy.

— Mă refer la... *toate*. Cum ar fi mutatul și celelalte lucruri. Ești bine?

Fratele meu ridică din umeri.

— Sunt bine. De fapt, prefer situația asta. Dacă aș putea rămâne în casa asta pentru totdeauna și să nu mai plec nicio dată ar fi minunat.

Vinovăția mă cuprinde, înfășurându-se strâns până explodează. Poate că încă mai am timp să-l fac pe tata să se răzgândească în privința acestei idei stupide cu internatul. Pe de altă parte, cât de sănătos poate fi pentru un copil de vârsta lui Jon să rămână ascuns în casă toată ziua, doar în compania surorii lui?

Jon își scarpină nasul.

— Serios, Wendy! Sunt *bine*. Îți faci prea multe griji.

Zâmbesc.

— Cineva trebuie să-și facă.

— Du-te la întâlnire și distrează-te! îmi spune și-mi face semn cu mâna.

Îmi mușc interiorul obrazului, pocnindu-mi degetele în poală.

— Oare să anulez întâlnirea și să ne petrecem timpul împreună?

Jon își mută în sfârșit privirea de la avion, făcând ochii mari când se holbează la mine.

Expir.

— *Bine!* Nu trebuie să pari atât de îngrozit de ideea asta.

Zâmbește când mă aude, iar inima mi se frânge de cât de mult seamănă gropițele lui din obraji cu cele ale mamei noastre.

— În regulă! Cred că ne vedem mai târziu.

Mă ridic în picioare ca să plec.

— Să nu faci ce nu aș face eu!

Mijesc ochii.

— Tu nu faci *nimic*.

El chicotește.

— Exact!

Pentru o fracțiune de secundă, mă gândesc oricum să anulez întâlnirea cu James. Este intimidant și mistuitor felul în care mă face să tremur și-mi tulbură mintea. Însă ignor ideea chiar în clipa în care-mi trece prin minte, știind că nu o s-o fac.

Atenția lui James este un tăciune, pâlpâind prin pântecul meu și aprinzând totul în calea lui. Și în cele mai întunecate unghere ale minții mele, sper că, dacă tata aude că cochetez cu un bărbat ca James – unul care este puțin mai în vârstă și mai puternic –, o să vină în sfârșit acasă.

Anxietatea crește ca o furtună în drum spre cafenea. Mă îndrept către ușa de la intrare, netezind cu palmele transpirate partea din față a rochiei și respirând profund ca să-mi calmez nervii.

Ce-o fi fost în mintea mea când am acceptat asta?

Am ajuns puțin mai devreme anume ca să am ceva timp, dar, când intru, el este deja aici, vorbind cu Angie, ca și când

ar fi prieteni vechi. Îi observ costumul, care îi e croit perfect pe corp. În mod inutil, mă întreb cum ar arăta în blugi sau cu o cămașă pătată. Se pare că este mereu la patru ace.

Mă uit prin cafenea. Este aglomerată în seara asta, iar James încă nu a observat că am ajuns. Inima mi-o ia la goană. Drumul spre el mi se pare un plonjon în adâncuri fără să știu să înot, dar asta nu mă face să ezit. Mai curând măresc pasul, un entuziasm ciudat determinându-mă să-mi doresc să aflu cât de adâncă e apa.

Angie mă vede prima, iar ochii îi scânteiază când mă studiază.

— Hei, fată, uite cine este aici! Tipul înalt, brunet și chipș a venit *mai devreme*.

James se întoarce spre mine și, ca o suprasarcină de curent, corpul îmi scânteiază, electricitatea din privirea ei făcându-mi pielea de găină.

— Bună! îi spun și zâmbesc.

El se îndreaptă spre mine, apropiindu-se să mă sărute ușor pe obraz. Inspir, căldura corpului său provocându-mi un fior. Îmi atinge brațul cu vârful degetelor când se retrage și se uită atent, dezbrăcându-mă din priviri. O senzație de ameteală îmi apare în stomac și mi se cuibărește între picioare.

— Frumoasă, spune el.

Este un singur cuvânt, dar mă atinge ca velurul, așa că torc de-a dreptul când îi aud lauda.

— Și tu ești.

— Crezi că sunt frumos? mă întreabă rânjind.

Tonul lui jucăuș aprinde același foc străin din prima seară când ne-am întâlnit și când m-am întrebat cum ar fi să fiu o altfel de Wendy.

Mă încrunt.

— Ce, nu crezi că un bărbat poate fi frumos?

— Un bărbat poate avea multe lucruri, scumpo, rostește și se apropie. Dar singura frumusețe pe care sper să o am în seara asta este a ta.

Îmi tresaltă stomacul, fluturii izbucnind ca dintr-un tun.

— Gura ta ar trebui să fie ilegală, mormăi. Așadar, unde mă duci?

Angie râde.

— Cui *îi pasă* unde te duce, fată? Du-te odată! zice și-mi face semn cu mâinile să plec.

James se uită la ea înainte să-și sprijine o palmă pe partea inferioară spatelui meu.

— Să știi că dreptate! Ar trebui să te relaxezi și să-mi permiți să te tratez cum se cuvine. Se apleacă și-mi atinge cu buzele vârful urechii, șoptindu-mi: Și, dacă ești fată cuminte, poate o să-ți arăt *adevăratul* motiv pentru care gura mea ar trebui să fie ilegală.

Căldura îmi inundă corpul, rotindu-se prin intestine și pulsându-mi între picioare. Expir surprinsă, împingându-l cu degetele în piept.

— Ce obraznicie!

Ochii îi scânteiază, iar mâna-i rămâne pe spatele meu în vreme ce ne îndreptăm spre ușă.

— Voiam doar să-ți spun ce este în meniu.

James mă conduce spre un Audi negru. Întind mâna spre portieră, dar mi-o ia înainte și mi-o deschide, ajutându-mă să urc.

Mi se poticnește inima. Este un gest foarte simplu, însă unul care mă face să mă simt deosebită. *Îngrijită*.

— Cred că ar trebui să fiu ofensată, rostesc după ce se urcă la volan.

James zâmbește, pornind motorul, dar rămânând pe loc când se întoarce să se uite la mine.

— De ce?

— Tocmai mi-ai spus să fiu cuminte și că o să... știi tu.

El ridică din sprâncene.

— Nu știu dacă sunt.

Se mișcă repede și se apleacă peste consolă, împingându-mă cu trupul lui până mă lipesc de scaun. Mă atinge pe gât cu nasul, iar stomacul mi se strânge atât de tare, încât mi se taie respirația.

— Pentru că vreau să te explorez cu gura?

Buzele-i dansează de la urechea mea până la maxilar, până ce plutesc deasupra alor mele.

Inima mi se izbește de piept. *Nu mă pricep deloc la asta*.

— Îți promit că o să-ți placă! îmi șoptește.

Și, deodată, căldura trupului său dispare când se mișcă pe scaunul șoferului și iese cu spatele din parcare.

CAPITOLUL 13

James

O duc în port, acasă la mine. MĂ GÂNDISEM să aleg un loc mai în văzul lumii, dar m-am răzgândit, nedorindu-mi să-mi asum riscul ca tatăl ei să afle înainte să fiu pregătit.

Aș vrea să știe exact cine sunt înainte să-i tai craca de sub picioare.

Din fericire, Ru nu a pus întrebări, foarte probabil presupunând că este o aventură. Dacă s-ar fi gândit suficient de mult la asta, și-ar fi dat seama că niciodată nu am adus o fată oarecare în biroul meu, doar pe Moira și doar când aveam nevoie să scap de presiunea sexuală. Însă oamenii văd lumea prin propria perspectivă, și câteodată este mai ușor să crezi că este adevărat ce gândești, în loc să fii nevoit să îi înțelegi pe ceilalți. În general, asta funcționează în favoarea mea.

Întâlnirea noastră cu Peter este mâine, și practic sunt amețit de ideea că o să-l cunosc personal și o să mă uit în ochii lui când îl refuzăm. Poate să fie oricât de necinstit – de fapt, sunt destul de sigur că de mulți ani excelează în rolul ăsta –, dar nu o să vină pe teritoriul nostru ca să îl ia în stăpânire. Mi-a luat destule. Nu o să-i permit să aibă și asta.

Simt un miros de vanilie.

Wendy.

Zâmbesc forțat și-mi concentrez din nou atenția asupra ei, nedorindu-mi să-mi afișez gândurile violente. În mod surprinzător, nu am niciun resentiment din cauza faptului că este copilul dușmanului meu. De fapt, dacă mă gândesc destul de mult la asta, un fior dulce și lipicios mi se înfășoară prin intestine, plin de regrete că trebuie să fie folosită așa –

ca un pion pentru un țel mult mai important decât o să fie ea vreodată.

Însă nu sunt genul care să refuze o ocazie extraordinară, iar Wendy exact asta este. O cale să mă joc cu prada înainte să o ucid.

Peter Michaels nu merită o moarte rapidă, ci o răfuială.

Să-și dea seama că nu are niciun prieten. Nici familie. Nici mândrie. Că i s-a luat *totul*, inclusiv posibilitatea de a alege, iar realitatea i s-a transformat într-un coșmar.

Și *apoi* o să-l ucid.

Intrăm în port și, înainte măcar să scot cheia din contact, Wendy vrea să deschidă portiera. Întind repede mâna, cuprinzând-o de talie.

— Unde te grăbești? Rămâi pe loc!

Ea face ochii mari când se oprește.

— O, eu...

Eliberând-o, cobor și ocolesc mașina ca să deschid portiera din dreapta. Un val de excitație mă străbate când mă uit în jos, ochii ei căprui scânteind când zâmbeste la mine, cu fața la nivelul vintrelor mele. În ce poziție frumoasă suntem! Întind mâna, iar ea mi-o dă pe a ei, strângând-o ușor când o trag afară. De îndată ce este în picioare, o trag spre mine, aerul ieșindu-i din plămâni când se lovește de corpul meu.

— Nu vrei să-i permiți bărbatului să fie galant, nu-i așa?

Wendy își înclină puțin capul ca să și-l sprijine pe pieptul meu înainte să își dreagă vocea și să se retragă. Se uită împrejur.

— Urcăm într-o barcă?

Zâmbesc.

— E în regulă?

Dă din cap, jucându-se cu degetele.

— Este în regulă, doar că... nu prea îmi place apa.

Îi pun o mână pe spate în timp ce o conduc spre alee, pe lângă alte bărci. Iahtul meu de 43 de metri, *Tiger Lily*, se află chiar în capăt.

— Nu ieșim în larg. M-am gândit doar că am putea lua cina într-un loc privat.

Cuprinzând-o de talie, o ajut să pășească de pe mal pe punte. De obicei nu aduc pe nimeni unde locuiesc și cu si-

garanță niciodată o femeie, dar vreau să se simtă deosebită.
Diferită.

— E al tău? mă întreabă.

Dând aprobator din cap, o urmez îndeaproape. Simt că materialul rochiei negre e moale.

— Da!

Să navighezi cu iahtul este minunat din mai multe motive. E luxos, confortabil și, cel mai important, e mobil, permițându-mi să evadez, dacă este nevoie, spre unul dintre nenumăratele terenuri pe care le dețin în lume.

Ea se uită prin living, mobila crem asortându-se frumos cu podeaua din lemn de cireș.

— Locuiești aici?

Mi se strânge stomacul când o văd cum studiază împrejurimile.

— Da!

— Este frumos!

Căldura mă gădilă în piept. Vin în spatele ei.

— Tu ești frumoasă.

Se întoarce, și mă apropii, bucurându-mă de felul în care roșește de fiecare dată când o fac.

— Ai vrea să vezi totul acum sau mai târziu?

— Hmm!

Își înclină capul într-o parte, iar eu rezist impulsului de a mă apleca să îi sărut pielea.

— Cred că mai întâi o să luăm cina și apoi o să-mi faci turul.

Dând din cap, o conduc spre puntea unde l-am pus pe Smea, unul dintre membrii echipajului meu, să pregătească cina. Zâmbesc, mulțumit de rezultatul muncii lui. Becurile de verandă stau înșirate, aruncând o strălucire romantică; pe masa rotundă înconjurată de bănci tapitate în formă de U sunt șervete albe de pânză și farfurii, iar șampania se răcește în mijloc.

— Uau, este minunat aici! șoptește ea. Aia e o cadă?

Îi trag scaunul, iar ea se așază înaintea mea ca eu să ajung la locul meu.

— Da! Putem intra, dacă vrei.

Stând în fața ei, desfac șampania și torn câte un pahar, ignorând cum îmi bate inima văzând-o înconjurată de nuan-

te roze și purpurii ale apusului. Nu am mințit când i-am spus că e frumoasă. Chiar este.

Dureros de frumoasă.

— Sper că-ți place somonul, spun.

Uitându-se la mâncare, ea dă din cap, luând furculița.

— Este perfect!

Mănâncă în tăcere, iar eu o studiez, scula mea mărindu-se cu fiecare bucățică pe care o bagă în gură, închizând ochii și gemând de plăcere. Amândoi terminăm de mâncat, discuția și briza mării fiind singurele care ne țin companie.

Smee vine tăcut și ne ia farfuriile, făcând-o pe Wendy să tresară.

— O, *Dumnezeule*, nu știam că mai este cineva aici!

Rânjesc.

— El e Smee. Secundul meu, dacă vrei.

El zâmbește, iar părul lui castaniu saltă sub căciula ridicol de roșie când își înclină capul.

— E o plăcere să vă cunosc, domnișoară!

— Secund! chicotește ea. Ca la pirați? Asta înseamnă că tu ești căpitanul?

Amuzamentul îmi gădilă pieptul, și mă aplec în față.

— De fapt, da. Conduc *toate* navele pe care mă aflu. Aș fi mai mult decât bucuros să-ți arăt.

Ea rămâne cu gura căscată, îmbujorându-se.

Soarele a apus de mult, razele lunii se reflectă bântuitor din apă, iar eu aștept până când Smee ne ia farfuriile și intră în bucătărie înainte să vorbesc:

— Arăți minunat în lumina lunii, scumpo!

Luând o gură din băutură, Wendy râde.

— Chiar ești deosebit, știi asta?

Duc cupa de șampanie la buze, lăsând un pic pe limbălichidul spumos înainte să înghit.

— În comparație cu ce?

Ea își înclină capul.

— Ei bine, nu sunt sigură. Cu toți ceilalți bărbați, presupun.

— Și e ceva rău?

— Nu, deloc! spune și zâmbește.

Este un zâmbet superb, dar nu îi luminează și fața, și simt cum mă cuprinde enervarea știind că, brusc, se preface.

Poate că o folosesc drept decor – ca pe o jucărie temporară –, însă nu-mi place când lucrurile pe care le consider ale mele nu sunt îngrijite în prezența mea. Și asta este până mă răzgândesc: a mea.

— Nu face asta!

— Ce anume?

— Să te prefaci. Nu aici. Nu cu mine.

Ea clatină din cap.

— Atunci, pot să fiu sinceră?

— Așa sper să fii mereu.

— Nu prea știu cum să mă port în preajma ta. Nu-mi dau seama dacă tu chiar încerci să mă cunoști, să mă impresionezi sau altceva.

Ridic din sprâncene.

— Și dacă *încerc* să te impresionez?

Ei îi zvâcnește buza.

— Atunci nu funcționează.

— O? Ridic din sprâncene și las jos cupa de șampanie, aplecându-mă în față pentru a-i șopti: Ei bine, atunci *ce te-ar impresiona?*

— Dacă trebuie să îți spun, atunci nu ar fi prea impresionant, nu-i așa? zice ea, zâmbind.

Vreau să râd, însă mă abțin, ridicând o mână ca să mă scarpin în barbă.

— Vreau să te cunosc, spune Wendy.

Mi se răsucește stomacul la cuvintele ei. Îmi desfac brațele și mă uit împrejur.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar *ăsta sunt* eu, scum-po!

Wendy clatină din cap, lăsând șervetul pe masă înainte să se ridice în picioare și să vină în față mea și să mi se așeze direct în poală. Îi ating imediat coapsele, surprins de curajul ei. *La asta* nu m-am așteptat.

— Nu! îmi șoptește, cu fața la câțiva centimetri de a mea.

Abdomenul mi se încordează, și observ pentru prima dată petele de culoarea ambrei din ochii ei căprui.

— Asta e ceea ce ai, continuă ea. Vreau să știu ce este aici, zice și-și lipește palma de pieptul meu.

Inima îmi bate nebunește, iar eu sper că nu o poate simți

prin piele – nevrând să recunosc nici măcar în sinea mea că ceea ce face ea mă tulbură.

Dar așa este.

Mișcând mâna ca să îi cuprind obrazul, îi apăs cu degetul mare buza de jos. Wendy respiră sacadat, atingându-și pieptul de al meu la fiecare expirație. Ne uităm unul în ochii celuilalt, și ceva neliniștitor îmi fierbe în stomac. Este nou și *neașteptat*, și nu știu cum să îl controlez, așa că fac singurul lucru cu care-mi permite să-l reprim.

Mă apropii și o sărut.

CAPITOLUL 14

Wendy

Buzele lui sunt surprinzător de moi când se lipesc de ale mele, nu că mă plâng.

Cedez și mă aplec mai mult în strânsoarea lui, iar el își înfășoară un braț în jurul taliei mele și mă trage mai aproape în vreme ce îmi cuprinde obrazul cu mâna.

Atingerea lui dulce îmi face inima să plutească, dar destul de curând, ca și când focul care îmi atinge venele s-ar oglindi în acțiunile lui, James mă sărută mai pasional, deschizându-mi gura cu limba. Gem când îi simt gustul, stomacul meu capitulând în fața mistuirii lui. Căldura îmi străbate mijlocul și-mi zvâcnește între coapse, iar eu îmi trec piciorul peste al lui, așezându-mă direct în poala sa.

El geme când mă las cu toată greutatea, împingându-și șoldurile spre mine. Mișcarea mă face să icnesc, deschizând ușor gura când îl simt erect sub mine. Îmi trage din nou fața spre a lui.

Mă apăs pe piciorul lui și mă legăn înainte, frecarea dintre scula lui și vulva mea trimițându-mi furnicături prin corp, iar clitorisul se umflă la umezeala care se scurge din mine.

Luându-și mâna de pe obrazul meu, îmi cuprinde șoldurile cu palmele și-mi ghidează mișcarea în timp ce ne găsim ritmul, dezlipindu-și buzele de pe ale mele ca să coboare pe gâtul meu. Mă mușcă, îmi sugă și-mi sărută pielea de pe gât și, chiar dacă știu că o să-mi lase semne, nu îmi pasă, fiind prea pierdută în felul în care pare să mă modeleze astfel încât trupurile noastre să se potrivească perfect.

— Ai un gust mai bun decât mi-am imaginat, mormăie pe pielea mea.

Îmi las capul pe spate, expunându-mi și mai mult gâtul.

— Fă-mi o favoare, scumpo!

— O-orice! mă bâlbâi.

— Freacă-ți păsărica aia dulce de mine până-mi uzi poala!

Gem, chiar dacă vorbele lui obscene mă rușinează. Nimeni nu mi-a vorbit așa *vreodată*. Totuși, tonul lui îmi dă un ordin incredibil de ispititor, unul care mă învăluie, îndemnându-mă să mă supun.

Umezeala îmi trece prin materialul chiloților în timp ce mă îndrept spre orgasm. Scula lui pulsează lipită de mine, întărindu-se mai mult cu fiecare mișcare a soldurilor mele. Gândul că eu sunt cea care îi face asta, că *eu* sunt cea care-i provoacă erecția îmi dă încredere, și mă străduiesc mai mult, ceva fierbinte răsucindu-se la baza stomacului meu.

El mă soarbe din priviri ca un burete, și închid ochii, imaginându-mi cum l-aș simți în mine. Vaginul mi se strânge, dorindu-și să-l umple ceva, chiar dacă acolo n-a intrat niciodată nimic.

James se apleacă în față, atingându-mă cu buzele pe gât și făcându-mi pielea ca de găină.

— Când ești singură în camera ta, cum faci să-ți dai drumul?

Cu mintea încetoșată de plăcere, abia mă pot concentra la cuvintele lui, dar înțeleg ce mă întreabă și, dintr-un motiv oarecare, am încredere să îi spun. Așadar, în loc să vorbesc – ceva ce nu știu dacă sunt măcar în stare să fac acum –, îi arăt.

Luându-i mâna de pe talia mea, o pun din nou pe gâtul meu, iar apoi îi apăs degetele, deoarece vreau să mă strângă.

El face ochii mari, cuprinzându-mă cu brațul de talie și smucindu-mi corpul ca să îl lipească de al lui.

— Îți place să fii strangulată, scumpo?

Mă strânge mai tare cu o mișcare a soldurilor.

— Vrei să te strâng de gât până ești pe marginea prăpastiei uitării și vezi stele?

Presiunea crește.

Gem în timp ce îmi las capul pe spate. Plăcerea îmi furnică pielea și se repede prin sângele meu. Adevărul este că, deși nu am experiență, am dorințe. Nopti în care stau întinsă în pat, fantazând în umbrele lunii. Și am descoperit un singur mod

prin care să am orgasm: ținându-mi respirația până îmi cedează plămânii și mi se întunecă mintea.

Poate că este stupid să-i permit unui străin să controleze ceva atât de vital ca aerul pe care îl respir, dar, dintr-un motiv oarecare, am încredere în el.

— Te rog! mă forțez să spun.

Mă întoarce, trupul meu fiind flexibil și dornic sub el când mă întinde pe banca tapitată. Corpul lui se înalță peste mine ca pericolul în formă umană, cu ochii întunecați când mă apasă exact cât trebuie pe trahee. Cu cealaltă mână mă mângâie, aprinzându-mă, atingerea lui fiind ca benzina pentru foc în venele mele. Își mișcă palma peste tivul fustei și și-o strecoară dedesubt, trecându-și degetele chiar peste cuta chiloților uzi. Îmi împing coapsele în mâna lui, disperată să simt cum îmi atinge pielea.

Mă strânge mai tare de gât în clipa în care își bagă degetele sub tivul chiloților.

— Ce udă ești pentru mine! spune și-și scoate degetele, frecându-le de buzele mele.

Inima mi se poticnește, stomacul strângându-mi-se atât de tare, încât ar putea exploda în orice secundă.

— Ce ispită delicioasă! adaugă apoi și linge umezeala din gura mea.

Îmi tremură picioarele.

Apoi mâna îi ajunge din nou între picioarele mele, depărtându-mi vulva cu două degete și băgându-le cu ușurință înăuntru de cât de udă sunt. Suspin, arcuindu-mi spatele.

Cu fața lângă a mea, mă sărută pe maxilar.

— Ești atât de strâmtă... Te-a mai atins cineva aici?

Nu știu dacă vrea să spun nu, dar ideea că el presupune că sunt o floare neatinsă și *fără experiență* este foarte neatrăgătoare, iar eu nu sunt în stare să îl mint.

— Da! șoptesc.

Privirea i se întunecă, iar degetele îi zvâcnesc pe gâtul meu. Îi simt respirația la ureche și pe gât și un fior pe șira spinării.

— Nimeni nu mai are voie să te atingă aici.

Își mișcă degetele înainte și înapoi în timp ce, cu degetul mare, îmi încercuiește lent clitorisul umflat.

— Sunt un bărbat foarte posesiv, Wendy. Și te vreau doar pentru mine.

Cuvintele lui ar trebui să mă alarmeze, dar nu fac decât să-mi alimenteze focul pasiunii, îngreunându-mi respirația.

Sau poate că aia e mâna lui care mărește lent presiunea de pe gât.

Inspir cât de adânc pot în prinsoarea lui ca de menghină, simțind că aș putea să mor dacă nu am orgasm. Ametesc în timp ce plămânii îmi ard, mintea mea țipându-mi să trag de el și să încerc să eliberez presiunea. Ridic mâna și îl apuc de încheietură, venele antebratului său încordându-se sub palma mea. Mi se contractă mijlocul.

Mă strânge și mai tare de gât în vreme ce presiunea din clitorisul meu pulsează și zvâcnește, împrăștiindu-mi furnicături prin trup. O usturime mi se răspândește în piept, radiind în afară, și mi se întunecă vederea. Iar apoi explodez, deschizând gura cu un țipăt surd, pereții interiori mulgându-i degetele ca și când ar vrea să îl absoarbă și să nu îl mai lase să plece. Mâna i se relaxează imediat, devenind blândă, mângâindu-mă când respir adânc, cu pieptul tremurând peste al lui.

— Ce fată cuminte! spune mios.

Satisfacția îmi curge prin vene și mi se culcușește în piept, caldă, pufoasă și plăcută. Se mișcă și-mi ridică trupul ca să se poată așeza în spatele meu, iar eu mă ghemuiesc pe el, lăsându-l să-mi mângâie părul și să mă laude în șoaptă.

Nu încerc să vorbesc, nu încerc să mă gândesc prea mult la ce tocmai am lăsat să se întâmple, la cum mă tratează ca pe un fel de animal de companie de care este mândru – sau cum mă face să mă simt atunci când e mândru. Doar închid ochii și las momentul să fie ceea ce este.

Iar când mă trezesc, nu mai sunt pe punte. Și nici nu-l mai am lângă mine.

CAPITOLUL 15

James

Ceainicul fierbe pe aragaz, iar eu mă holbez la dosul mâinilor în timp ce mă țin de blat. A fost neașteptat ce s-a întâmplat mai devreme cu Wendy. Dar, *Iisuse*, modul în care s-a dezlănțuit sub degetele mele, cum m-a *implorat* să o sugrum și a tremurat sub atingerea mea m-a adus periculos de aproape de pierderea controlului.

Iar așa ceva este inacceptabil.

Mi-ar plăcea să neg asta, dar, din nefericire, cunoașterea propriilor slăbiciuni este importantă ca să le depășești, și este foarte evident că *Wendy* devine o slăbiciune. Mai ales după ce am dus-o de pe punte în dormitorul meu, în brațe, iar apoi am privit-o dormind, bucurându-mă de felul în care părul ei brunet contrasta cu cearșafurile crem.

Mă încrunt la ceainic, enervat că femeia asta mă tulbură atât de mult și că îmi stârnește dorințele simple și le scoate în evidență, făcându-mă să mă controlez cu greu. Pufnind, iau ceainicul de pe arzător, trecându-mi o mână prin păr.

— Pot să fac asta pentru tine, știi? spune Smea când intră în cameră cu vesela rămasă de la cină.

— Nu este nevoie, mulțumesc!

El dă din cap și se îndreaptă spre chiuvetă, lăsând paharele alături.

— E o fată frumoasă.

— Hmm? zic, scărpinându-mi bărbia cu degetul mare și cel arătător.

— Am spus că este o fată drăguță.

Mă întorc și-l studiez. Smea este cam de-o seamă cu mine și lucrează pe vasul meu de când l-am găsit pe străzi, lângă JR,

când avea 18 ani – la sfârșitul săptămânii în care mi-am ucis unchiul. Era fără adăpost și cerșea bani, dar avea o expresie care mi-a atras atenția. Ceva care îmi spunea că avusese ghinion în viață și că trebuia doar să recapete controlul după ce îl pierduse.

Iar asta e ceva la care mă pot raporta.

L-am vizitat săptămâni în șir și i-am dus mici sume de bani, mâncare caldă și haine, urmărind de la distanță să văd dacă e un produs secundar al drogurilor pe care le furnizăm pe străzi sau dacă e altceva. Cineva care merita o a doua șansă.

Din fericire pentru el, a fost cea de-a doua variantă.

Când am cumpărat iahtul *Tiger Lily* cu moștenirea de la părinți, cea care îmi fusese ascunsă de unchiul meu, m-am dus direct la Smee și i-am oferit cazare. O nouă șansă. Un nou început. Cât timp îmi era loial și lucra doar pentru mine. În afară de Ru, a fost cel mai constant lucru din viața mea.

Totuși, îl țin la distanță și nu-i permit să afle despre părțile cele mai întunecate ale vieții mele. Oricine se poate schimba dacă i se oferă stimulul potrivit, și, cu toate că știu că Smee m-ar urma până la capătul pământului, nu sunt dispus să risc să fie răpit și să spună secrete care nu-i aparțin. Ar fi păcat să fiu nevoit să-i iau viața.

— Nu e cazul să-mi aprobi cuceririle, Smee! Spală vasele și ai grijă de iahtul meu! Pentru asta te plătesc! mă răstesc eu.

— Scuze, șefu’!

Smee dă din cap și se întoarce, concentrându-se la farfuriile din chiuvetă, însă cuvintele lui deja m-au enervat. Știu cât de drăguță este Wendy și că inocența-i emană prin pori ca uleiul, e strălucitoare și nu-ți mai poți lua privirea de la ea. Poate că de-asta mă atrage atât de mult – părțile întunecate ale sufletului meu tânjesc după lumina ei.

Întorcându-mă în camerele mele, îmi aduc aminte care este miza. Wendy este *o unealtă*. Ceva care trebuie folosit și distrus, un mijloc pentru atingerea unui scop și nimic mai mult. Și cu toate că abia aștept să mă bucur de ea, faptul că le permit acestor *sentimente* să mă amețească nu o să-mi folosească la nimic.

Cu scopul confirmat și reconfirmat în minte, deschid ușa și mă clatin când o văd stând în șezut în mijlocul patului, cu părul zburlit și cu ochii încă încețoșați de somn.

Zâmbetul care îi luminează chipul îmi strânge stomacul.

— Bună! M-am îngrijorat când m-am trezit singură.

Mă așez pe marginea patului.

— Scuze! M-am gândit că poate ți-e sete, dar apoi mi-am dat seama că nu știu ce ți-ar plăcea.

— O!

Obrajii i se rotunjesc atunci când zâmbește.

— Ce drăguț din partea ta! Pentru o clipă, m-am temut că am fost răpită. E cam dezorientant să te trezești într-o cameră străină.

— Ce răpitor minunat, dacă ți-a dat niște cearșafuri atât de luxoase!

— Ei bine, nu se știe niciodată. Poate că încerca să mă păcălească să mă supun.

Îmi zvâcnesc buzele, simțind amuzamentul în piept.

— Să te păcălească?

— Mda, știi tu. Își dă la o parte o șuviță de păr de pe frunte și zice: Sindromul Stockholm sau așa ceva.

Ridic din sprâncene.

— Și crezi că ai îngădui așa ceva?

Ea dă aprobator din cap.

— Cred că toți suntem susceptibili de lucruri ciudate când stările noastre emoționale și fizice sunt constrânse.

— Ești foarte perspicace, scumpo.

Greața mi se agită în stomac.

Își sprijină obraji pe dosul palmelor.

— Îmi pare rău că am adormit după... știi tu! Nu am vrut.

Clatină din cap și observ cum roșește ușor. Întind brațul ca să-i ating cu vârful degetelor semnele roz de pe gât.

— Să nu te mai scuzi niciodată pentru că te simți bine cu mine!

Îmi retrag mâna, sângele grăbindu-se spre vintre când îmi dau seama că poartă ca pe un colier semnele pe care i le-am lăsat pe gât.

— E în regulă gâtul tău?

De pe obraji, își coboară mâinile pe gât.

— E bine.

— Ești sigură?

— Nu mă doare, zice și îmi zâmbește. Pare perfect.

— Pare că s-ar putea învineți.

Wendy ridică din umeri.

Mă aplec înainte, înclinându-i capul într-o parte și sărutându-i semnele.

— Îmi cam place ideea că ai o amintire de la mine pe piele.

Ea își depărtează buzele când inspiră. Îi înclin bărbia și îi închid buzele cu vârful degetelor.

— Poți să rămâi aici dacă vrei sau pot să te duc înapoi la mașina ta.

— Cât e ceasul?

— E târziu, îi răspund.

Wendy își răsucesce degetele în poală.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă. Dimineață trebuie să mă duc la serviciu.

Dau aprobator din cap.

— Înțeleg, deși aș vrea să mă răsfeți și să rămâi.

Drumul cu mașina înapoi spre Vanilla Bean este liniștit, muzica clasică auzindu-se încet din boxe în timp ce Wendy se uită pe geam. Mă trezesc din nou apreciind toate felurile în care nu insistă să facă o conversație, alegând în schimb să găsească alinare în liniște. Nu sunt mulți oameni capabili de așa ceva, iar lucrul ăsta mă face să o respect.

Parchez lângă mașina ei, și de data asta nici măcar nu încercă să deschidă portiera. Simt furnicături de plăcere, știind că deja face ce vreau eu. Imediat ce deschid portiera, mă ia de mână și coboară înainte să-și pună palmele pe pieptul meu.

— Mulțumesc pentru ieșirea minunată! îmi spune.

— Îmi mai poți mulțumi o dată după următoarea.

O cuprind cu brațele de talie și o trag mai aproape.

— Ești sigur că o să mai fie una?

Zâmbesc și o împing înapoi până se lipește de mașină. Îmi mut mâinile de pe talia ei, cuprinzându-i ușor gâtul și ținând vârful degetelor peste vânătaii. Îi las capul pe spate.

— Ți-am mai spus că te vreau doar pentru mine. O ating cu buzele pe maxilar și-i șoptesc: Cred că o să afli că pot fi foarte *insistent*.

Respirația i se poticnește, iar pe mine mă izbește o dorință viscerală, cutremurându-mă de dorința de a mă adânci în ea.

De a simți cum i se mulează trupul în jurul meu și de a o distruge din interior.

Mă retrag forțat, strângând-o ușor cu degetele înainte să o eliberez.

— Care-i numele tău de familie? mă întreabă.

— Barrie, îi răspund fără să mă gândesc.

Inima nu-mi mai bate o clipă, plămânii golindu-se de aer. Nu am vrut să îi spun asta. Este prea riscant; tații noștri au lucrat împreună mulți ani, și nu pot fi sigur că nu a auzit de el. Din fericire, nici măcar nu tresare.

Sângele mi se umple de otravă când îmi aduc aminte cine este, furia spintecând ceața prezenței ei, iar eu îmi recapăt controlul pe care credeam că-l pierdusem.

Ea ridică mâna, răsfirându-și degetele sub ochii mei.

— Ce-a fost asta?

— Ce a fost ce, scumpo?

Wendy clatină din cap.

— Ceva cu... ochii tăi... S-au schimbat.

— Da? Mă clatin pe călcâie, ignorând felul în care mi se strânge stomacul, și zic: Speram doar că o să-mi curmi nefericirea și o să accepți să fii a mea.

Se uită în jos înainte să mă privească din nou.

— Dacă sunt a ta, atunci tu ce ești pentru mine?

Cel mai urât coșmar.

— Sunt orice îmi permiți să fiu.

Își mușcă buza de jos, iar eu îmi ridic degetul mare ca să o eliberez.

— Spune-mi că ești a mea, Wendy dragă!

— Sunt a ta! îmi șoptește.

Satisfacția îmi curge prin sânge, așa că zâmbesc, apropiindu-mă să o sărut pe gură, apoi o ajut să urce în mașina ei.

Nu mai zâmbesc după ce virează, pentru că mă dor obrazii de atâta prefăcătorie, dar satisfacția-mi curge liber prin vene și simt din nou gustul răzbunării.

CAPITOLUL 16

James

Simt amețeala în vene precum simte un drogat praful magic, gândindu-mă la o mulțime de lucruri. Am așteptat cu anii să-l văd personal pe Peter Michaels și în sfârșit a sosit clipa. Mai curând decât am anticipat inițial, dar oricum binevenită.

Mă întreb dacă o să mă recunoască. În copilărie, mi se spunea adesea că semăn leit cu tata, însă nu știu cât de adevărată mai este afirmația aia.

Mi-aduc aminte că, imediat după moartea părinților mei, stăteam în casa noastră goală, străinii încercând să mă liniștească în timp ce mă întrebau ce aș vrea să-mi pun în bagaj. Ce aș vrea *să păstrez*. Ca și când toată viața mea ar fi putut să fie adunată și trimisă departe în câteva valize pline de haine. Am rămas tăcut, alegând să iau doar o cutiuță cu amintiri. O carte veche cu fabule pe care mi-o citea mama în fiecare seară și o singură fotografie cu noi trei: eu, mama și tata. Le păstram ascunse sub pat acasă la unchiul meu, iar noaptea, când simțeam tristețea care mă copleșea și mi se înfășura în jurul gâtului, făcându-mă să simt că nu pot respira, le scoteam. Țineam chipurile lor nemișcate în mână în timp ce plângeam în pernă, imaginându-mi vocea mamei care îmi citea povești cu final fericit.

Dar într-o seară, la scurt timp după sosirea mea, unchiul meu le-a găsit. M-am rugat de el în genunchi ca un *câine* amărât, dispus să fac orice ca să păstrez puținele lucruri pe care le aveam de la ei, însă nu i-a păsat de asta. Nu îi păsa de nimic în afară de supunere și suferință. Și, în seara aia, s-a asigurat că aflu însemnătatea celor două. M-a ținut în genunchi în timp ce-mi promitea că-mi returnează lucrurile, tăindu-mă cu cuți-

tul lui subțire pe torace și făcându-mă să sângerez – din cauza priveliștii, frica mi s-a lipit de suflet. Mi-a spus cât de mult îl ura pe tata și cum chipul meu îl îngrețoșa. Și, după ce mi-a răpit orice urmă de inocență mai aveam, a ars fiecare obiect și a râs în timp ce eu plângeam, rușinea și tristețea amestecându-se cu gustul plăcerii lui perverse.

Însă lacrimile mi s-au uscat repede, și am jurat să nu le mai las vreodată să curgă.

De-a lungul anilor, am încercat să le rețin chipurile, sunetul vocilor și mirosul părului lor, dar, ca toate lucrurile, amintirile se estompează. Minte este mult prea ușor de manipulat, chiar și de propriul subconștient. Faptele devin ficțiune sau cel puțin o versiune deformată a adevărului, iar trecutul devine distorsionat și neclar.

— Ne întâlnim cu el la Peștera Canibalului.

Vocea lui Ru îmi întrerupe gândurile.

Ridic din sprâncene, surprins de locul în care vrea Peter să ne întâlnim.

Peștera Canibalului este o cavernă abandonată din mijlocul pădurii, cam la distanță de o jumătate de oră în afara orașului. Se zvonește că a fost folosită de guvern în anii '50 ca să depoziteze echipament militar, dar a fost abandonată de mult. Din când în când mai trece câte un drumeț, însă în mare parte este un loc gol, prea ascuns în spatele pădurii dese chiar și pentru vagabonzii care își caută adăpost.

Ru zâmbește, rezemându-se de spătarul scaunului și aprinzându-și un trabuc.

— Deci unde ai fost aseară? I-am pus pe gemeni să aducă noua încărcătură și credeam că o să fii acolo ca să inspectezi produsul.

Mă ia cu rău.

— Nu m-am simțit bine. Gemenii se descurcă.

— Dar nu se pricep la arme la fel ca tine.

— A fost vreo problemă?

— Din câte știu eu, nu.

Dau din cap.

— Ei bine, dacă este o problemă, o să mă ocup eu de ea.

Ru se încruntă, ridicându-și dosul mâinii ca și când ar fi gata să lovească.

— Câtă lipsă de respect iese din gura ta, puștiule! Jur pe Dumnezeu!

— O, haide, Roofus! Ești unul dintre puținii oameni în viață pe care *chiar* îl respect.

El pufăie din trabuc.

— Mda, mă rog... Nu ți-am spus alaltăieri, dar îți mulțumesc pentru cadou!

Mă crispez și simt un nod în stomac.

— Acum nu o lua razna, puștiule! continuă el. Lasă-mă doar să spun ce trebuie să spun!

Oftând, mă ridic în picioare și mă îndrept spre colțul biroului său, acolo unde se află globul care adăpostește coniacul, turnându-mi două degete și rotind paharul. Gheața zăngănește pe marginea paharului.

— Îmi ești aproape ca un fiu, zice el.

Inima mi se zvârcolește în piept, și apuc paharul atât de strâns, încât marginea lui îmi intră în piele.

— Și știu că nu-ți plac prostiile sentimentale, deci o să fiu rapid. Avem mulți dușmani. Și spun doar... Își drege glasul, apoi continuă: Mă bucur că-mi păzești spatele, puștiule!

Mi se încordează tendoanele maxilarului în vreme ce strâng din dinți, înghițind nodul de emoție care mi s-a pus în gât. Înclin paharul spre el.

— În fiecare seară!

— Și până dimineată! adaugă și-mi face semn cu ochiul.

Prima și singura dată când l-am întâlnit pe Peter a fost într-o „vacanță cu familia”, care de fapt era un cod pentru tatăl meu, Arthur, când avea afaceri în America. Nu am știut niciodată exact cu ce se ocupa în afară de faptul că era puternic și toți din Londra păreau să-l știe și să-l respecte. Știam că are un partener de afaceri aici, în State, unul pe care îl vizita des, de obicei fără noi. Totuși, de data aceea, era aniversarea părinților mei, iar mama a insistat să mergem și noi.

În dimineata următoare, la gustare, l-am cunoscut pe Peter și familia lui ideală. Atunci nu m-am gândit la asta. La urma urmei, aveam părinți care mă iubeau și nu îmi dorisem niciodată nimic. Totuși, dintr-un motiv oarecare, m-a cuprins un sentiment puternic când l-am văzut pentru prima dată. L-

am ignorat, dând vina pe vremea din Florida. Era prea umed și cald! Prea *strălucitor* după o viață în Londra cu cerul acoperit.

Iar apoi a intrat frumoasa lui soție, ducând în brațe un copil care nu putea avea mai mult de un an și ținând de mână o fată cu păr castaniu și un zâmbet care te uimea cu strălucirea lui. Mama lor era frumoasă, dar pălea în comparație cu a mea.

Peter a zâmbit și a dat mâna cu mine, pielea moale a palmei lui făcându-mă să mă simt important. *Respectat*. În mod stupid, l-am admirat la fel ca pe tata. Iar după două zile, când am zburat spre casă, avionul privat NevAirLand, pus la dispoziție de Peter Michaels, s-a prăbușit în flăcări, izbindu-se de copaci și ucigându-i pe toți cei de la bord. Pe toți în afară de mine.

Nu o să uit niciodată expresia de pe chipul tatălui meu când a citit biletul scris de mână cu câteva minute înainte – cel trimis chiar de Peter. Nu am cunoscut niciodată un om care să poată păli ca o fantomă.

Imaginea aia mă bântuie acum, când urcăm cu mașina pe poteca întunecată spre intrarea în Peștera Canibalului. Scârțâitul pietrișului de sub pneuri seamănă cu ceea ce simt în interior, știind că o să fiu nevoit să mă controlez și să nu îl ucid pe loc pe Peter.

Starkey parchează mașina și lasă farurile aprinse – singurul mod în care poți să alungi întunericul nopții.

Și iată-l, rezemându-se de un Rolls-Royce, cu o cămașă verde și pantaloni negri. Oamenii lui stau puțin mai în față, iar o blondă splendidă se află lângă el.

— Ești pregătit, puștiule? zice Ru și se uită la mine. Să rămânem cordiali, da?

Ridic din sprâncene.

— Bineînțeles, Roofus!

— Și *nu-mi spune* Roofus de față cu el, pentru numele lui Dumnezeu!

Ru coboară primul din mașină, iar eu îl urmez la scurt timp după aceea, permițând luminii galbene să cadă pe el în timp ce rămân în umbră, nedorindu-mi ca Peter să mă vadă încă.

— Presupun că ești Ru?

Vocea lui Peter plutește prin aer, agitându-mi stomacul.

Ru zâmbește.

— Eu sunt. Ai fi știut, dacă ai fi venit prima dată.

Peter își înclină capul, părul lui cărunt săltând.

— Îți cer scuze! Sunt sigur că poți înțelege de ce mi-am trimis mai întâi un om de-ai mei. Intimitatea și discreția sunt cele mai importante.

Îmi bag mâinile în buzunare, frecând puternic degetul mare de lemnul cuțitului și încercând să nu-mi mai aud bătăile inimii.

— Și ea cine este? întreabă Ru, fluturând mâna spre femeia care stă în spatele lui Peter.

Peter se uită spre ea.

— Este Tina Belle. Asistentă mea.

Fata are părul blond strâns în coadă. Ne zâmbește și ne face cu mâna.

— Tina, mă bucur să te cunosc! spune Ru. Ei bine, am venit! Hai să discutăm!

Peter își înclină capul într-o parte, mutându-și privirea de la Ru la Starkey și în cele din urmă la mine, care stau în umbră.

— M-ai pus să ți-i prezint pe oamenii mei, dar tu nu procedezi la fel? Peter arată spre propriul piept și zice: Dacă ai de gând să lucrăm împreună, respectul trebuie să fie reciproc. Trebuie să existe un nivel de încredere.

Furia îmi arde stomacul. „Încredere.” De-a dreptul amuzant!

Ies din umbră și intru în lumină cu mâinile în buzunare.

— Încredere *este* un cuvânt ciudat, nu-i așa? întreb.

Ru se întoarce spre mine, mijind ochii. Îi zâmbesc și-i fac semn cu ochiul.

Peter mă privește câteva clipe, ca și când mi-ar analiza toate trăsăturile. Iar apoi obrajii i se albesc puțin.

Excelent!

— La urma urmei, continui eu, credeam că atunci când cineva de nivelul tău apare pe teritoriul nostru și solicită o întâlnire e destul de politicos să și vină.

Înaintează până ajung lângă Ru, ținând strâns cuțitul și încercând să-mi trimit furia în mâner, ca să nu mi se vadă pe chip.

Am așteptat asta 15 ani, și o să-mi duc la îndeplinire planul, indiferent cât de mult îmi zgândăre sângele intestinale, strigându-mi să-lucid pe loc.

Peter își umezește buzele.

— Și tu cine ești?

Chicotesc, uitându-mă în jos înainte să-i întâlnesc privirea.

— Poți să-mi spui Hook.

— A, da. *Hook*. Peter rânjește superior și adaugă: Îți cunosc reputația. Apoi își înclină capul, spunând: Totuși, nu știam că ești englez.

Rânjesc, rezemându-mă de botul mașinii noastre.

Oamenii lui Peter se apropie, dar el clatină din cap.

— Relaxați-vă! Suntem cu toții oameni de afaceri care discută. Mă privește intens, întrebându-mă: Nu-i așa?

— Îți sugerez să treci la subiect! se răstește Ru. Deja ne-ai făcut să pierdem destul timp și foarte probabil o să-mi pierd repede răbdarea.

Peter ridică din sprâncene.

— Știi cine sunt?

Ru își înclină capul.

— Sugerezi că sunt prost? Ai venit pe teritoriul *meu* și crezi că, pentru că te cheamă Peter Michaels, poți să ne spui ce să facem, iar noi să-ți mulțumim pentru favoare?

Ru clatină din cap.

— Nu așa funcționează lucrurile pe aici. Dacă vrei să transporti marfă pentru mine cu avioanele și navele tale, putem vorbi. Sunt mai mult decât dispus să cad la o înțelegere amiabilă. Dar să nu crezi vreo secundă că, deoarece ești băiatul de aur în ochii lumii, mie o să-mi pese aici, acasă la mine! zice și arată spre propriul piept. Astea sunt străzile *mele*. Și toți cei care le folosesc îmi plătesc taxe. Înțelegi?

Cuvintele lui Ru mă bulversează, șocul străpungându-mi stomacul ca o săgeată. Se gândește să lucreze împreună. După ce am fost de acord să-l refuzăm.

Peter tace vreme îndelungată înainte să se scarpine-n bărbie și să dea din cap.

— O să-ți transport drogurile și armele, dar vreau 50% din absolut tot.

Scrâșnesc din dinți, iar Ru pufnește în râs.

— 10.

Peter zâmbește.

— 40.

Ru strânge din buze, privirea lui întunecându-se.

— Cred că mă confunzi, nu? *Nu am nevoie* de tine.

— Poate că e adevărat, zice Peter și dă din cap. Dar ai fi nebun să mă refuzi. Poate ai cărauși, dar niciunul cu experiența mea și niciunul cu o carieră în servicii cunoscută la nivel global și care poate intra în orice țară *oricând*.

Se apropie de Ru, iar eu mă îndrept.

— Tot ce trebuie să faci este să o spui și o să-ți împachetez drogurile, apoi o să le duc în zbor spre locuri pe care le-ai văzut doar în vise.

Un țârâit întrerupe momentul, iar Peter scoate telefonul din buzunar, uitându-se la ecran. Oftând, se pleoștește.

— Domnilor, din nefericire, trebuie să întrerup întâlnirea asta. Își ridică privirea, pielea de la coada ochilor ridându-se când zâmbește și adaugă: I-am promis fiicei mele că o să vin acasă la cină.

Îmi saltă stomacul când aud de Wendy. Mă întreb cum s-ar simți dacă ar ști că umezeala fiicei lui îmi acoperea degetele chiar noaptea trecută. Că i-am ținut viața în mâini în timp ce mă ruga să o duc în pragul morții.

Peter înaintează, întinzând mâna spre Ru.

— O să finalizăm planurile cândva, săptămâna viitoare. Ia decizia corectă, da?

Apoi vine la mine. Masca lui fermecătoare șovăie puțin când își întinde gâtul ca să mă privească în ochi. Fierea îmi arde gâtul când dau mâna cu el.

Privirea lui este rece. Calculată.

— Poate într-o zi o să-mi spui cum te cheamă?

Anticiparea mă izbește ca un berbec, iar zâmbetul mi se întinde până la urechi.

— Abia aștept!

CAPITOLUL 17

Wendy

Tata chiar a venit acasă. Cu două ore mai târziu decât a spus că vine și cu o femeie misterioasă la braț, dar am să trec cu vederea detaliile, deoarece faptul că este aici compensează toate lucrurile negative.

Cu toate că a ratat cina.

— Așadar, ce ziceai că faci pentru tata? o întreb pe Tina, urmându-i în biroul nefolosit de acasă.

Ea zâmbește, vârându-și un dosar sub braț când se așază comod pe canapeaua din piele neagră. Este frumoasă ca un spiriduș. Zveltă și minionă, cu un nas mic și breton rar. Însă nu pot să nu simt invidia care mi se răsucesce în stomac, știind că are parte de atenția tatălui meu în timp ce restul cerșește firimituri din aceasta.

— Sunt mâna lui dreaptă. Tatăl tău ar fi pierdut fără mine. Se întoarce zâmbind spre el, iar el îl face semn din ochi.

Pune-mi căluș! Sugându-mi buza de jos, dau din cap.

— O!

— Este asistenta mea, spune tata.

— Vocea ei o aud întotdeauna înainte să mă zorești să închei conversația la telefon?

Ridic din sprâncene. Între ochi i se formează niște riduri și colțurile gurii i se lasă în jos, iar fetița din mine, încă disperată după aprobarea lui, se chircește când îl vede încruntat.

— Scuze, am fost nepoliticoasă! spun repede. Eu doar... Este greu să fii plecat atât de mult timp. Mai ales în locul ăsta nou.

El oftează, uitându-se la Tina și apoi din nou la mine.

— Pleacă, Tina!

Ea face ochii mari și se foiește.

— Peter, trebuie să...

— Trebuie să discut cu fiica mea. Între patru ochi. Pleacă!

Tina inspiră și dă din cap, apoi lasă jos dosarul din poală și iese tacticos pe ușa biroului, mijind ochii când mă privește.

Javră!

O văd cum închide ușa în urma ei înainte să mă întorc spre tata.

— Deci... Tata zâmbeste și, ajungând în fața biroului, se sprijină de el și mă îndeamnă: Ce noutăți ai, micuță umbră?

Numele de alint e ca un lasou, înfășurându-se în jurul taliei mele și trăgându-mă, în vreme ce nostalgia mă copleșește și mă chinuie. Îmi stă pe limbă să-i spun: „Mă văd cu cineva. L-ai urî.”

Însă nu vreau să intru încă în subiectul ăla, ci să îl păstrez pe James doar pentru mine înainte să îl prezint familiei.

Mă forțez să zâmbesc și simt o durere în piept.

— Lucrez la cafenea și mă instalez în noua casă. Ai apucat să arunci o privire pe aici?

Chipul i se destinde, privirea lui devenind cordială, așa cum era mai înainte, iar expresia lui mă face să mă topesc, toată furia și disprețul fiind înecate de speranța care mă străbate.

— Încă nu, dar te-ai descurcat bine cu aranjatul lucrurilor, spune el.

Îl ignor.

— A fost ușor. Ca să fiu sinceră, eu și Jon am încercat să ne adaptăm vremii. Este diferită de cea din Florida.

Făcând o pauză, îmi frâng mâinile umede, căci e un moment frumos, și ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să îl stric cu întrebări și sâcâială. Totuși, gura vorbește fără mine:

— Când ai de gând să-i spui?

El stă cu mâinile în buzunare.

— Ce să-i spun?

Îmi dau ochii peste cap, expirând.

— Știi ce, tată. Că o să-l trimiți la internat.

Tata se mișcă, ridicând o palmă ca să-și frece bărbia.

— Wendy, au trecut cinci minute de când am venit acasă. Încă nu l-am văzut. O să-i spun, nu-ți face griji!

— Când? repet.

— Când ce?

Frustrarea îmi fierbe în vene, iar furia care mă cuprinde parcă ar fi lavă, presiunea crescându-mi în mijlocul pieptului până când explodează ca un gheizer.

Îmi încleștez pumnii pe lângă corp.

— *Când* o să treci pe aici mai mult de o singură seară? izbucnesc furioasă. *Când* o să-ți dai seama că aici sunt copiii tăi?

Îmi lipesc o mână pe piept și adaug: Suntem chiar aici, tată. Iar tu ești – flutur brațul prin cameră – peste tot. Tu și *Tina Belle*.

— Wendy, eu...

Ridic palma.

— Nu! Te rog... nu! *M-am săturat* de cuvinte împăciuitoare și promisiuni deșarte. *M-am săturat* să mi se pară că îl dezamăgesc pe Jon când de fapt tu o faci. E nedrept față de mine, și știi asta.

Mi se pune un nod în gât.

— Știu că ești ocupat, înțeleg asta. Dar, la naiba, *fii* pur și simplu aici, tată! Așa cum erai înainte.

Nările i se umflă în vreme ce se depărtează de birou, venind încet spre mine.

Mă sprijin de perete, alunecând până ajung pe podea, apăsându-mi orbitele cu palmele ca să încerc să opresc usturimea. Nu i-am mai vorbit niciodată așa.

În câmpul vizual îmi apar pantofii, iar tata se ghemuiește lângă mine.

— Micuță umbră! Oftează și se așază alături, sprijinindu-și coatele de genunchi, apoi adaugă: Nu știu ce vrei să spun, Wendy.

— Spune doar că o să fii aici!

Cuvintele îmi rămân în gât, iar gaura din piept îmi zvâcnește.

— Spune că o să începi să ne consideri o prioritate!

Tata rămâne mult timp tăcut înainte să mă cuprindă cu brațul de umeri și să mă tragă lângă el. Îmi mușc buza și înghit grăbită ca să nu plâng. Ultima chestie pe care mi-o doresc este să par slabă în fața bărbatului care este întotdeauna incredibil de puternic.

— Ești cel mai important lucru din lume pentru mine, îmi spune.

— Nu pare, mormăi drept răspuns.

— Ești. Întotdeauna ai fost.

— Și Jon, adaug, iar enervarea mea îi atrage atenția.

— Ce-i cu el?

Corpul i se încordează.

— Ai spus că *eu* sunt cel mai important lucru din lume pentru tine, dar nu sunt singurul tău copil. Ai uitat să-l menționezi pe Jon.

Tata își drege glasul.

— Corect, bineînțeles! Și Jon.

— Câteodată, șoptesc, profitând de încrederea abia căpătată, câteodată pare că uiți complet că existăm.

Simt o furișătură în vârful capului când mă sărută pe păr și mă ghemuiesc și mai mult spre el.

— *Spune-i*, te rog! îl implor. Nu vreau să fiu eu cea care o face.

El dă aprobator din cap:

— O să-i zic dimineață.

Expirând, las cuvintele lui să mă învăluie ca o pătură, iar ușurarea înghite tristețea – cel puțin temporar.

Dar dimineață văd că el a dispărut. Iar Jon tot nu știe.

CAPITOLUL 18

James

Întâlnirea cu Peter a readus totul în centrul atenției, moartea lui fiind atât de aproape, încât o simt în aer. Acum trebuie doar să îl conving pe Ru că înțelegerea cu el nu o să funcționeze în favoarea noastră. O să fiu extraordinar *de nervos* dacă o să-mi fie mai greu să-mi pun planurile în aplicare, deoarece afacerea noastră începe să depindă mult de a lui.

Chiar dacă zilele lui Peter nu erau numărate, eu aș fi circumspect în ceea ce privește colaborarea cu el. Anii în care am visat cum să-l ucid pe bărbatul răspunzător pentru toate traumele mele mi-au oferit mult timp să-i aflu slăbiciunile. Și trecutul. Astfel, am aflat despre Peter mai multe lucruri decât știu chiar și cei mai apropiați prieteni ai lui. Știu că a crescut în sudul Floridei, părinții lui fiind atât de săraci, încât abia își permiteau orezul pe care îl puneau pe masă. Știu că a fost un vânzător de droguri ordinar până la 14 ani, alergând pe străzi, spunându-și Pan și șoptind idei grandioase la urechile oamenilor. Promițând o viață plină de *aventură* doar dacă îl urmau. Știu că, în timp ce urca încet-încet pe scara socială, pe ceilalți îi lăsa în spate, majoritatea dispărând fără urmă.

Și știu că, atunci când a cumpărat o companie aeriană falimentară, a luat-o ieftin și, cumva, proprietarul anterior a dispărut.

Știu că Michaels nu este numele lui adevărat. Dar și că singurul lucru la care ține pe lumea asta în afară de bani și poziția socială este fiica lui.

Wendy.

Însă nu pot să-i spun toate astea lui Ru fără să recunosc că există o mare parte din viața mea pe care nu o cunoaște. Și, cu

toate că Ru nu este vreun băgăcios, nu-mi pot imagina că o să-i placă să știe că m-a primit în grupul lui, iar eu mi-am păstrat secretă o mare parte din viață.

Dar o să mă ocup de toate în seara asta, când mă întorc la JR.

Acum însă mă concentrez la nouă brutărie care s-a deschis pe Maize Street. De obicei, gemenii sunt cei care fac rondul, strâng taxa de protecție și alte asemenea, dar, după ce au avut niște probleme cu noul magazin, m-am gândit să fac *personal* o vizită.

Oftând, mă așez pe scaunul din fața lui George, proprietarul, stomacul meu răsucindu-se de neliniște din cauza felului în care făina se lipește pe toate suprafețele din bucătăria lui. Îmi scot mănușile, pielea neagră învelindu-mi mâinile cu căldură, și-mi îndoi lent degetele în timp ce vorbesc.

— Uite, George! îi spun, zâmbind, în timp ce mă așez picior peste picior. Mai povestește-mi o dată ce s-a întâmplat!

George își șterge fruntea cu un prosop alb. Observ că burta i se umflă cu fiecare respirație sacadată.

— Ți-am zis: deja a venit cineva în urmă cu trei zile. Deja *am plătit*.

— Imposibil! izbucnesc, enervându-mă la minciuna sfruntată a bărbatului.

Inspir adânc, îmi înclin capul într-o parte și las pârâitul oaselor să mă calmeze.

— Îți cer scuze! Chicotesc, închizând ochii, apoi reiau: Nu am vrut să mă enervez. Doar că este... *imposibil*.

Își ridică mâinile.

— Îți spun adevărul.

— Cu siguranță așa sper!

Îmi schimb poziția picioarelor, scot cuțitul, îl deschid și-mi trec degetul înmănușat peste lamă, savurând strălucirea metalului când se lipește de piele.

— Spune-mi, știi cine sunt?

Bărbatul clatină din cap.

— Vecinii tăi nu m-au menționat? Îmi lipesc mâna liberă de piept și zic: Sufăr!

— Ascultă, ți-am zis ce știu!

Bărbatul dă să se ridice în picioare, aruncându-și prosopul pe umăr.

— Sunt clienți...

— Ia loc! spun furios.

Gemenii, care până acum stăteau lângă mine, se apropie. El face ochii mari, dar se așază din nou pe scaun.

— Uite, eu sunt un om rezonabil! Și înțeleg cât de frustrant trebuie să fie să afli că ai fost luat de prost de un *cerșetor* ordinar. Sunt dispus să-ți trec cu vederea greșeala, de vreme ce nu ai știut.

Umerii i se relaxează.

— Și ce, trebuie să plătesc aceeași porcărie de două ori?

Îmi înclin capul.

— Am spus că sunt rezonabil, nu slab. Și, oricât aș vrea să ignor asta, știi cum merge treaba.

Mă ridic în picioare, dându-mi ochii peste cap în timp ce răsucesc cuțitul în aer.

— Dacă o faci pentru unul, atunci ajungi să o faci pentru toți. Și sincer, dacă ești bun la ceva, nu ar trebui să o faci gratis.

Mă opresc în clipa în care ajung în fața lui, punându-i cuțitul sub bărbie și înclinându-i capul până îi întâlnesc privirea.

— Și, cu toate că protecția noastră e una de curtoazie, *este* cea mai bună șansă ca afacerea ta să supraviețuiască.

Bărbatul strânge din buze, picăturile de transpirație curgându-i pe față.

— Și dacă refuz?

Îi apăs mai tare cuțitul pe piele.

— Putem afla, dacă vrei.

— Nu... nu îi am, se bâlbâie el.

Apropiindu-mă, înclin muchia curbată în sus, înfigând-o în carnea de sub bărbia lui, sângele curgând pe lamă și pe mănusa mea.

— Atunci îți sugerez *să faci rost* de bani.

— Bine! spune el, gâfâind. Te rog!

Îndepărtez cuțitul și mă îndrept.

— Minunat, Georgie! Fac o pauză, apoi adaug: Pot să-ți zic așa? Georgie?

Mărul lui Adam îi tresaltă.

— Dă-mi voie să-ți explic cum o să decurgă treaba asta!

Bag mâna în buzunarul de la piept, scoțând o batistă cu care șterg sângele de pe muchia cuțitului cu lamă curbată.

— În primul rând, o să-mi spui *tot* ce știi despre cel care a venit în urmă cu trei zile. Iar apoi o să le plătești prietenilor mei prezenți aici – fac un semn din cap spre gemeni – ceea ce ne datorezi.

— Dar tocmai am spus că...

Ridic mâna.

— Înțeleg, sincer. Și, așa cum am zis, sunt un om rezonabil. Dacă nu poți plăti azi, o să revenim mâine. Dar cred că trebuie să te avertizez că nu-mi place să aștept, Georgie. Nu aș vrea să văd ce se alege de prietenia noastră dacă îmi pui răbdarea la încercare.

Țâțâi, clătinând din cap.

— O să fac rost de ei.

— Minunat! îi răspund, zâmbind.. Acum povestește-mi despre persoana asta!

— Era... o femeie. A spus că e un nou șef în oraș și că-mi face o favoare permițându-mi să-mi arăt dinainte loialitatea.

Furia mă copleșește. Bineînțeles!

— O femeie, repet. Ce altceva?

— A-asta e tot, spune el. Este tot ce știu. Vecinii m-au avertizat să nu mă opun când o să veniți să vă luați banii și nu am vrut să încep cu stângul.

Îmi scarpin bărbia cu o mână, răsucind cuțitul printre degete cu cealaltă.

— Îți spun *adevărul*! insistă bărbatul.

Oftând, pun cuțitul înapoi în buzunar.

— Te cred. Să fii amabil cu băieții mei, bine?

Gemenii zâmbesc simultan, înaintând ca să-mi ia locul.

O să-l bată puțin și o să facă treaba murdară pe care nu vreau să o fac eu, și anume să transmit un mesaj.

Simt o greutate care se răsucește până văd doar roșu. Zvonurile nu sunt bune pentru afaceri, și asta o să cauzeze *deranjul* ăsta. Zvonuri.

O femeie.

În domeniul ăsta, există o singură femeie însoțită de un bărbat puternic, și abia au venit în oraș.

Mănușile mele sunt pătate de sânge, așa că le scot și le pun în buzunare pe când ies pe ușa de la intrare. Brusc, sunt smucit înapoi, un trup firav izbindu-se în mine. Încordându-mi maxilarul, întind brațele. Un miros de vanilie îmi lovește simțurile.

— James?

Vocea lui Wendy îmi ajunge la urechi, iar enervarea dispare pur și simplu, înlocuită de un zâmbet.

— Scumpo! o salut micos. Ce surpriză plăcută!

— Mie-mi spui! îmi răspunde, zâmbitoare. Ce faci aici?

Mă întorc și arunc o privire la magazin și la soția lui George, care stă în spatele tejghelei, uitându-se la trotuar la fiecare câteva secunde.

— Am venit în vizită. Îi cunosc pe proprietari.

— Da? întreabă Angie. Am auzit că biscuiții lor sunt *minunati*.

Mă uit la prietena lui Wendy și zâmbesc încordat.

— Sunt sigur că așa este.

— Vrei să intri cu noi ca să luăm o gustare? întreabă Wendy.

— Din nefericire, nu pot să rămân, indiferent cât de mult s-a înfrumusețat brusc priveliștea.

Îmi trec degetul mare peste maxilar, o căldură întinzându-mi-se în piept când Wendy roșește.

— Hai să ieșim mâine în oraș!

— Lucrez până la trei.

— Perfect! Te iau de acolo.

Aplecându-mă, o sărut pe gură. Am vrut să fiu rapid, dar ea scoate limba și-o cuprinde pe a mea, iar eu îmi reprim un geamăt, zgomotul de pe trotuar estompându-se când mă pierd în gustul ei.

Chiar o să fie păcat când o să fiu nevoit să o distrug.

Bineînțeles că o să trec mai departe fără să mă mai gândesc la asta, iar bucuria că mi-am împlinit în sfârșit dorința vieții va alunga orice urmă de empatie pe care ar putea să mi-o stârnească faptul că *ea* nu a făcut nimic greșit. Dar câteodată trebuie să faci sacrificii pentru un scop mai important.

— S-ar putea să trecem pe la bar în seara asta, spune prietena ei imediat ce ne oprim din sărutat. Ai să fii acolo?

— Nu plănuiam să merg, îmi spune Wendy.

— Ar trebui, îi răspund. Am să fiu ocupat, dar îmi place ideea că ai să fii aproape.

Wendy îmi zâmbeste, expresia ei îndulcindu-se când se apleacă în atingerea mea.

— Bine.

— Bravo!

O sărut pe frunte și mă retrag chiar în clipa în care gemenii ies din clădire.

— Spune-i lui Georgie să treacă totul în contul meu!

Wendy face ochii mari.

— Ai un cont aici?

Îi aranjez o șuviță de păr după ureche.

— Scumpo, pomenește-mi numele oriunde în orașul ăsta și nu o să mai plătești niciodată ceva!

— Care nume? spune prietena ei.

Mă uit la ea, încleștându-mi maxilarul.

— Poftim?

Ea își sugă buza de jos.

— Întreb doar... care nume? James? Sau...

Colțul gurii îmi zvâcnește.

— Cred că știi răspunsul la întrebare.

Wendy inspiră.

— Hook?

Îmi înclin capul.

— Așa mi se spune.

— De ce?

— Mă tem că e doar o poreclă regretabilă.

Îi fac cu ochiul și mă întorc spre gemeni, indicându-le printr-o mișcare a capului să meargă la mașina care stă cu motorul pornit lângă bordură.

— Scumpo, îmi faci o favoare?

Ea ridică o sprânceană.

— Când ai să vii la JR în seara asta, să porți ceva albastru! Mă aplec, șoptindu-i la ureche: Este o culoare *foarte frumoasă*, și vreau să-mi petrec toată seara imaginându-mi cum o să arate sfâșiată pe podeaua dormitorului.

Wendy inspiră, iar eu o sărut pe obraz înainte să plec și să urc în mașină, cu penisul erect și pulsul mărit.

CAPITOLUL 19

Wendy

Stau în LIVINGUL casei mele și aștept ca Angie să vină să mă ia. *Și port ceva albastru.* Jon, care se află în fața mea, lucrează la macheta unui alt avion.

— M-a sunat tata în dimineața asta, spune, vocea lui spărgând liniștea.

Inima îmi sare în gât. Am mari dubii că a sunat doar să-l salute, iar dezamăgirea mi se oprește în stomac precum o cărămidă, știind ce i-a transmis fără să îmi mai zică Jon. *La telefon.*

Jon strânge pensula, oprindu-se din trasatul unei linii negre pe latura avionului.

— Uite, mi-a spus, bine? Deci nu mai trebuie să te uiți așa la mine.

Inspir lent.

— Ce ți-a zis?

— Că o să merg la internatul ăla stupid. Este *în regulă*.

Oftând, mă reazem de spătar cu brațele pe laturile tapițate.

— Da?

Jon se uită la mine peste marginea ochelarilor.

— Ar conta dacă nu ar fi?

— Bineînțeles că ar conta!

Jon își aruncă pensula, trecându-și o mână prin părul brunet, atât de asemănător cu al mamei noastre.

— Nu poți să faci nimic ca să schimbi situația, Wendy. Asta este, iar faptul că stai acolo și pare că mai ai puțin și plângi nu o să ajute la nimic.

Mi se strânge inima.

— Eu nu...

Jon mijeste ochii.

— *Ba da!*

— Vreau doar să fii fericit, atâta tot, zic și îmi ridic mâinile.

Fratele meu nu răspunde, concentrându-se din nou la avion. Liniștea sufocantă mi se înfășoară în jurul gâtului și îmi intră în urechi, făcând loc gândurilor să o ia razna fără întrerupere.

Ăsta e *singurul* lucru pe care i l-am cerut tatei, și tot nu l-a făcut, alegând calea mai simplă, de a ignora sentimentele lui Jon ca și când ceva atât de important nu ar conta cu adevărat. Un alt buștean ars și greu este aruncat în focul furiei mele, arzându-mă pe interior.

— Mi-a spus că plec mâine.

Cuvintele sunt blânde și scurte, dar oricum mă lovesc în piept.

— *Mâine?* icnesc. Vine ca să te ducă acolo?

Buzele lui Jon descriu un zâmbet timid, dar nu simt fericirea plutind în aer.

— Wendy, fii serioasă! O să mă ducă șoferul.

Flăcările îmi ating acum intestinele, încălzindu-mi parcă venele.

— O să te duc eu.

Jon clatină din cap.

— Nu ești nevoită să faci asta.

— *Vreau* să o fac, zic și mă chinui să zâmbesc. Trebuie să văd internatul cu ochii mei, dacă plănuiesc să te vizitez în fiecare săptămână.

Jon mormăie.

— *Nu* ai voie să mă vizitezi în fiecare săptămână.

Zâmbesc și mai larg.

— Păi, atunci ai face bine să mă lași să te duc mâine. Altfel, o să vin *tot timpul* și o să mă asigur că o să fii și mai jenat.

Jon chicotește, ochii scânteindu-i vag.

— Wendy, nu mă jenezi niciodată! Doar... că ești cam poruncitoare.

Îmi duc o mână la inimă.

— Asta ar trebui să mă jignească?

— Nu, este... Clatină din cap și adaugă: Este drăguț.

Nodul din stomac se dezleagă la zeflemeaua noastră, familiaritatea străbătându-mă ca un prieten de mult pierdut. Însă e rapid înlocuită de ideea că, după ziua de mâine, chiar am să fiu singură.

Suntem la JR de două ore și încă nu l-am văzut pe James.

Maria – care nu este cu noi în seara asta – a spus că James este proprietarul barului, dar cu cât stau aici mai mult fără prezența lui arogantă care să-mi zăpăcească gândurile, cu atât îmi dau seama mai bine că, de fapt, nu știu nimic despre el.

Ei bine, nu e adevărat. Știu *câteva* lucruri, cum ar fi că are o poreclă ridicolă și, aparent, atât de multă influență în orașul ăsta, încât pronunțarea ei este la fel de valoroasă ca aurul. Dar, cu toate că spune că sunt a lui, parcă nu aș fi decât o străină.

Cum de-am putut fi atât de proastă să nu întreb?

— Mulțumesc că o să-mi ții mâine locul! îi spun lui Angie, bând din apa mea carbogazoasă.

Ea flutură o mână, zâmbind.

— Nu-ți face griji! Oricum mi-ar folosi orele suplimentare. Se uită pe lângă mine și adaugă: În plus, ieși în oraș cu tipul care poartă *de bunăvoie* un costum din trei piese, deci cred că pot spune că am nevoie de bani mai mult decât tine. O, și tu locuiești într-o vilă, chicotește Angie. Obrăznicătură! Dumnezeu, nu e drept!

Râsetul pe care îl scot forțat parcă e o lamă de ras care-mi taie gâtul brusc încordat.

Angie bea restul băuturii și oftează.

— Of, unde e bărbatul tău, fată? De vreme ce trebuie să merg la lucru dimineată în locul tău, e cazul să plec acasă. Să-mi fac somnul de frumusețe și alte lucruri.

Mi se strânge stomacul când mă uit împrejur, căutându-l pe James peste tot. Barul se golește, iar noi stăm aici de câteva ore, și totuși nici urmă de el. Îmi frâng degetele în poală.

— Probabil că e ocupat. Poți să pleci. Eu o să iau un taxi.

Mă crispez când spun cuvintele astea, sperând că nu o să pară atât de jalnice pe cât sunt.

— Ești sigură?

Angie se uită în jur.

— Da, a zis că o să fie aici, o asigur și aprob din cap.

Angie își mușcă limba.

— Ei bine, da, dar nici măcar nu și-a arătat fața. Nu vreau să te las aici fără mașină.

Întinzându-mă, o ating pe braț.

— Apreciez grija, dar chiar nu trebuie să-ți faci probleme. Ea oftează și se ridică.

— Bine, dar să-mi trimiți mesaj dacă nu apare! Pot să mă întorc să te iau.

Rămân la bar mult timp după ce pleacă ea, privind bulele de aer din băutură. Probabil aș putea să comand și altceva în afară de apă carbogazoasă – nu mi s-a mai cerut buletinul din acea primă seară, iar ziua mea de naștere este peste trei zile –, dar adevărul este că nu sunt mare băutoare. Nu-mi place cum mă face să mă simt.

— Și a rămas doar una.

O voce pătrunde prin zăpăceala mea, așa că îmi ridic privirea, întâlnind ochii căprui ai lui Curly.

— Vrei o băutură, rază de soare?

— Nu închideți curând? Cred c-am să plec. El nu e aici, nu-i așa? întreb, uitându-mă în altă parte.

— Trebuie să fii mai clară, zice și-și sprijină cotul pe bar. Sunt mai mulți „ei” pe aici.

— Ja... Hook.

Mă străbate neliniștea când îmi dau seama că nu știu cum să-i spun atunci când vorbesc cu alți oameni. Încă un lucru care arată că nu știu absolut nimic despre bărbatul ăsta.

Dar *știi* că asta nu o să mă împiedice să plec cu el în seara asta, dacă apare.

Poate este o prostie. Cu siguranță e nesăbuintă, însă este și palpitant să ai pe cineva ca el care să-ți acorde atenție. Mă face să mă simt mai puțin inocentă și mai mult femeie.

Ceva din felul în care mă fixează cu privirea mă face să mă simt *plină de viață*.

Un râset din stânga mea îl întrerupe pe Curly. Mă-ntorc și o studiez pe frumusețea brunetă cu rotunjimi care șterge paharele de vin și le pune pe raftul barului.

Curly se încruntă la ea.

— Încetează, Moira!

— Scuze! Femeia rânjește și se uită fix la mine, apoi mă întreabă: Chiar îl aștepti aici *pe Hook*?

Un alt val de îndoială se furișează în conștiința mea, curgându-mi prin corp ca nămolul. Ea zâmbeste, însă tonul nu îi este prietenos, iar asta mă enervează. Îmi stă pe limbă să-i dau o replică, dar mă abțin și dau din cap, monturile albindu-mi-se de la cât de strâns îmi împletesc degetele.

Ea mai râde o dată.

— Moira, îi șoptește Curly.

— Ce-i? întreabă tânăra, făcând ochii mari când se uită la el. Nu poți să-i ții isonul. Întinde apoi mâna spre mine și adaugă: Altă admiratoare care nu știe *nimic* despre el și crede că o să funcționeze dacă o face pe inocenta? Sincer, este jalnic. Nu ar trebui să încurajezi așa ceva.

Îmi încleștez maxilarul, cuvintele ei șubrezindu-mi încrederea deja slăbită de propriile gânduri perverse.

— Mda, ei bine, cel puțin pe ea o cunoaște, îi răspunde Curly.

Moira-și oprește mâna pe marginea paharului și se întoarce cu fața la mine.

Îi arunc o privire lui Curly, căldura umplându-mi pieptul pentru că mi-a luat apărarea. Pentru că vorbele lui simple au făcut să nu pară că sunt doar încă o fată proastă și îndrăgostită.

— Hmm! face ea. Ei bine, în seara asta o să aștepti mult și bine, *rază de soare*, deoarece Hook nici măcar nu e aici.

Curly își înclină capul.

— Era mai devreme.

— Mda, asta a fost mai devreme, zice Moira și zâmbeste, iar dinții ei albi strălucesc. M-a pus să-i urez *cum trebuie* noapte bună înainte să plece acasă.

Îmi dau seama că încercă să mă determine să reacționez, așa că mă înfrânez, dar cuvintele ei tot mă afectează, și simt efectele în stomac.

— Moira!

O umbră apare în spatele ei, și curând James intră în lumina barului. Ochii îi licăresc, iar părul brunet este zburlit ca și când ar fi tras de el. *Sau poate că Moira a făcut-o.*

— Știi că nu ar trebui să-mi minți invitații speciali.

Tipa înțepenește, cu paharul și cârpa de șters în aer.

— Hook, spune ea încet. Te-ai întors!

Un val de satisfacție împrăstie îndoiala. *I-a zis Hook.* Nu James.

El își înclină capul când se oprește lângă ea.

— Nici nu am plecat.

Îi ia paharul din mână, ridicându-l la lumină ca și când ar căuta pete. Aerul devine apăsător, vocile câtorva clienți rămași amestecându-se cu încordarea și muzica dată încet ce plutește din difuzoare. Dar niciunul dintre noi nu se mișcă. Niciunul nu vorbește.

— Hmm! face Hook și țâțâie, lăsând paharul pe bar. Mă tem că faci o treabă de mântuială.

— Hook, eu..., începe ea.

El se întoarce spre tânăra, mișcarea fiind atât de bruscă, încât mi se taie respirația. Nu am mai văzut niciodată latura asta a lui, și, cu toate că ar trebui să mă neliniștească, îmi dau seama că ardoarea pe care o simt în stomac este *excitare*.

— Ți-am dat de înțeles că mi-ar plăcea să vorbești despre mine când nu sunt prezent? întreabă el.

Moira face ochii mari, deschizând gura.

— Nu, eu...

— Nu! izbucnește el și-și mută privirea la mine, iar duritatea expresiei i se domolește.

Își pocnește gâtul, netezindu-și partea din față a costumului cu palma și gesticulând spre pahare.

— Astea arată groaznic. Ia-o de la capăt și, dacă la sfârșit o să mai fie pătate, nu te mai deranja să revii mâine!

— Poftim? rostește Moira sfidător.

Dar nu contează, deoarece deja nu mai este atent la ea, uitându-se la mine în timp ce se apropie cu un zâmbet pe față.

Scena la care tocmai am fost martoră îmi agită mintea, și mă declar pierdută între ce ar trebui să simt și ce simt de fapt. El mă atinge pe spate, căldura palmei lui înfiorându-mă.

Îi simt respirația pe față când mă sărută pe obraz.

— Scumpo, pari bună de mâncat! Îmi pare rău că mi-am risipit seara la o întrunire, în loc să-ți arăt cât de mult îmi place cum îți stă cu culoarea asta!

Roșesc, încălzindu-mă de-a binelea.

Poți să zici că sunt meschină și răzbunătoare, dar nu mă pot abține să nu mă uit la Moira, satisfacția arzându-mi în

piept când îl privește cum *mă* atinge și *îmi* șoptește la ureche.

— Bună! îl salut și îi zâmbesc.

— Ești pregătită să pleci?

Cu degetul mare, îmi atinge buza de jos.

— Cu tine?

— De parcă ți-aș permite să pleci cu altcineva!

Mă ia de mână, trăgându-mă de pe scaun și în brațele lui.

Și, ignorând toate lucrurile pe care nu ni le-am spus, toate modurile în care trebuie să ajung să îl cunosc, îl las să mă conducă spre ușă.

CAPITOLUL 20

James

Oamenii fac ce le spun eu. Nu este un concept nou. De fapt, este o raritate când ei *nu* fac asta. Totuși, de obicei, frica sau respectul îi împinge de la spate.

Așadar, mă stimulează să o văd pe Wendy intrând în barul meu purtând aceeași rochie albastră din prima noapte în care am văzut-o. Mă face să simt plăcere, știind că a făcut-o doar ca să mă mulțumească. *Ca un animal de companie cuminte.*

A fost mai dificil decât m-am așteptat să stau în biroul meu și să o urmăresc pe camerele de supraveghere, încercând să văd dacă o să aștepte atât de mult cât aveam eu nevoie. Însă, imediat ce am văzut-o interacționând cu Moira, am știut că trebuie să îmi închei experimentul. Nu pot să las o chelneriță proastă să-mi strice planurile, alungând-o pe fată.

Deși cred că ar fi cam greu să scape de ea. Cu toate că presa a înfățișat-o pe Wendy drept mândria și bucuria lui Peter, aceasta mi-a cedat foarte ușor. Aproape ca și când ar fi disperată după atenție.

Dacă aș mai putea avea emoții, ca un om normal, atașamentul ei m-ar determina să o compătimesc. La urma urmei, presupun că vreun fel de traumă o face să se atașeze atât de repede. Dar inima mea nu mai funcționează așa cum trebuie. Și, cu toate că sângele-mi încă este roșu, orice urmă de suflet pe care l-am avut cândva a fost erodat de acidul care-mi curge prin vene.

Chiar și când eram mic, aveam ceva care atrăgea întinericul chiar și din cele mai pure suflete, atrăgându-l la suprafață până le ieșea din corpuri și îmi uda pielea, arzând-o ca asfaltul fierbinte într-o zi toridă.

Poate ăsta-i motivul pentru care Wendy mi se pare atât de revigorantă și pentru care-mi e atât de ușor să mă pierd în ea. Deoarece este singura persoană pe care boala mea nu a înghițit-o cu totul.

În orice caz, nu încă.

— Unde este Smee? mă întreabă, întinzându-se pe canapeaua din living.

Mă așez în apropiere, oferindu-i un pahar cu apă și așezându-mă picior peste picior.

— Nu știu, zic și mă uit împrejur. Face ce vrea în timpul liber. Încerc să nu mă bag în viața lui privată și mă aștept ca și el să facă la fel. Sunt sigur că o să apară la un moment dat.

Ea dă din cap și bea o gură de apă înainte să lase paharul jos.

— Așa e frumos. Pari un șef bun.

Zâmbesc și, întinzând mâna, îi mângâi coapsa goală.

— Cred că o să afli că sunt *fenomenal* la dat indicații.

Wendy chicotește.

— Și foarte modest.

Rânjind, îi ating tivul rochiei cu degetele. Tremură sub palma mea, iar mie mi se întărește scula la cât de sensibilă este la atingerea mea.

— Eu... Înghite în sec, clătinând din cap, apoi îngaimă: Am niște întrebări.

Mă simt deranjat, dar mă retrag, ridicând o sprânceană.

— Bine!

Wendy își frânge degetele în timp ce se uită în poală – mi-am dat seama că așa face atunci când este neliniștită.

— Cu ce te ocupi?

Întrebarea mă surprinde. Am presupus în mod nesăbuit că, dacă nu m-a întrebat până acum, nu o s-o mai facă. Mă reazem, întinzându-mi brațele pe canapea.

— Sunt om de afaceri.

Wendy își dă ochii peste cap.

— Mda, la fel și tata. Dar *ce faci*, mai exact?

Menționarea tatălui ei mă enervează, și brusc sunt disperat să aflu totul despre el din perspectiva ei.

— Tatăl tău?

— Of! exclamă și își acoperă fața cu palmele. Nu voiam să discut despre el. Dar, da. E *om de afaceri*.

— O! Îmi trec limba peste dinți și adaug: Poate că am lucrat cu el.

Wendy ridică din umeri.

— Probabil. Este destul de cunoscut.

— Cine este?

Mă străduiesc să vorbesc pe un ton jos și calm în timp ce nervii-mi joacă pe sub piele.

— Peter Michaels.

Oftez, trecându-mi o mână prin păr.

— Nu am auzit de el.

Wendy face ochii mari, dar nu ratez felul în care i se relaxează umerii, ca și când ar fi fost eliberată de o povară.

— Serios? Este oarecum... surprinzător.

Mă scarpin în bărbie.

— Da? Îmi pare rău că nu sunt atât de versat pe cât ar trebui!

Ea zâmbește și mai larg, înclinându-se către mine.

— Îmi place că nu știi. Sincer, îmi făceam griji în privința asta. Nu voiam să-ți schimb părerea despre mine.

Mă aplec înainte, cuprinzând-o de talie și trăgând-o spre mine. Ea expiră când ajunge deasupra mea, sânii ei mari apăsându-mi delicios pieptul.

— Scumpo, nimeni nu mi-ar putea schimba părerea despre tine. Mă tem că deja este săpată în piatră.

Wendy își ridică privirea, cu buzele la câțiva centimetri distanță de ale mele.

— Atunci, care este?

— Părerea mea?

Îmi înclin capul ca să o ating cu buzele pe gât și cu o mână la ceafa ei ca să o apuc de părul mătăsos.

— Ți-aș putea arăta, dacă vrei.

I se poticnește respirația când strâng mai tare și trag, lungindu-i gâtul și sărutându-i-l, pentru ca mai apoi să revin la buzele ei. Gustul fetei îmi invadează simțurile, nevoia coborând vertiginos prin mijlocul meu și încălzindu-mi sângele.

Ea geme, împingându-se cu coapsele în penisul meu prin materialul subțire al pantalonilor, și, din cauza frecării, simt

furnicături de plăcere pe șira spinării. Îi eliberez gura și mă întind pe spate, lăsând-o să se miște ritmic. Mă tachinează. *Mă torturează*, dar, *Dumnezeule*, e incredibilă! Rochia albastră i s-a adunat pe coapse, iar buzele rozalii le fac concurență obrazilor când se uită cu ochi mijiti la mine.

Îi eliberez șuvițele de păr, cuprinzându-i talia cu brațul când mă ridic, iar trupurile noastre se lipesc brusc.

Nasurile ni se ating ușor când mă împing între picioarele ei prin chiloți. Îi respir aerul și îl revendic, lipindu-mi buzele de ale ei. Ea geme și-și înfășoară brațele în jurul gâtului meu, iar eu simt o înțepătură în gură și gust de sânge pe limbă. Mă smucesc înapoi, trecându-mi degetul mare peste buza de jos, care s-a înroșit. *M-a mușcat*.

De obicei, îmi vine să vomit când îmi văd sângele, dar, dintr-un motiv oarecare, mă excit. Îi strâng și mai mult mijlocul cu brațul în clipa în care mă înclin în față, lipindu-mi buzele de ale ei, gustul sângelui meu amestecându-se cu saliva ei. Îmi sugă limba ca și când ar vrea să mă înghită cu totul, și gem, împingând-o pe canapea și rămânând cu șoldurile între coapsele ei.

Îmi apropii gura de urechea lui Wendy. Îi cuprind gâtul cu mâna și strâng.

— O să mă lași să-ți văd păsărica aia frumoasă?

Își mușcă buza de jos, împingându-se cu șoldurile în mine. De pe gât, degetele îmi ajung pe pieptul ei și apoi între picioare. Îi apuc chiloții de bumbac și trag până-i rup. Wendy inspiră zgomotos și-mi face scula să zvâcnească, disperat să o simt pe dinăuntru.

Aruncând materialul sfâșiat în spatele meu, îi depărtez coapsele și-mi trec nasul peste vulva ei umedă. Un geamăt îmi viește în gât. Miroase delicios – a mosc, a femeie și a tot ce e pur, ca și când feromonii ei ar fi fost făcuți doar pentru mine. Îmi lasă gura apă de nevoia de a o gusta în timp ce se dezlănțuie sub mine.

Mă mișc spre deschizătura ei, lingând umezeala care curge din mijloc, acoperindu-mi limba cu gustul ei.

Ea chicotește, băgându-și degetele în părul meu.

— Mă gâdili, James.

Zâmbesc lipit de pielea ei, apăsând-o ferm pe abdomen.

— Nu te mai mișca, scumpo!

O pătrund cu degetele în timp ce-i sug clitorisul umflat, simțind cum îmi pulsează pe limbă. Wendy își smucește corpul sub brațul meu, și o ținutiesc mai ferm, apăsându-mi șoldurile de canapea ca să alin durerea care-mi zvâcnește în mădular.

Este strâmtă, iar lichidul seminal iese din capul sculei când îmi imaginez cum o să mă simt atunci când pereții vaginului o să-l cuprindă, în loc să-mi absoarbă degetele înăuntru. Am o bănuială că e virgină, iar ideea că o să fiu primul ei bărbat – cel care o s-o distrugă pentru toți ceilalți – mă face lacom să-i distrug corpul, mintea și sufletul.

Continui să-mi mișc degetele înainte și înapoi, umezeala care i se scurge din păsărică acoperindu-mi mâna. Îmi ridic brațul de pe pieptul ei până o cuprind de gât, simțindu-i pulsul sub degete.

Lăsându-i clitorisul în pace, mă uit la ea și observ obrajii îmbujorați și felul în care-i saltă sânii pe sub rochia frumoasă și albastră.

— Inspiră adânc, scumpo, și nu expira până nu vezi stele!

Se supune imediat, gâtul încordându-i-se când inspiră și reține aerul. I-l cuprind și plonjez din nou în păsărica ei, sporind lent apăsarea din jurul gâtului și continuând să-i sug clitorisul.

Mă ia de păr, coapsele tremurându-i când și le strânge în jurul capului meu. Îmi îndoi degetele în ea, frecând locul alunecos din interior și, stând între picioarele ei, o fixez cu privirea. Wendy își dă ochii peste cap, cu gura deschisă în timp ce mă asigur că nu poate respira nici dacă ar vrea.

Îmi zvâcnește penisul când mă gândesc că i se albăstresc buzele, corpul ei fiind pe cale să cedeze, chiar înainte să îi permit să aibă orgasm și lăsând aerul să-i umfle plămânii și să o readucă la viață.

Se arcuiește pe canapea când explodează, aproape smulgându-mi părul de pe cap, usturimea încordându-mi boășele și făcând căldura să mi se adune la baza șirei spinării.

Îi eliberez gâtul, savurând gâfâiturile ei profunde, și continui să o ling în timp ce plutește.

În sfârșit, îi eliberez clitorisul, degetele mele scoțând un zgomot când le retrag din păsărica udă. Mă uit în ochii lui Wendy și îmi ling buzele, scăpând de gustul din gură.

Îmi crește inima când o fixez cu privirea și-mi dau seama că niciodată n-am mai avut în mâini o asemenea frumusețe.

Și în clipa asta nu știu cum o s-o las să plece.

CAPITOLUL 21

Wendy

Nimeni nu mi-a mai făcut asta niciodată și, în timp ce revin cu picioarele pe pământ, replicile orgasmului fac loc încordării mușchilor – o nevoie de a-l satisface. De a-i oferi ceea ce tocmai mi-a oferit.

Nu m-am simțit niciodată atât de dorită. Atât de sexuală. Atât de... *liberă*.

Și sigur, încă nu am discutat, nu am avut conversațiile serioase pe care mi le-am imaginat dintotdeauna că o să le am cu persoana căreia îi dăruiesc virginitatea, dar, dintr-un motiv oarecare, ce s-a întâmplat mi se pare suficient. Ca și când deja mă cunoaște, fără nevoia de a vorbi. Probabil fac o greșală. Probabil o să mă trezesc dimineată și o să-mi regret alegerea, dar acum sunt mai sigură ca niciodată.

Pentru o secundă, vreau să mă pot *elibera*.

Dacă e să fiu sinceră, în cele mai tainice unghere ale minții și în cele mai întunecate cotloane ale inimii sunt părți din mine care speră că, poate odată cu pierderea virginității, o să dispară și aspectul inocent de care pare că nu pot scăpa.

Este epuizant ca toți să te trateze ca și când ai fi ceva fragil. Casant. Poate chiar mai rău.

Cuvintele pe care mi le-a aruncat Moira mai devreme și replicile tăioase ale Mariei îmi trec prin minte. Toți mă văd ca pe un copil, ca pe o tânără fără experiență de viață, și prea mult timp i-am lăsat să le dea glas insultelor puțin voalate și complimentelor nesincere. I-am lăsat să presupună asta pentru că, dacă am trăsături blânde și nu vorbesc peste ei, înseamnă că au dreptate.

Dar *m-am săturat*.

Alături de James mă simt femeie. Egala lui. Ca și când aş avea de ales, iar el mă respectă ca să pot să fac asta.

James se ridică dintre picioarele mele, umezindu-și buzele când se uită la mine. Mă simt excitată, iar stomacul îmi tresălta din cauza privirii lui.

Mă ridic și mă sprijin pe coate, amețită și încălzită. James m-a adus aproape în pragul leșinului: vederea mi s-a întunecat, iar euforia mi-a curs prin vene, presiunea care mi se aduna în vagin și apăsarea palmei lui făcând endorfinele să explodeze ca niște artificii. Iar acum încă mă simt euforică. Mă târăsc spre el pe canapeaua moale sub genunchi, rugându-mă să nu par ridicolă. Habar n-am ce fac, dar, pentru prima dată, mă eliberez de inhibiții și fac doar ce îmi place.

Îmi trec mâna peste piciorul lui și simt materialul moale al pantalonilor. El îmi urmărește fiecare mișcare, umflându-și nările în timp ce se uită la mine.

Ajung în sus, iar abdomenul mi se înalță și coboară ca un montagnes russes când îi ating penisul cu palma. Este surprinzător de rigid, diferit față de cum m-am așteptat, și mă încălesc, disperată să aflu cum l-aș simți în mână.

— Pot să te ating? îl întreb.

Ochii albaștri îi scânteiază când îmi cuprinde obrazul. Atingerea lui este atât de tandră, încât mi se poticnește inima, căldura răspândindu-mi-se prin piept ca melasa. Mă aplec în mâna lui, dorindu-mi să mă bucur de confortul pe care mi-l oferă.

— Nu ai nevoie de permisiune ca să mă atingi, scumpo.

Zicând acestea, se înclină în față și-și lipește gura de a mea, sugându-mi buza de jos înainte să se retragă.

— Îți aparțin tot așa cum îmi aparții tu mie.

Cuvintele lui mi se răspândesc prin corp ca un incendiu, și îl împing înapoi pe canapea, căutându-i cureaua și deschizându-i pantalonii. El își ridică șoldurile, lăsându-mă să îl dezbrac de la talie în jos până ce-i eliberez penisul care stă drept în aer.

Mă așez pe gambe, cu inima izbindu-se în cutia toracică, nervii sfârâindu-mi sub piele și palmele umede de transpirație.

Este mai mare decât credeam. Și gros, o venă mare străbătând partea de jos și dispărând sub cap. Scot limba și mi-o trec peste buze, și simt că intestinele parcă mi se contractă.

James întinde o mână, venele ei îndoindu-se când își cuprinde scula, mângâind-o lasciv. Mi se strânge stomacul și simt o durere între coapse, iar clitorisul deja sensibil se umflă în timp ce îl privesc masturbându-se.

Își trece mâna liberă prin păr, zburbind șuvițele deja ciufulite, iar eu rămân paralizată când îl văd atât de dezordonat – opus felului în care îl văd toți ceilalți.

Este amețitor să știu că *eu* sunt cea care îl face așa.

— Dezbracă-te!

Vocea lui mă tulbură.

Mă străbate un fior și mă liniștesc la indicațiile lui, iar anxietatea dispare deoarece știu că o să-mi spună ce are nevoie.

— Bine!

Îmi ating gâtul rănit cu vârfurile degetelor, coborând lent peste claviculă, și mi le bag pe sub breteaua rochiei, lăsând materialul să cadă de pe umăr.

Nu îmi mut privirea de la James, care-și freacă lent scula și urmărește cum mă joc cu rochia subțire.

— Am spus să te dezbraci, scumpo, nu să mă torturezi!

Cuvintele lui îmi intră pe sub piele și se contopesc cu măduva oaselor, făcându-mă să mă simt puternică. Făcându-mă să cred că, dacă pot să îl subjug pe bărbatul *ăsta*, sunt în stare de orice.

Las breteaua să-mi cadă de pe umăr. Mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. El își mușcă buza, strângând cu degetele vârful penisului. Boășele i se încordează vizibil, iar asta îmi face abdomenul să salte.

Îmi pun brațul pe piept, ținând pe loc materialul, un mic zâmbet furișându-se pe chipul meu.

— Spune „te rog”!

I se umflă nările.

— Joci un joc foarte periculos.

Ridic dintr-un umăr.

— Doar mă asigur că nu-ți uiți bunele maniere, *dragule*.

Repede ca fulgerul, se ridică de pe canapea, forțându-mă să mă sprijin iar pe coate. Inspir și-mi mut privirea de la chipul lui la mâna care încă ține penisul. E sculat, lichidul curgând din vârf în vreme ce își mișcă palma în sus și în jos, mas-

turbându-se *chiar* în fața mea. Îmi strâng picioarele ca să domolesc pofta care zvâcnește între ele.

— Îți place să mă privești? mă întreabă mios. Să știi că *după tine* sunt disperat?

Își ia mâna de pe sculă, ducând-o spre talia mea. Fluturii îmi explodează în stomac în timp ce își trece degetele peste abdomenul meu, până-n dreptul sânilor.

Își strecoară mâna pe sub decolteul rochiei, mișcând-o înainte și înapoi într-o mângâiere chinuitoare, scânteile excitației mele ricoșând din intestine și oprindu-se între picioare.

Se oprește, strângând pumnul sub material.

— Eu nu mă rog, spune el. *Niciodată*.

Mi se poticnește respirația când schițează un zâmbet.

Iar apoi trage *puternic*.

Corpul mi se înclină înainte când îmi smulge rochia de pe corp, ruptura materialului făcându-mi pielea să usture. Expir brusc, adrenalina și excitarea amestecându-mi-se în vene ca un cocktail mortal, amețindu-mă de dorință.

Îmi cuprinde sânul cu mâna, frământându-l.

— Frumos!

Îmi dă drumul și se mută din nou în capătul opus al canapelei, rezemându-se.

— Acum, *dezbracă-te*!

Mă ridic tremurând și-mi trec palmele pe piept spre sfârcuri, apucându-le între degete și răsucind. Mă străbat furnicături de fiecare dată când le apuc, așadar continui mișcarea, închizând ochii pe când mă las pradă felului în care mă face să mă simt.

— *La naiba!* șoptește el.

Deschid ochii când aud asta. Este prima dată când înjură și, auzindu-l, mă excit.

James își coboară mâna pe abdomen, apucându-și scula.

— Întotdeauna ești o încântare, scumpo, dar acum pari *devastatoare* când te atingi.

Mă simt ca o zeiță sub privirea lui și, când îndepărtez rămășițele zdrențuite ale rochiei și mă îndrept spre el, îmi las încrederea nou găsită să-mi acopere pielea și să-mi umple fiecare por. Urcând pe canapea, îmi fac loc între picioarele lui. Îi

ating din nou coapsele, conturând mușchii până când îi cuprind boăsele, cu fața la câțiva centimetri de mădularul lui.

Mă furnică pielea și respir sacadat. Îmi ridic lent palma până-i apuc sula. Pentru o clipă, nu fac decât să o pipăi. Este mai maleabilă decât m-am așteptat, iar când o strâng în mână, tresare. Îmi scapă un râset.

El chicotește încet, zâmbetul dezgolindu-i dinții strălucitori.

— Te asigur că niciun bărbat nu vrea să audă râzând o femeie care-i privește sula.

Clatin din cap.

— Nu, îmi pare rău! Eu doar... Niciodată nu am...

Încerc să-mi mișc mâna-n sus și în jos pe penis, atingându-i capul cu degetele.

— O să-mi arăți cum îți place?

Hook îmi cuprinde palma, strângând-o mai tare înainte să le miște în tandem, înainte, mișcându-le în cerc sus, iar apoi coborând. Respir adânc, iar vulva mi se contractă.

El se ridică și-mi cuprinde obrazul cu mâna liberă, ca și când ar ști că trebuie să mă liniștesc.

— *Îmi place* că nu ai mai făcut asta. Nu poți să faci ceva care să nu-mi placă. Înțelegi?

Dau din cap.

— Bravo! zice și se întinde la loc. Acum, ia-o în gură!

Cuvântul de laudă îmi umflă inima de încântare, iar îndemnul de a-l mulțumi mă umple până la refuz. Mă aplec și-mi depărtez buzele în timp ce o sug, maxilarul întinzându-se ca să-i facă loc.

Hook își coboară mâna ca să mi-o strecoare în păr.

Îi încercuiesc capul cu limba, iar gustul mă ia prin surprindere. Când găsesc cu vârful limbii marginea capului și îl mușc, el geme și-mi apasă capul cu mâna.

Fac ochii mari, dar nu mă opun, lăsându-l să mă împingă.

Scotându-și o mână din părul meu, îmi masează mușchii maxilarului cu degetele ca și când m-ar îndemna să îi relaxez.

— Ce fată perfectă! spune în șoaptă.

Mândria mă străbate ca un glonț și mă străduiesc mai mult, penisul lui umplându-mi gura până-mi atinge uvula. Lă-

crimez din cauza usturimii, iar o ușoară durere mi se răspândește prin maxilar.

Cum ar trebui să continui așa?

Vena de pe partea inferioară a penisului îmi pulsează pe limbă și gem, un val de dorință străbătându-mă. Ca acum, când stau aplecată în fața unui bărbat care emană dominație și-l fac să se dezlănțuie, nu m-am mai simțit niciodată. Niciodată atât de puternică!

Îmi smucește capul înapoi, scula ieșindu-mi din gură. Valul de aer mă face să suspin și mi se adună lacrimi în ochi de la mișcarea bruscă.

— Nu a fost... Inspir și îngaim: Nu a fost bine?

El zâmbește, dar nu-mi zice nimic, înaintând până mă cuprinde în brațe ca să mă poată ridica. Mă duce prin hol în camera lui, aruncându-mă pe pat, corpul meu săltând pe salteaua moale și cearșafurile mătăsoase.

— Te-ai descurcat de minune, scumpo, zice și își mișcă buzele pe picioarele mele, sărutând fiecare centimetru. *Prea minunat!*

Se ridică deasupra mea, cu genunchii între coapsele mele, corpul lui aruncând o umbră peste mine. Mă întind în față, apucând cu degetele nasturii cămășii lui, dar el își coboară mâna ca să mă oprească, încordându-și maxilarul în vreme ce clatină din cap.

Respingerea mă arde pe interior și îmi retrag mâna, roșind. Aștept o explicație, dar nu o aud, și nu vreau să stric momentul cerând-o.

Îmi mângâie corpul când se lasă deasupra mea, trecându-și dinții peste maxilarul meu. Sucurile se scurg din mine, adunându-se pe cearșaf.

El își împinge coapsele, capul penisului alunecând pe clitorisul meu umflat, iar plăcerea mi se răsucesce adânc în abdomen.

— Spune-mi că ești a mea!

Mijlocul mi se contractă în aer, abdomenul încordându-mi-se tot mai mult.

— Sunt a ta.

— Dovedește-o!

Își mișcă vârful spre deschizătură, iar penisul strălucește de la umezeala dintre buze. Dar nu se mișcă. Doar așteaptă.

— Ia-mă, James!

Mă privește în ochi vreme îndelungată. În timpul ăsta, întind mâna, mângâindu-i maxilarul cu degetele.

— Am încredere în tine.

Ceva îi licărește în ochi.

— Nu ar trebui.

Nu am timp să mă gândesc la cuvintele lui înainte să intre-n mine, o usturime străbătându-mi corpul. Inspir rapid, iar trupul mi se încordează în jurul lui, și vreau imediat să mă opun pătrunderii.

El scrâșnește din dinți.

— Trebuie să te relaxezi sau nu o să încapă.

Îmi mușcă limba și dau din cap, temându-mă mai mult să nu îl dezamăgesc decât de durere.

Îmi cuprinde ceafa, trăgându-mi fața spre a lui.

— O să am grijă de tine, scumpo! Alungă durerea respirând!

El expiră, iar eu inspir, o lacrimă curgându-mi la coada ochiului. *Proasto!* Încerc să mișc mâna ca să o șterg de pe obraz, dar mi-o dă deoparte, sărutându-mă pe maxilar până ajunge la dâra de umezeală, lingând-o.

Își mișcă șoldurile înainte, dar se oprește când întâmpină rezistență, iar apoi, cu o singură împingere, pătrunde. Îl cuprind de umeri, înfigându-mi unghiile atât de tare, încât sunt sigură că l-am rănit.

Ni se amestecă respirațiile în spațiul dintre noi, iar când începe să se miște lent, buzele lui le ating în treacăt pe ale mele la fiecare mișcare. Usturimea este acum însoțită de o zvâcnire, ca în cazul unei răni adânci, dar mă concentrez la ceea ce mă umple, nu la durere.

— E bine? îl întreb.

Se împinge și mai tare.

— Ești *incredibilă!*

Cu cât se mișcă mai mult, cu atât usturimea devine o amortăală binecuvântată, permițându-mi să mă concentrez la muchiile ascuțite ale chipului său. La felul în care mă soarbe din ochi ca și când sunt strălucirea soarelui, iar el e disperat după raze.

Disconfortul este încă acolo, dar e și o urmă de plăcere care mi se răspândește prin mijloc doar pentru că-l simt în mine și pentru că știu că eu sunt cea care îl face să se simtă așa. Că își lasă garda jos *pentru mine*.

Îmi ridic trunchiul de pe pat, lipindu-mi sânii de materialul cămășii lui.

— O să-ți dai drumul în mine? îi șoptesc la ureche, roșind la cuvintele urâte pe care le-am rostit.

Nu știu ce îmi dă curaj să o zic, dar cumva, ori de câte ori sunt cu el, fac lucruri pe care nu știam că sunt în stare să le fac.

El șovăie, luându-mi brațele din jurul lui și ținându-le deasupra capului meu, cuprinzându-mă cu palmele de încheieturile mâinilor.

— Asta vrei? mă întreabă. Vrei să te spintec și să ejaculez atât de intens, încât să mă simți câteva zile la rând?

Gem, cu abdomenul încordat și picioarele tremurânde.

— Da!

Hook se împinge mai repede, boășele lui izbindu-se de mine la fiecare mișcare, apăsându-mi atât de tare cu palmele încheieturilor mâinilor, încât mă furnică. Iar apoi se încordează, ritmul devenind sacadat când se împinge la maximum.

Îl simt pulsând, jet după jet, țâșnind în mine, geamătul lui gutural făcându-mi vaginul să se contracte, încercând să îl mulgă.

Se prăbușește peste mine, eliberându-mi încheieturile mâinilor, și jur că în clipa asta mă simt mai apropiată de el decât de oricine altcineva!

Bărbatul pe care îl cunosc doar de câteva zile mă tratează ca și când sunt prețioasă.

Ca și când sunt *a lui*.

James respiră sacadat, cu fața pe gâtul meu, iar eu îmi ridic mâinile spre capul lui, mângâindu-i părul și umerii. Tremură la atingerea mea, așa că zâmbesc, simțind că-mi crește inima.

Eram îngrijorată că o să regret că i-am permis să-mi ia virginitatea, dar nu simt decât ușurare că nu o mai am.

James a luat fata fragilă și a aruncat-o undeva unde nu o pot găsi, și, cel puțin momentan, mă bucur de absența ei.

CAPITOLUL 22

James

Au trecut câțiva ani de când n-am mai avut mintea atât de liniștită. Ba încă și mai mulți de când am reușit să mă relaxez, chiar și în confortul propriei case. Totuși aseară am avut un somn profund și fără vise, și m-am trezit înconjurat de rotunjimile lui Wendy.

Nu am intenționat ejaculez în ea, însă ideea că o să-mi poarte copilul chiar în fața ochilor tatălui ei – fix înaintea să îi tai gâtul – mi-a încordat boabele și am ejaculat înainte să-mi pot termina măcar fantezia.

Ea *mă distruge* în feluri pe care nu le pot înțelege, dar îmi plac nopțile fără vise și confortul pe care mi-l oferă la trezire.

Mă aplec și-i inspir parfumul, penisul întărindu-mi-se la spatele ei. Se răsucesc în brațele mele, șoptind ceva în timp ce deschide ochii.

Îmi tresaltă inima.

— Bună dimineața, scumpo!

Ea zâmbește, cu fața încă relaxată de la somn, și-și ridică brațele deasupra capului, întinzându-se. Mișcarea îi aduce trupul mai aproape de al meu, făcându-mi sângele să mi se adune în vîntre.

Vreau să o reglez din nou.

Mai dur de data asta. Însă mă împotrivesc, știind că probabil are dureri. În mod surprinzător, gândul la durerea ei nu face decât să mă excite.

— E dimineață?

Se ridică brusc, trecându-și o mână prin părul încălcit.

— Cât e ceasul?

— Nu știu.

— Nu ai niciun ceas?

Se încruntă.

Îmi încordez maxilarul.

— Nu mi-am făcut prea multe griji în privința orei, de vreme ce în patul meu este ceva mai important.

Îmbujorându-se, se liniștește.

— O! șoptește ea.

Mă aplec și o sărut.

— Da, o!

Corpul ei se contopește cu al meu în timp ce se uită la mine printre gene.

— Trebuie să plec. I-am promis fratelui meu că o să-l duc azi la noua lui școală.

Frate.

Bineînțeles că știam de el, dar îmi dau seama că *Wendy* nu conștientizează asta, deci ridic din sprâncene, încercând să par surprins și înclinându-mi puțin capul.

— Ai un frate?

— Da! zice ea și râde, clătinând din cap. Câteodată mi-e ușor să uit că nu ne cunoaștem foarte bine.

O cuprind cu brațele de talie, trăgându-o la piept.

— Cred că ne-am cunoscut destul de bine aseară, o contrazic și o mușc de ureche.

Ea chicotește.

— Știi la ce mă refer! Se întoarce în brațele mele și mă privește, apoi mă întreabă: Tu ai frați?

Gheața îmi curge prin vene, congelând orice urmă de căldură.

— Din păcate, nu am familie. Sunt doar eu.

Își mută privirea de la ochii mei la buze și înapoi.

— O, îmi pare rău!

Îi ignor îngrijorarea.

— Nu trebuie, scumpo! Oricum, familia nu a putut gestiona unul ca mine.

Colțurile gurii i se lasă în jos, dar nu insistă. Sunt recunoscător pentru asta, nevrând să inventez o poveste complicată despre cum am iubit și pierdut, când realitatea este că familia ei a eliminat-o pe a mea.

— Fratele meu are 16 ani și de azi merge la o școală nouă, spune ea.

— Care școală?

Se strâmbă.

— La una cu internat, din afara orașului. El spune că e împăcat cu ideea, dar... Wendy oftează, trecându-și o mână prin păr, apoi adaugă: Nu are experiențe plăcute cu alți copii. Și nu vreau să fie obligat *să locuiască* într-un loc de unde nu poate scăpa de chin.

Ochii i se umezesc, iar eu întind mâna, ștergându-i o lacrimă rebelă.

— Of, îmi pare rău! Plâng prea mult în preajma ta, zice și își șterge obrazii. Te asigur că nu sunt așa tot timpul.

— Nu te scuza. *Vreau* să fiu eu cel la care apelezi când viața devine grea.

Privirea ei capătă o sclipire curioasă, apoi Wendy se apleacă, sărutându-mă ușor, de mai multe ori, dar oricum mi se contractă stomacul.

— Bine!

— Vrei să vin cu tine?

Cuvintele îmi ies din gură înainte să mă gândesc la ele și-mi reprim crisparea care-și face loc pe fața mea. *De ce m-aș oferi să o însoțesc?*

Ochii i se luminează ca la 4 Iulie, și mă prinde bine cu degetele de cămașă.

— Ai veni? Eu... Wendy înghite în sec, apoi adaugă: Ar fi drăguț! În plus, o să-l cunoști pe Jon.

Zâmbesc forțat, muștrându-mă în gând pentru că i-am făcut o ofertă pentru care, de fapt, nu am timp. Însă acum nu mai pot da înapoi și, dacă asta îi oferă un mic sprijin în plus și confort – genul pe care în mod clar tatăl ei nu îl oferă –, o s-o fac.

Stau în mijlocul casei lui Peter Michaels.

Wendy a plecat la etaj ca să se schimbe pentru că, la întoarcere, a purtat hainele mele de vreme ce pe ale ei i le rupsesem.

M-a lăsat singur.

Deoarece *are încredere* în mine.

Mă plimb prin living, furia fierbându-mi în vene în timp ce cercetez chipurile zâmbitoare din fotografiile înrămate – o familie fericită care-și creaa amintiri în timp ce eu trăiam coșmaruri.

Mergând pe holul lung, mă uit în câteva camere până ce ajung în sfârșit în birou.

Mi se strânge stomacul când intru și aproape că-mi simt inima bătându-mi în gât. Camera este primitoare, cu mobilier din cedru și stejar, dar pare nefolosită. Goală. Mă îndoiesc de faptul că Peter a fost prea des pe aici.

Totuși, să am un acces atât de nestingherit este... *captivant*.

— Cine naiba ești tu?

Mă întorc, trezindu-mă față în față cu un băiat slab și înalt care poartă ochelari cu ramă metalică și un tricou polo maro, călcat, cu o sirenă.

Aș recunoaște emblema aia oriunde. *Rockford Prep*.

Îmi aduc aminte de prima dată când am văzut-o: pe coper-ta unei broșuri de pe biroul unchiului meu. Atunci aveam 14 ani, și am răsfoit-o plin de nerăbdare, întrebându-mă dacă unchiul meu se săturase în sfârșit să mă abuzeze. Să îmi aducă aminte cât de mult îl ura pe tata, spunându-mi că trebuie să plătesc pentru greșelile lui.

Am băgat broșura în buzunar și i-am dus-o direct lui Ru.

— *Crezi că unchiul meu o să mă trimită acolo?*

Nu mă pot abține să nu vorbesc entuziasmat, iar din vocea mea răzbate speranța.

Ru fredonează, pufăind dintr-un trabuc.

— *De ce vrei să mergi la Marooner Rock?*

— *Unde?*

Arată spre broșură.

— *Rockford Prep. Este o școală cu internat, în Marooner Rock – o insulă la depărtare de coastă. Trebuie să iei barca să ajungi acolo, și sunt cunoscuți pentru...*

Ezită un pic.

Mijesc ochii.

— *Pentru ce?*

— *Pentru reeducarea tinerilor neliniștiți, puștiule. Și metodele nu sunt cunoscute ca fiind prietenoase.*

Mi se agită stomacul, dar îmi încordez maxilarul.

— *Ei bine, tot vreau să merg.*

Ru râde, uitându-se la mine, rânjind.

— *Da? Crezi că ți-ar trebui câteva bățai ca să scoată britanicul din tine?*

Enervarea provocată de replica lui se amestecă cu rușinea care și-a făcut culcuș în sufletul meu până ce explodează.

— *Am trăit lucruri mai rele și pentru mai mult timp.*

Mă ridic și mă îndrept spre Ru, în costumul meu ușor larg pe trupul de băiat de 14 ani.

— *Aș face orice ca să scap de el! spun încet.*

Ru nu mai zâmbește, iar scaunul îi scârțâie când se înclină în față, uitându-se în ochii mei.

— *Ce naiba îți face, puștiule?*

Nu am mai ajuns la Rockford Prep. I-am împărtășit lui Ru o parte din secretele mele întunecate în acea zi, disperarea dezlegându-mi limba, în speranța că cineva o să mă ajute. Că cineva o să mă vadă în sfârșit și o să înțeleagă.

Iar el a făcut-o.

Nu cunosc detaliile, dar, după acea seară, ce era mai rău a încetat. Bineînțeles că bățăile au continuat, până am devenit destul de mare și de puternic ca să mă opun, dar unchiul meu nu a mai intrat în camera mea.

Și, chiar dacă Ru nu a mai spus nimic de atunci, știu că el a fost motivul.

Zâmbind, îmi forțez mintea să revină în prezent, băgând mâinile în buzunare și legănându-mă pe călcâie.

— Tu trebuie să fii Jon.

Surprinderea îmi pâlpâie în piept la cât de diferit arată față de Wendy.

Bărbia lui este proeminentă.

— Cine întreabă?

Zâmbesc. Cred că o să-mi placă puștiul ăsta.

— Sunt James, un prieten al surorii tale. Ea m-a rugat să vin aici.

Jon mijeste ochii înainte să dea în sfârșit din cap, venind la mine și întinzând mâna.

— Bun! Are nevoie de un prieten.

Dau mâna cu el și mă gândesc că îl admir puțin pe băiat, loialitatea pentru sora lui fiind ceva ce respect. Puștiul nu își

mută privirea nicio secundă, iar strânsoarea lui este puternică și fermă.

— O! se aude vocea lui Wendy din ușa biroului. V-ați cunoscut. Minunat! zice și se uită împrejur. Ce căutați voi aici?

Deschid gura ca să răspund, dar, înainte să o fac, intervine Jon:

— Îi prezentam casa, spune el.

Ridic surprins din sprâncene.

Ea zâmbeste.

— Ce drăguț! Ești gata de plecare?

El se întristează și își împinge ochelarii pe nas.

— Da, să mergem!

În timp ce ne îndreptăm spre mașina mea Audi, îmi vibrează telefonul în buzunar. Îl scot și mă uit la număr – numele lui Ru pâlpâie pe ecran.

Îmi cobor mâna pe spatele lui Wendy, întinzându-mă pe lângă ea ca să-i deschid portiera din dreapta.

— Trebuie să răspund la telefon. O să dureze doar o clipă.

Ea dă din cap, urcând cu Jon în timp ce mă îndepărtez câțiva pași.

— Roofus!

— Puștiule, unde ești? Avem o întâlnire de afaceri în seara asta. O să-i spun că nu acceptăm. S-a dovedit că o altă investiție de-a noastră nu e profitabilă și nu am deloc încredere în tipul ăsta nou.

Mi se strânge stomacul pe când arunc o privire la Jon și Wendy, care râde.

— Sunt cam ocupat acum, dar ar trebui să termin până diseară. Unde ne întâlnim?

— În același loc. Mă duc acolo peste câteva ore, dar o să-l iau pe unul dintre băieți, nu-ți face griji!

Scrâșnesc din dinți atât de tare, încât mă tem că o să-i rup, în timp ce mintea mea se luptă cu șovăiala. Nu vreau ca Ru să meargă fără mine, dar i-am promis lui Wendy, iar dacă acum dau înapoi, o să pierd avantajul câștigat.

Expir, simțind că mi se face greață.

— Vin și eu cât mai curând posibil.

— Bine, puștiule! Și nu-ți face planuri în seara asta! M-am săturat de jocuri. Avem treabă.

Ru închide, iar eu rămân blocat, holbându-mă la telefon și gândindu-mă la toate scenariile posibile care mă pot duce acolo la timp. Rockford Prep este la o oră distanță dus-întors, iar Peștera Canibalului este la alte 30 de minute, dar, dacă mă grăbesc, pot ajunge.

Băgând la loc telefonul în buzunar, mă îndrept spre mașină. Neliniștea îmi dă târcoale ca un rechin.

Mai întâi o să mă ocup de Wendy.

Apoi o să mă ocup și de tatăl ei.

CAPITOLUL 23

Wendy

Nu mi-am dat seama că școala este pe o insulă. La câte griji mi-am făcut în ultimele câteva zile, nici măcar nu mi-a trecut prin minte să caut pe Google clădirea.

Când mașina noastră a fost urcată pe feribot, neliniștea mi-a sporit până când abia m-am putut concentra la discuția dintre James și Jon, care erau ca doi prieteni. Însă, imediat ce am revenit pe uscat, am reușit să mă adun, și mi se încălzește inima când îl ascult pe James, care-i oferă atenție fratelui meu așa cum mi-am dorit întotdeauna să o facă tatăl nostru. Și, la un moment dat, știu că o să fiu nevoită să renunț la părerea naivă despre el și că nu o să mi-l mai aduc aminte ca pe tatăl care mă ridica pe umeri și îmi spunea că pot să-l ajut să conducă lumea, și o să încep să îl văd ca pe străinul căruia îi place să mă facă să mă simt neînsemnată și inutilă.

Este greu să renunți la cineva și să îl lași să se îndepărteze până ce există doar în amintiri. După ce fac asta, o să trebuiască să admit că poate el nu a existat niciodată cu adevărat.

— Ești bine, scumpo? îmi întrerupe gândurile vocea lui James când mașina noastră intră în parcare de la Rockford Prep.

Zâmbesc forțat, nedorindu-mi să mă concentrez la absența tatălui meu și alegând în schimb să mă gândesc la faptul că James este acum aici, liniștindu-mă că eu și Jon nu trecem singuri prin asta.

Școala este mare și se înalță în fața noastră ca un castel cu turnuri, turlă și ferestre boltite, dar aerul din jurul ei este apăsător și sufocant. Ignor sentimentul, sperând că doar emoțiile mele instabile îmi creează o părere deformată.

Poate că o să-i placă aici.

— E frumoasă! spun, încercând să adopt un ton relaxat.

Jon stă lângă mine și studiază clădirea.

James își ține o mână pe spatele meu.

— Nu prea pare luminată, nu-i așa?

Jon îi zâmbeste.

— Am căutat informații înainte să vin. Știam la ce să mă aștept.

Asta mă surprinde, și mă doare inima să constat că i-a împărtășit atât de ușor lui James ceea ce mie nu mi-a zis.

Intrăm, iar melancolia îmi taie respirația. Nu vreau să-l las pe Jon aici, pentru că o să-mi fie dor de el. Familia a fost dintotdeauna cel mai important lucru din lume, iar acum mi se pare că sunt în mijlocul unui val și văd cum dispare totul, în timp ce mă zbat împotriva curentului.

Aerul din clădirea principală mă apasă la fiecare pas, și doar când simt mâna lui James pe spate mă îndrept, lăsându-l să-mi transmită o parte din încrederea lui. Mă sprijin de el.

La recepție stă o femeie în cămașă, cu părul cărunt strâns în coc și cu ochelari pe un șnur cu mărgele.

— Bună ziua! o salut. Am venit să-l aduc pe fratele meu. Trebuia să vină azi.

Femeia își încordează buzele în vreme ce mă studiază, după care își mută privirea la Jon, înainte să se uite în sfârșit la bărbatul de lângă mine.

— Directorul Dixon o să fie disponibil în scurt timp, spune ea. Până atunci, puteți să luați un loc. Vă anunț când este gata să vă primească.

— Bine, mulțumesc!

Dau să plec, dar mâna fermă a lui James de la spatele meu mă ține pe loc.

— Scuze, domnișoară...

James se apleacă peste birou.

Femeia face ochii mari, ținându-și buzele.

— Doamna Henderson.

— Corect, bineînțeles că sunteți o doamnă! spune James cu glas mios. Păcat!

— O, haide!

Femeia își coboară privirea, roșind ușor, și mă amuză faptul că el pare *să flirteze*.

— Înțeleg că dumneavoastră și directorul Dixon sunteți foarte ocupați, continuă el. Însă noi *ne cam grăbim*.

Ridic din sprâncene. Așa este?

— Mi-ați face o mare favoare dacă l-ați anunța că suntem aici.

Ea nu mai zâmbeste, iar asta nu mă surprinde, deoarece, deși James pare un gentleman, în tonul lui se simte o notă poruncitoare, una care nu lasă loc de contraziceri.

Femeia dă lent din cap, întinde mâna și ia receptorul înainte să spună câteva cuvinte și să închidă.

— Vă conduc în spate, zice și zâmbeste.

— Minunat! exclamă James, care își unește palmele.

Eu și Jon facem schimb de priviri, iar James își pune din nou palma pe spatele meu, împingându-mă pe hol.

Directorul Dixon este un bărbat scund și îndesat, care își scoate pieptul înainte și zâmbeste atât de larg, încât pot să-i văd măselele de minte. Ne prezintă programa și ne asigură că Jon o să fie pe mâini bune, mai ales pentru că este copilul lui *Peter Michaels*, amintindu-ne de nu mai puțin de 30 de ori că este prieten cu tata. Însă, oricât ar vrea să ne impresioneze, nu poate să domine o cameră așa cum o face James doar aflându-se acolo, și, la orice întrebare pe care i-o adresează acesta, vocea directorului Dixon devine mai încordată.

— Mai aveți întrebări înainte să ne luăm rămas-bun? spune Dixon. O să-l rog pe unul dintre băieți să coboare și să-l conducă pe Jon în camera lui.

Încep să simt un nod în gât, pentru că nu vreau să-mi iau rămas-bun, și întind mâna, împletindu-mi degetele cu ale lui James.

El mă strânge de mână, ducând-o la gură și sărutând-o. Mi se agită stomacul.

— Tu și Jon o să mergeți să așteptați pe hol, da? spune el. Vreau să am o mică discuție cu directorul.

Îmi înclin capul.

— De ce?

— Scumpo, zice și îmi aranjează părul după ureche. Vreau să am grijă de tine, iar asta îl include și pe fratele tău. Pur și simplu îmi doresc doar să mă asigur că ne-am înțeles.

Sunt cuprinsă de recunoștință. Pentru că el este aici și pentru că o să se asigure că Jon are ceea ce îi trebuie. Pentru că *îi pasă*. Mă ridic pe vârfuri, sărutându-l pe buze.

— Mulțumesc!

El îmi face cu ochiul și mă rotește, împingându-mă ușor spre hol. Mă întorc o ultimă dată și-l văd cum închide ușa, în vreme ce directorul cascadează ochii mari.

— Ce crezi că face acolo? mă întreabă Jon când ajungem din nou la recepție.

Ridic din umeri.

— Nu știu. Presupun că discută afaceri.

Jon fredonează.

— Îmi place de el.

Zâmbind, îmi privesc fratele.

— Și mie.

— Este în regulă, știi? spune Jon.

— Ce anume?

— Să fii tristă că am plecat de acasă.

Simt un nod în gât și mă uit la tavan, încercând să nu lăcrimez. Jur că în ultimele două zile am plâns mai mult decât am făcut-o de la moartea mamei, și m-am săturat de asta! Nu-mi place să mă simt atât de slabă.

— *Sunt* tristă, îi spun și zâmbesc. Dar nu ești prea departe, iar eu sunt doar la un telefon distanță.

Jon încuviințează.

— Și mie o să-mi fie dor de tine!

Mă îmbrățișează, iar eu închid ochii, nodul din gât mărin-du-se până ajunge să mă usture.

— Te iubesc, Wendy!

Usturimea îmi ajunge în spatele ochilor, și îl strâng și mai tare în brațe.

— Și eu te iubesc! Îmi pare rău că tata nu e aici!

Jon se retrage, încordându-și maxilarul.

— Nu avem nevoie de el.

James iese pe hol după câteva clipe, îndreptându-se direct spre Jon și dându-i o bucată de hârtie.

— Vreau să iei numărul ăsta și să-l memorezi în telefon. Dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, *de orice*, mă suni!

Gestul lui îmi face inima să se poticnească.

Lui Jon îi zvâcnește un mușchi pe maxilar, iar nările i se umflă.

— O să fiu în regulă!

— De asta nu mă îndoiesc, îi răspunde James și-l strânge pe Jon ușor de umăr pe când se apleacă să îi vorbească la ureche.

Mă apropii, încercând să aud ce spune.

— Doar să nu uiți că, ori de câte ori lucrurile par sumbre, situația este temporară! Nu circumstanțele în care te afli îți stabilesc valoarea, ci modul în care te ridici din cenușă după ce arde totul.

CAPITOLUL 24

James

O las pe Wendy acasă la ea abia luându-mi rămas-bun, căci nerăbdarea mă biciuiește pe interior ca o bandă de cauciuc la fiecare secundă pierdută.

Călătoria spre Rockford Prep a durat mai mult decât am anticipat, dar mi s-a părut important să-l informez pe director la ce mă aștept de la personalul lui când vine vorba de Jonathan Michaels. Nu știu de ce simt o astfel de legătură cu el. Poate pentru că este fratele lui Wendy, și, de vreme ce ea este a mea, prin asociere e și Jon. Sau poate pentru că mă regăsesc prea mult în el. Observ cum i se încordează mușchii, apărându-se de o agresiune pe care știe că nu o poate controla.

În orice caz, doar uitându-mă în ochii lui Wendy, mi-am dat seama că ziua de azi a fost chinuitoare. Bineînțeles, ar fi putut să se descurce singură. Cu toate că nu suntem de multă vreme împreună, este ușor să-mi dau seama că, deși e docilă și manierată în preajma majorității oamenilor, este și încăpățânată și foarte loială. Își iubește fratele și, dintr-un motiv oarecare, genul ăsta de legătură familială îmi transmite ceva, făcându-mă să-mi doresc să-i asigur fericirea când vine vorba de cei pe care îi iubește.

Mai trec 30 de minute înainte ca pneurile mașinii mele să scârțâie pe poteca de prundiș care duce spre Peștera Canibalului. Soarele abia a apus, razele lui scaldând peisajul într-o nuanță rozalie nu destul de deschisă încât să vezi clar, și totuși insuficient de întunecată ca să nu vezi nimic.

Mă apropii de locul în care ne întâlnim de obicei, iar inima mi se strânge când îmi dau seama că nu mai sunt alte mașini aici. Am întârziat, dar nu chiar atât de mult, și simt un fior

pe șira spinării. Instinctul îmi spune să fiu atent. Parchez mașina și las motorul pornit cât cercetez împrejurimile.

E pustiu.

Greutatea cuțitului e apăsătoare în buzunar. Mă întind peste consolă, deschid torpedoul și-mi scot mănușile și pistolul HK UPS calibrul 40. De obicei, îmi place să rămân la cuțit, preferând o atingere mai *intimă*, însă intuiția nu m-a îndrumat niciodată greșit și aș fi neglijent să vin cu un cuțit la ceea ce ar putea fi la fel de bine o luptă cu arme de foc.

Îmi pun mănușile, câte un deget pe rând, și-mi înclin capul într-o parte, un pârâit prelung răsunând pe coloană. Cobor din mașină, duc mâna în spate și-mi pun pistolul la curea-ua pantalonilor înainte să înaintez. Merg încet, pentru că nu vreau să tulbur tăcerea. Sunt atent la zgomote, așteptând să aud râsetul gălăgios al lui Ru sau poate cuvintele lui tăioase, dar este liniște: nu se aude nimic în afară de sunetul greierilor din copaci și briza care foșnește prin frunze. Cerul se întunecă în timp ce soarele continuă să coboare sub linia orizontului, împiedicându-mă să văd bine în timp ce mă îndrept spre gura peșterii. De obicei ne întâlnim afară, dar probabil că, dintr-un motiv oarecare, au intrat.

Inima îmi bate lent și ritmic, deoarece am învățat de mult cum să o controlez, atunci când unchiul meu îmi spunea cât de mult îi place să simtă cum mi se mărește pulsul în mâinile lui.

Ceva nu este în regulă!

Este prea multă liniște! Îmi alunecă piciorul pe ceva dur și mă opresc, coborându-mi privirea în timp ce ridic pantoful.

Un licăr colorat îmi atrage atenția.

Inspir, inima șovăind din ritmul ei constant.

Ghemuindu-mă, dau la o parte rămășițele de rămurele și frunze uscate, dezvăluind o scânteiere roșie orbitoare.

Rubine, ca să fiu precis.

Mi se agită stomacul.

Nu!

Mă îndrept și-mi duc mâna la spate ca să iau arma, iar stomacul mi se încordează în vreme ce strâng bricheta lui Ru între degete. Mă apropii mai mult de marginea peșterii, iar apoi mă opresc brusc.

Zgomotul surd al pistolului meu care lovește solul abia se aude în vuietul din urechi.

Deoarece chiar în fața mea este Ru. Legat de un copac, cu burta spintecată și cuie ieșindu-i din mâini și picioare.

Sângele îmi îngheață în vene, șocându-mi sistemul nervos în timp ce bâzâie ca paraziții de la televizor. Înaintez precaut, cu picioare ca de plumb, dorindu-mi să fug în direcția opusă – să dau timpul înapoi ca să pot repara greșeala asta.

Respirând adânc pe nas, îmi înghit nodul din gât și-mi ridic bărbia în timp ce-i studiez corpul distrus.

Are ochii deschiși și injectați – aceiași ochi în care vedeam bunătate pe vremea în care eram un copil obișnuit să vadă doar ură.

Gura îi este deschisă – aceeași gură care m-a învățat să nu renunț niciodată. Să nu cedez. Cea care îmi spunea că sunt ca un fiu pentru el.

Pieptul mi se zdruncină atât de violent, încât vomit, îndoindu-mă de mijloc în vreme ce stau cu mâinile pe genunchi și încerc să mă controlez.

Mă îndrept lent, mutându-mi privirea la carnea sfâșiată a mâinilor lui – aceleași mâini care m-au învățat cum să folosesc un cuțit sau cum să trag cu arma. Cele care m-au scutit de anii nenorociți în care înduraseam un chin pe care nici măcar *eu* nu pot să-l înțeleg.

Vomit din nou și mă uit în altă parte, umflându-mi nările pe când încerc să reprim valul de amintiri care amenință să iasă la suprafață. Însă este prea târziu! Valul de suferință se ridică și mă lovește ca un uragan, mintea mea nereușind să asocieze cadavrul mutilat din fața mea cu bărbatul care m-a învățat tot ce știu.

Bărbatul care m-a apărat de coșmarurile mele.

Mă apropii și mai mult, clătinându-mă pe picioare, cu mâinile tremurânde când ajung la copac. Pantoful îmi alunecă într-o baltă, lichidul stropind tivul pantalonilor. Întepenesc, coborându-mi privirea la balta de sânge, vitalitatea singurului bărbat de pe pământ căruia i-a păsat suficient încât să mă îngrijească. Arsura din stomac se accentuează, zgâriindu-mi gâtul și curgând prin ochi. Lacrimile îmi șiroiesc pe față și-mi picură de pe bărbie, gaura din pieptul meu mărindu-se și zdruncinându-mă până când intestinele par să se rupă în două.

Fierea îmi arde gâtul de la mirosul mațelor lui, dar ignor duhoarea, întinzându-mă ca să apuc cuiul înfipt în mâna lui stângă. Este alunecos, acoperit de sângele care începe să se usuce, iar când îmi încordez brațul ca să trag, pocnetul grețos al metalului care iese din carne este suficient încât să facă și cele mai puternice stomacuri să se revolte.

Mă holbez la cuiul din palmă și mă simt ca și când ar fi fost înfipt *în mine* până când ceva întunecat și greu scapă printre crăpături, șerpuind prin stomacul meu și înfășurându-mi-se în jurul gâtului ca un laț.

Iar când mă forțez să termin și cu cealaltă mână, iar corpul îi alunecă de pe copac și cade la pământ, îmi dau seama că până și cele mai frânte inimi se mai pot frânge.

Deoarece a mea este doar cenușă.

Nu doar l-au ucis.

L-au *spintecat* și l-au atârnat ca să îl mănânce animalele.

Dar eu sunt mai rău decât oricare dintre sălbăticiunile care trăiesc în pădurea asta și o să-i vânez pe toți cei vinovați ca pe o pradă, scaldându-mă în sângele lor și dansând pe țipetele lor până când o să se căiască pentru păcatele comise.

Scrâșnesc atât de tare din dinți, încât îmi pocnește maxilarul și mi se încetășează vederea pe când o durere profundă mi se culcușește în piept.

Aș fi putut împiedica asta.

Dar eram cu...

Wendy.

Mă uit spre cer, mintea mea spărgându-se într-un milion de bucăți în timp ce mă întreb dacă ea face cumva parte din planul lui. Dacă știe că, distrăgându-mă, tatăl ei s-ar mai putea furișa o dată ca să ia singurul lucru care contează.

Mica lui umbră.

Îmi aduc aminte de cuvintele brutarului George, doar că de data asta le percep diferit. Am mintea limpede, deloc umbrită de atracția fizică a unei femei care are același ADN ca bărbatul vinovat de o mare parte a suferinței mele.

„A fost o femeie. A spus că e un nou șef în oraș.”

Șocul mă străbate ca un curent electric, ciocnindu-se cu furia mea până ce ard într-o explozie de căldură, mânia pârlindu-mi venele și erupând prin pori.

Simt acidul în gât.

Am presupus că a fost Tina, asistenta lui Peter, dar Wendy a fost acolo în ziua aia. *A fost acolo*. Expir cu dificultate.

Îmi trec o mână înmănușată peste gură și simt pielea aspră pe buzele uscate.

— Nu o să scape nepedepsiți. Vocea mi se poticnește, însă adaug: O să-i fac să sufere pentru fiecare moment de durere la care te-au supus!

Îmi trec degetul mare peste inscripția de pe bricheta pe care o am încă în palmă.

Până dimineată.

Respir adânc și o deschid, tăcănitul capacului și scânteia flăcării fiind singurele zgomote în afară de țipetele mute care îmi răcăie sufletul.

— Odihnește-te în pace, prietene!

Suferința îmi înțeapă stomacul când arunc bricheta pe frunzele căzute, privind cum se aprind tot mai mult, iar flăcările învăluie lent cadavrul lui Ru.

CAPITOLUL 25

Wendy

În mijlocul insulei din bucătăria mea este o singură brioșă pricăjită, cu glazură lipicioasă albă și bombonele care par nela-locul lor, prea colorate în casa cenușie și goală. Au trecut trei zile de când a plecat Jon, lăsându-mă complet singură și, ca să fiu sinceră, disperată.

Întotdeauna mi-am petrecut timpul concentrându-mă asupra familiei, nevrând să las rădăcinile noastre firave să se rupă după moartea mamei.

Însă acum nu văd sensul.

— La mulți ani mie!

Oftez și suflu în lumânare.

Uitându-mă la telefon, mi se strânge inima. Este aproape șapte seara și, în afară de un scurt mesaj din partea lui Angie, nu m-a sunat nimeni toată ziua.

Nici tata.

Nici Jon.

Nici James.

Deși, în apărarea lui James, nu i-am spus când este ziua mea. În plus, a dispărut de luni, când m-a ajutat să-l conduc pe Jon la Rockford Prep.

Mi-am luat liber de la Vanilla Bean, însă acum îmi regret decizia, pustietatea răsunând prin tavanul înalt și podeaua de marmură a casei mele.

Telefonul sună brusc și mă cuprinde nerăbdarea, dar, când mă uit la număr și văd că este tata, dezamăgirea aruncă o umbră ca un nor de furtună.

Voiam să fie James.

Și chiar ideea în sine mă șochează, deoarece, la un moment dat în ultimele câteva săptămâni, tata a căzut de pe pedestal, dorul meu de el estompându-se.

— Bună, tată!

— La mulți ani, mică umbră!

Mi se răsucesce stomacul.

— Mulțumesc! Aș vrea să fii aici ca să sărbătorim.

— Și eu.

Mă înmoi și mă simt iar ca o proastă pentru că sper că poate sună ca să-mi spună că este în drum spre casă.

— Ascultă! continuă el. Măine trimit acasă alți agenți de pază.

Mă strâmb.

— Poftim? De ce?

Tata a avut întotdeauna agenți de pază personali, dar casa noastră a fost mereu *doar a noastră*.

— Niște idiști au încercat să mă șantajeze și trebuie să mă asigur că ești în siguranță. Că locuința e în siguranță.

Îmi mușc buza. *Șantaj?*

— Poftim? Nu, tată, eu... Nu am nevoie de un *bodyguard* nenorocit. E ridicol! spun, râzând. O să mă descurc.

— Nu este negociabil, Wendy.

Vocea lui este serioasă și mă tulbură, făcându-mi plămânii să se strângă în piept. Vorbește ca și când aș fi mică și incapabilă să am grijă de mine. Ca și când nu aș fi suficient de inteligentă să accept adevărul, indiferent ce s-ar întâmpla.

Șantaj. Las-o baltă!

— Tată, nu mai sunt mică. Spune-mi odată ce se întâmplă! Poate am cum să te ajut.

El chicotește.

— Wendy, nu mă poți ajuta! Trebuie doar să asculți și să faci ce-ți zic.

Furia îmi curge prin vene, iar maxilarul mi se încordează. Poate că, în urmă cu câteva săptămâni, *m-aș fi supus pur și simplu*, dar, după ce am fost cu James – după ce am fost tratată ca o femeie a cărei voce este ascultată și ale cărei păreri sunt acceptate –, revenirea la rolul pe care se așteaptă tata să-l joc îmi pare o încarcerare chinuitoare a sufletului.

Și nu o s-o fac.

Să mă cert cu tata este inutil, aşadar, nu zic nimic, gândindu-mă cum o să mă ocup de treburi imediat ce închid.

Poate James are cum să mă ajute.

— Bine, tată! Te înţeleg!

— Bun! îmi răspunde. O să fiu acasă în următoarele câteva săptămâni şi o să putem lua cina. O seară doar pentru noi doi, bine?

Îmi arde gâtul.

— Îhî! mă căznesc să spun.

— Peter, unde mă duci în seara asta? se aude la telefon vocea unei femei. Vreau să ştiu dacă ar trebui să mă îmbrac elegant sau dacă o să comandăm ceva acasă.

Mi se strâng plămânii când îmi dau seama că tata nu lucrează, alegând să o scoată pe Tina în oraş de ziua mea de naştere în loc să se asigure că este acasă pentru a o petrece alături de mine. Iar asta e *în regulă*.

Închid telefonul fără să-mi iau rămas-bun, nesigură că o să mă pot abţine să nu spun ce vreau şi nu-mi doresc să zic ceva ce nu pot retrage.

Simt o durere care zvâcneşte în mijlocul stomacului, o senzaţie greţoasă şi verde care mă îngreunează şi mă face să vreau să mă despici în două.

Însă nu o fac.

Urcând treptele spre camera mea, decid să îmi fac bagajul şi să plec. Am câteva mii de dolari în cont şi, cu toate că sunt sigură că tata nu o să fie bucuros, chiar nu poate face nimic. La urma urmei, nu mă poate obliga să rămân.

În dormitorul meu este întuneric, căci soarele a apus cât m-am uitat la brişă, şi aprind veioza de lângă pat, privirea fiindu-mi atrasă de fotografia cu mine şi cu mama de când eram mică.

Mă întreb dacă este undeva şi ne priveşte, întristându-se că nu a putut rămâne. Poate, dacă ar mai fi fost aici, ar fi fost şi tata.

Clatin din cap şi ignor durerea care-mi emană din mijlocul pieptului în timp ce mă îndrept spre oglindă. Îmi trec mâinile peste rochia de un verde-deschis, netezind cutele.

Iau peria de păr de pe măsuţa de toaletă de lângă mine şi arăt spre imaginea din oglindă.

— Nu mai ești mică, Wendy. Ești o *șmecheră*!

Chicotind la expresia asta, îmi trec peria prin păr și repet afirmația în minte.

— Confirm! Cu siguranță nu mai ești mică.

Stomacul îmi urcă în gât, iar peria cade pe podea când întâlnesc ochii albaștri din oglindă. Deschid gura în vreme ce inspir brusc, șocul faptului de a-l vedea în camera mea țintuindu-mă pe loc. Se mișcă repede, împingându-se în mine până ajung cu spatele la oglindă, și un cuțit licărește când îl lipește de fața mea, acoperindu-mi gura cu o palmă înmănușată ca să-mi înăbușe țipetele înainte să mă gândesc măcar să scap.

— Haide, Wendy dragă! tâțâie el. Nu face asta!

Mi se izbește inima de piept, buimăceala învăluindu-mă ca o pânză de păianjen. Aș vrea să cred că este o farsă bine gândită, dar apăsarea mâinii lui îmi trimite fiori de groază pe șira spinării. Îl privesc în oglindă: șuvițele brunete îi cad pe frunte, iar pardesiul negru și mănușile de piele îl fac să semene cu îngerul morții. Cuțitul lucește în reflexia oglinzii, metalul fiind rece când muchia curbată ca un cârlig îmi apasă pielea.

Sunt prinsă în cârlig¹.

Mi se agită stomacul când îmi dau seama de unde vine po-recla lui.

Cu mâna liberă, mă apucă de păr și-mi smucește capul într-o parte, trecându-și nasul peste gâtul meu.

— Știai că frica are un miros?

Mi se umflă nările când încerc să respir, groaza pulsând la unison cu inima mea. Mă ustură unde mă trage de păr și mă concentrez la durere ca să mă calmez.

— Nu, nu cred că știi.

Colțurile gurii i se îndreaptă în jos.

— De fapt, are legătură doar cu feromonii. Mirosul fricii declanșează o reacție în amigdală și hipotalamus. E un fel de avertisment, ca să spun așa, pe care oamenii au devenit de mult incapabili să îl recunoască.

James se înclină din nou, inspirând adânc, vârful părului său gâdilându-mi pielea.

Încerc să nu-mi mut privirea, corpul meu tremurând din pricina adrenalinei care îmi pompează în vene în vreme ce încerc să găsesc o cale de ieșire din situația asta.

Are de gând să mă ucidă?

Mi se strânge stomacul și mă ustură ochii când îmi dau seama că tot ce credeam că știu despre el este o minciună. Panica îmi blochează plămânii, iar mâinile mele îmi tremură în timp ce stau lipite de oglindă.

— Frica ta miroase dulceag, șoptește el.

Își trece palma peste partea din față a corpului meu, băgând-o sub rochie și apucându-mi sexul. Materialul mănușii este aspru pe pielea mea sensibilă, iar groaza îmi curge prin vene ca otrava, înghețându-mi sângele și oprindu-mi inima.

— Spune-mi, scumpo...

Vocea îi vuiește în piept, vibrând prin spatele meu și făcându-mi părul să se ridice.

— Ai plănuit de la bun început să mă amăgești?

Mi se încordează stomacul, iar lacrimile îmi curg pe obraji și peste dosul mâinii lui, dispărând în piele înainte să poată picura pe podea. Clatin din cap, părul încâlcindu-mi-se pe haina lui. Mă chinui să respir, dorindu-mi ca el să-mi elibereze gura ca să-l pot întreba despre *ce naiba* vorbește.

— Nu cred că te cred.

Mă apasă între picioare, iar clitorisul meu trădător se umflă.

— La urma urmei, întotdeauna ai fost *o fată atât de ascultătoare*... Atât de incredibil de pricepută să urmezi indicațiile...

Mă sărută pe gât înainte să-și vâre bărbia între gâtul și umărul meu, zâmbind la reflexia noastră.

— Atât de frumoasă! spune, trecând muchia neascuțită a cuțitului peste obrazul meu până ce vârful se sprijină pe partea de sus a buzelor.

Este ciudat de senzual, iar respirația mi se poticnește pe când încerc să mențin aparența calmului în contrast cu acțiunile lui și atingerea tandră.

Cine este bărbatul ăsta?

— Ce păcat!

James oftează, luându-și cuțitul de pe fața mea și fixându-mă cu privirea în oglindă.

— O să doară numai o secundă.

Mă încrunt și abia mai respir când văd cum scoate o seringă din buzunar. Corpul meu intră în modul „luptă sau fugi”, inima izbindu-mi-se de stern în timp ce ridic mâinile ca să mă lupt cu brațele lui, iar apoi...

Nimic.

---

¹ *Hook*, „cârlig”, în lb. eng. (n. red.).

CAPITOLUL 26

Wendy

Bubuitul din cap e cel care mă trezește. Deschid ochii și simt o durere acută între ei. Încerc să apăs cu palma locul, dar acțiunea este nenaturală, iar ceva zăngănește când mă mișc.

Trag din nou, iar corpul mi se smucește în față înainte să cad la loc pe ceva dur. Sunt amețită, ca și când aș fi ieșit dintr-o furtună doar ca să dau peste o ceață densă, dar, când încep să mă trezesc, îmi dau seama că *în mod sigur* nu sunt întinsă pe jos, iar brațele îmi sunt blocate.

Mi se agită stomacul, și mă gândesc să deschid complet ochii, dar tot îi mijesc pe rând, strâmbându-mă în așteptarea luminii.

Când îmi concentrez privirea, îmi dau seama că este întuneric.

Beznă.

Devin din nou conștientă, iar pulsul mi-o ia la goană, făcându-mă să-l simt în coaste.

Mijesc ochii în încercarea de a vedea unde sunt, dar mi-e greu să mă concentrez și să gândesc.

Înghițind, tresar la usturimea gâtului și îmi desprind limba uscată de pe cerul gurii. Încerc să îmi mișc din nou mâinile, însă nu prea mult, același zăngănit de mai devreme răsunând în urechile mele și din pereți. Când îmi cobor privirea, abia văd cătușele groase, metalice, de la încheieturi. Mi se răsucesc stomacul, iar panica începe să îmi curgă prin vene. Îmi răsfir degetele, pipăind ceva rece și tare sub mine.

Bine, Wendy! Totul este în regulă.

Inima îmi bate neregulat în timp ce clilesc des, încercând să-mi adaptez vederea ca să zăresc în întuneric, dar e inutil.

Fuioarele reci de frică îmi şerpuiesc pe spate, răsucindu-se ca nişte cârcei în jurul corpului şi strângând tot mai tare cu fiecare respiraţie. Îmi smucesc din nou braţele în lanţuri, mai tare de data asta, alegându-mă cu o durere acută prin braţe şi o usturime la încheieturi. Închizând ochii, îmi lovesc capul de zidul rece şi încerc să-mi calmez respiraţia.

Dacă intru în panică, nu o să mă ajute cu nimic.

Ce s-a întâmplat?

Era ziua mea de naştere.

Apoi a apărut James.

Hook.

Amintirile revin de-a valma, trecând peste bariera mentală a amorteii şi spintecându-mi inima în două.

Se aude un tăcănit în partea opusă a camerei, şi-mi întorc capul spre zgomot, mijind ochii când se deschide o uşă şi intră lumina de pe hol.

— Bun! Te-ai trezit.

Îmi tremură corpul când îl văd pe Curly intrând în cameră. Acesta trage uşa, lăsând-o întredeschisă ca să-i permită luminii să intre.

— Ce...

Tresar, usturimea din gât îngreunându-mi vorbirea.

Paşii lui se aud pe podea când se apropie, şi încerc să mă ghemuiesc, să mă ascund de bărbatul ăsta cât mai mult posibil, chiar dacă nu am unde pleca.

Curly se opreşte în faţa mea, colţul din dreapta al buzelor lui ridicându-se.

— Bună, rază de soare!

Îl fixează cu privirea câteva secunde, cuprinsă de dezgust. Întotdeauna a fost foarte drăguţ. Chiar credeam că am putea deveni prieteni, dar iată-l, uitându-se la mine înlănţuită de zid şi *rânjind*!

— Du-te... Mi se poticneşte vocea, dar îmi înghit usturimea şi continui: Naibii!

El se lasă pe vine în faţa mea, cu o farfurie în mâini.

— Hei, nu e prea frumos! Nu este ca şi când *eu* te-am băgat aici.

Furia mi se adună în stomac.

— Ți-am adus niște mâncare. Se întinde și ia o bucată din ceea ce pare a fi pâine, îndemnându-mă: Deschide gura!

Îmi strâng buzele, întorcând capul.

El oftează.

— Nu îngreuna situația mai mult decât trebuie!

Ceva în mine se rupe și mijesc ochii, cu capul spre el. Aduc pe vârful limbii puțină salivă care mi se adună în gură când miros pâinea și-l scuipe în față.

Sunetul farfuriei care zăngănește pe podea este singurul zgomot din cameră în afară de bătăile inimii mele și sunetul respirației noastre.

El nu mai rânjește, privirea lui blândă răcindu-se în vreme ce își șterge umezeala de pe obraz.

— Bine! Poți să mori naibii de foame! îmi zice, aplecându-se către mine.

Ia farfuria de pe podea și pleacă. Ușa se deschide și se închide, și rămân din nou singură în întuneric.

Mi se contractă stomacul, o sferă grea și tăioasă crescând în mijloc și spintecând calmul până când încep să gâfâi, iar inima îmi bate atât de repede, încât cred că aș putea face un infarct.

Timpul trece altfel când ești înlănțuită într-o cameră goală. Încă am mintea confuză, iar fiorul care-mi străbate trupul e atât de puternic, încât îl simt în oase. Ațipesc și mă trezesc agitată indiferent cât de mult încerc să rămân trează – ca să fac un fel de plan.

Deschid ochii după un alt episod de leșin. *Probabil că am fost drogată.*

Nu știu câte ore au trecut, sau poate chiar zile, dar vederea mi s-a adaptat de mult la întuneric și văd clar masa lungă lipită de marginea îndepărtată a camerei și o grămăjoară din ceea ce pare un praf împachetat și stivuit la un capăt.

Mijesc ochii și încerc să văd clar, să-mi dau seama dacă este ceva ce pot folosi în avantajul meu.

Dar știu că este inutil. Nu pot face nimic. Nu am nicio armă la dispoziție, nu că aș ști cum să o folosesc, chiar dacă aș fi avut. Nu am nicio șansă să ajung la ea, chiar dacă aș fi avut-o, căci sunt ținută de un perete.

Tot ce am acum este credința.

Încrederea.

— Praf magic.

Inima mi se poticnește la accentul mîeros, iar stomacul îmi saltă și coboră ca un *montagnes russes*. Mă uit în dreapta și, pentru prima dată de când m-am trezit, observ un scaun la doar câțiva pași distanță. Iar James stă pe el, cu picioarele depărtate, cu mâinile înmănușate și relaxându-se cu un cuțit în poală în timp ce mă privește.

Își înclină capul spre masa la care mă uitam.

— Chestia la care te uiți. Este praf *magic*.

Mi se strânge stomacul când se ridică în picioare și vine spre mine, frumusețea lui stârnindu-mi fiori. Senzația de greață, provocată de modul în care reacționează corpul meu în prezența lui, urmează imediat. Și când mă gândesc că *i-am oferit totul*, iar el s-a dovedit a fi doar un răufăcător deghizat!

Sunetul pașilor lui răsună din pereți, vibrația spintecându-mi pieptul, în timp ce sângele îmi pompează suferința. Se oprește în fața mea, cu vârfurile pantofilor lui negri perfect lustruiți în dreptul degetele picioarelor mele goale.

Scrâșnesc din dinți, o durere acută vibrându-mi prin maxilar.

— Ar trebui să mănânci.

— Du-te naibii! spun furioasă.

El tătâie.

— Ce ți-am spus despre gura ta spurcată?

Îmi înclin capul și mă încrunt la el.

— Ai spus multe lucruri, *Hook*! S-a dovedit că până la urmă *chiar* nu dau doi bani pe niciunul din ele.

Cuvintele urâte par ciudate când îmi ies din gură, dar acum sunt tot ce am. Știu că îl deranjează și, de vreme ce nu mă pot elibera ca să-i scot ochii cu unghiile, trebuie să mă mulțumesc cu ce pot face.

Buzele i se curbează într-un zâmbet, iar asta îmi trimite un fior pe șira spinării. James arată spre mine cu cuțitul.

— Nu eu sunt mincinosul, scumpo! Hai să nu ne jucăm de-a „Hoțul strigă hoțul”!

— Nici măcar nu știu ce se întâmplă!

Îmi smucesc trupul în vreme ce trag de lanțuri, lovind inutil cu mâinile în podea.

El își mută privirea de la fața mea spre locul unde sunt legată de perete, iar zâmbetul îi dispare de pe chip.

— Nu-ți stă deloc bine să o faci pe victima.

Vocea îi este monotonă, iar tonul sec îmi strânge inima, căci îmi dau seama că șarmul cu care eram obișnuită s-a evaporat.

Expir, neîncrederea strângându-mi mijlocul.

— M-ai înlănțuit de un perete, spun.

Hook dă din cap.

— Te asigur că este o chestiune temporară.

Mijesc ochii, iar furia mi se adună în stomac.

— M-ai drogat.

El își răsucesce cuțitul printre degete, mișcarea fiind atât de antrenată și de lină, încât un fior îmi săgetează pieptul.

— Ai fi venit de bunăvoie? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

Un nod mi se oprește în gât, și aproape că mă doare totul în încercarea de a-mi reprima lacrimile.

— Aș fi mers *oriunde* cu tine, spun, iar vocea mi se frânge. Te rog, eu...

Pierd lupta cu emoțiile, iar fața mi se umezește. Lacrimile sunt foarte fierbinți pe pielea rece.

James se ghemuiește, ținând cuțitul cu lama în jos, în vreme ce privirea lui pătrunzătoare mă arde de vie.

— Tatăl tău mi-a luat ceva, zice, apoi face o pauză, închizând câteva clipe ochii. Ceva de neînlocuit pentru mine.

Mi se oprește inima, și inspir zgomotos, încercând să-mi împiedic mucozitățile să curgă odată cu lacrimile.

— Tata? Eu nu...

Se ridică în picioare, apoi se îndreaptă spre scaun, pe care îl apucă de spătar și îl aruncă spre mine. Mi se poticnește respirația și simt un gol în stomac când lemnul se sparge lângă capul meu, forța cu care se izbește de perete mișcându-mi părul. Hook vine din nou spre mine, se apleacă în față și-mi apucă strâns maxilarul cu mâinile.

— Nu o face pe nevinovata, fată *proastă* și insipidă!

Inima îmi răcăie pieptul, sughițul făcându-mă să respir sacadat în timp ce insultele lui și mici bucăți de lemn îmi taie

pielea. Uitându-mă direct în ochii lui, caut o urmă a bărbatului pe care credeam că îl cunosc. A bărbatului căruia i-am dăruit totul.

Dar nu mai există de mult.

Sau poate că nu a existat niciodată.

Are dreptate. *Sunt* o proastă.

Scot limba, care se agață de marginile aspre și crăpate ale buzelor, și vorbesc lent, cuprinsă de îngrijorare. Bărbatul ăsta, Hook, este un străin. Și ceva îmi spune să acționez cu grijă. Să fac orice trebuie ca să rămân în viață.

Tata o să vină după mine. *Trebuie să o facă.*

— James, rostesc cât pot de lent. Dacă tata... a făcut ceva...

Râsetul lui brusc se înalță în aer, și mă strânge mai tare de față până ce dinții îmi intră în piele.

— Ai venit în barul meu, spune el furios. Iar apoi m-ai distras când ceilalți aveau cea mai mare nevoie de mine.

Încerc să clatin din cap, dar prinsoarea lui este puternică, iar ochii îi sunt furioși când mă fixează cu privirea înaintea să se uite la lanțurile de alături.

Mi se strânge stomacul; cu nervii făcuți varză, îl privesc pe străinul care-și revarsă furia asupra mea cu dogoreala a o mie de sori. Se uită la mine ca și când ar vrea să mă ucidă.

Apăs cu degetele podeaua de lângă mine și-mi simt inima în gât.

Înclinându-și capul într-o parte, închide lent ochii, iar când îi deschide, furia s-a domolit.

Are o expresie neutră; ochii îi sunt doar două găuri goale și albastre pe margini.

Mâna de pe față se relaxează, iar degetele înmănușate îmi mângâie pielea ca un iubit, înainte ca James să-și mute atenția la lanțurile de pe perete.

Inspir și rețin aerul în plămâni, temându-mă să respir măcar, îngrijorată că ar putea să se enerveze din nou.

El se ridică și scoate ceva din buzunar.

Mă chircesc, iar inima mi se strânge când se apropie. Stă deasupra mea, parfumul lui pregnant invadându-mi nările și determinându-mă să mă *urăsc* pentru că mirosul îmi face inima să se poticnească. Simt o împunsătură la încheietură, iar

apoi un zăngănit, urmat de amortăala care îmi coboară pe braț când sângele curge din nou liber prin mână.

Îmi scoate cătușele.

— Mi se pare destul de erotic să te înlănțui de zidurile mele, spune după ce trece în partea cealaltă. Dar nu îmi ești de folos distrusă.

Îmi trag brațele la piept, frecând cu degetele pielea rănită de la încheieturi.

— Cel puțin, nu acum.

Își apropie fața la câțiva centimetri de a mea, stomacul strângându-mi-se la mișcarea bruscă.

— Dacă ai să reacționezi, am să ripostez.

Suferința îmi îngreunează stomacul, ridicându-se și acope-rindu-mi gâtul ca fierea.

— Ce ai mai putea face din ce nu ai făcut deja?

El îmi privește chipul, aproape ca și când mi-ar memora trăsăturile. Schimbarea subită a comportamentului său mă neliniștește profund. Se apleacă și mă sărută. Întepenesc și casc ochii. Îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

— O să mănânci. O să bei apa pe care ți-o dăm. Cu degetele, îmi cuprinde ceafa și strânge ușor, în timp ce adaugă: Și nu o să faci nimic *nesăbuit*, sau o să te leg de tavan, iar sângele o să ți se scurgă pe podea.

Trădarea se fixează mai profund cu fiecare cuvânt pe care îl rostește, până ce umple fiecare por și mi se impregnează în sânge.

— Te *urăsc*! îi șoptesc.

El rânjește înainte să mă împingă de cap, iar eu mă sprijin în mâini când mă rostogolesc într-o parte, iar coatele îmi pocnesc atunci când lovesc podeaua.

Ridicându-se, își trece palma înmănușată peste costum.

— Să nu faci greșeala de a crede că sunt o persoană pe care poți să nu o respecti!

Simt greață în stomac.

Din locul meu de pe podea, mă uit cum se îndreaptă spre capătul mesei, ia teancul de pachete cu praf și se îndreaptă spre ușă. Se oprește în prag și se întoarce să mă privească.

— Încearcă să te porți frumos, scumpo! Nu aș vrea să fiu nevoit să te pedepsesc.

Apoi se întoarce, iar eu rămân din nou singură cuc.

CAPITOLUL 27

James

Au trecut trei zile de când am luat-o pe Wendy de acasă și am ascuns-o în subsolul de la JR, iar în timpul ăsta am avut mai multe emoții decât în ultimii 15 ani. Noptile mele sunt mai neliniștite ca niciodată. Visele cu Ru, care se ridică din mormânt și-mi spune că l-am dezamăgit, mă țin treaz și oboșit.

Ce ironie! Cândva Ru îmi alunga coșmarurile, doar ca să devină el unul la sfârșit. Până la urmă se pare că ne învârtim în cerc.

Asta, dispariția continuă a lăzilor noastre și stomacul meu încordat se combină într-o bombă care așteaptă să explodeze.

Și Wendy... *Wendy!*

Ei bine, e păcat că am ajuns în punctul ăsta, dar momentan nu se mai poate face nimic. O s-o folosesc în același scop, doar că, la sfârșit, în loc să-i permit să plece, o s-o oblig să privească în timp ce viața tatălui ei i se stinge în ochi.

Iar apoi o să procedez la fel și cu ea.

Ideea asta îmi provoacă o durere în piept, dar mai iau o gură de coniac și las băutura să o amortească. Paharul zăngănește când îl las pe masă și mă așez pe scaun, urmărind-o pe Wendy pe camere în timp ce învârt între degete o invitație la gala caritabilă din seara asta.

Wendy stă cu picioarele încrucișate în mijlocul camerei, cu ochii închiși și mâinile pe genunchi, aproape ca și când ar medita profund.

Starkey e în fața mea, și mă aplec înainte, sprijinindu-mi coatele pe birou.

— Mai povestește-mi o dată! zic pe un ton târăgănat. Cine a mers cu Ru la întâlnire?

Starkey își încordează maxilarul, părul lui castaniu-deschis ondulându-se pe degete când și le trece prin șuvițe.

— Nimeni.

— Nimeni, repet eu.

El ridică din umeri.

— Nici măcar nu a spus cuiva că pleacă.

Enervarea îmi izbucnește prin vene și mă face să mototolesc invitația.

— Ești sigur?

Starkey dă din picior, iar eu îmi cobor privirea, urmărindu-i mișcarea. Sunt cuprins de neliniște și îmi mușc obrazul atât de tare, încât simt gust de sânge.

— D-da, șefu', sunt sigur.

Mă doare capul, și oftez, prinzându-mă de baza nasului.

— Pleacă din fața mea!

— Dar tot trebuie să...

Mă ridic de pe scaun, îmi iau cuțitul și-l arunc spre el, înfi-gându-l în zidul îndepărtat.

— Am spus *să pleci!*

Mă dor monturile în timp ce le apăs pe lemnul biroului și-mi cobor privirea, respirând profund ca să mă calmez. Înainte să arunc mai precis.

Starkey pleacă în câteva secunde, tăcănitul ușor al ușii relaxându-mi umerii.

Îmi aud pulsul în urechi, combinat cu scrâșnitul dinților, ca o simfonie acompaniată de o tornadă de frustrare care mi se mișcă prin stomac atât de puternic, încât nu o pot ignora.

A trecut aproape o săptămână de când Ru a fost ucis și tot nu sunt mai aproape de răspuns.

Transporturile dispar, Peter Michaels face *totul* ca să-mi controleze străzile, iar acum ar trebui să-i iau locul lui Ru și să devin oficial șef.

Un titlu pe care nu m-a interesat niciodată să-l am.

Adaugă la asta și femeia enervantă din pivniță și mă simt ca un puzzle cu o mie de piese împrăștiate.

Cineva bate la ușa biroului. Inspir adânc.

— Intră!

Curly intră și mă salută, făcând un mic semn din cap.

— Ceva noutăți? îl întreb.

El clatină din cap, apropiindu-se de ecranul pe care se vede temnița lui Wendy.

— Nu! Doar stă așa tot timpul.

În timp ce mă uit la invitația din palmă, îmi vine o idee. La urma urmei, Peter o să fie acolo – este invitatul de onoare –, și este prima dată când o să fie în Massachusetts din seara morții lui Ru.

Este vremea să-i arăt ce se întâmplă când subestimezi un monstru. Mă străbate un fior, aprinzându-mi stomacul și electrizându-mi venele la gândul că o să-mi pun *în sfârșit* planul în aplicare.

Iar Wendy o să mă ajute să o fac. Fie că vrea, fie că nu.

— Ți-a fost dor de mine, scumpo? o întreb când intru în încăperea întunecată.

Wendy stă încă în mijlocul camerei, cu ochii închiși și picioarele încrucișate.

— Ca de o gaură în cap, îmi răspunde.

Îmi vine să râd, însă mă abțin. Rezemându-mă de perete, mă uit la ea cu inima strânsă în vreme ce îi studiez vânătăile de pe încheieturi și părul murdar. Ea deschide un ochi, apoi îl închide când îmi întâlnește privirea.

— Știi, oamenii o să observe că am dispărut.

Dau din cap și-mi bag mâinile în buzunare.

— Contez pe asta!

Când mă aude, deschide ambii ochi și mă fixează cu privirea, făcându-mă să simt o căldură în abdomen.

— Tata o să vină după mine.

Îmi înclin capul.

— Ești sigură?

Ezită, încordându-și maxilarul când își mută privirea.

— Bineînțeles!

— Bun!

Mă dezlipesc de perete și mă îndrept spre ea.

— Totuși, nu o să fie nevoie să o facă. O să mergem la el.

Își întoarce capul către mine și se ridică în picioare.

Continui să mă apropii încet, iar ea înțepenește, dând înapoi, ca și când ar putea scăpa. Atinge cu spatele zidul de pia-

tră, moment în care mă lipesc de corpul ei, împingând-o cu șoldurile și ridicând brațele ca să o cuprind.

— Unde crezi că ai putea fugi, Wendy dragă?

Îmi mut palma de pe zid, cuprinzându-i ușor gâtul.

— Chiar dacă ar fi să scapi din camera asta, te-aș găsi oriunde te-ai duce.

Ea își dezgolește dinții, respirând sacadat.

— *Ia-ți* mâinile de pe mine!

Wendy își mișcă repede brațul, vrând să mă pălmuiască. Îmi tresaltă stomacul când o apuc de încheietură înainte să lovească, răsucind-o până la spate. Geme în timp ce mă împing în ea și-i apăs ceafa cu mâna liberă până ce i se lipește obrazul de zid, cu brațul blocat la spate și prins între noi.

Mă apropii și-mi sprijin bărbia de umărul ei.

— Nu îmi place să repet, deci îți sugerez să asculți cu atenție.

Ea își smucește brațul, atingându-mi abdomenul cu cotul, iar eu o strâng mai tare.

— O să te duc acasă la mine, unde o să te las să faci duș și să te aranjezi.

— Ești *dezgustător*!

Mi se răsucesc stomacul.

— Poate că sunt, dar, până hotărâsc altceva, sunt și *stăpânul* tău.

Ea pufnește, zvârcolindu-se lipită de mine și făcându-mi sângele să curgă prin vintre și scula să zvâcnească.

Rânjesc.

— Continuă, scumpo! Îmi place când te zbați.

Wendy înțepenește.

O eliberez, iar ea se întoarce, mijind ochii, și se apucă de încheieturi, masându-și semnele roșii. Simt o oarecare îngrijorare, dar o ignor. O mică vânătaie nu o să doară la fel de rău ca rănile pe care le-a provocat ea. Iar la sfârșit nu o să conteze, după ce moare.

— În seara asta particip la un eveniment, o anunț. Și aș vrea să mă însoțești.

Wendy râde, însă după o secundă se oprește și face ochii mari.

— Vorbești serios?

— Da!

— Du-te naibii! spune ea, furioasă.

— Bine!

Scot telefonul din buzunar și-l duc la ureche.

— Ce faci...

Ridic un deget, făcând-o să tacă.

— Bună ziua, doamnă Henderson! Mă bucur să vă aud vocea! Sunt James Barrie.

Suspinul lui Wendy îmi inundă venele cu satisfacție.

Un zâmbet îmi apare pe față și-i fac cu ochiul.

— Poți să-l anunți pe directorul Dixon că vin să-l iau pe Jonathan Maxwell?

— Ticălosule!

Vocea îi este gătită, iar eu mă uit în ochii ei și simt ceva în piept.

Acopăr microfonul cu mâna și ridic din sprâncene.

— Ce-ai zis, scumpo? Nu te-am auzit bine. Îi arăt telefonul și adaug: Am *treburi* importante, știi?

— Am spus că ești *un ticălos*! rostește Wendy furioasă. Își acoperă ochii cu palmele și clatină din cap, apoi spune: O să fac orice vrei. Doar te rog...

Nodul din stomac mi se relaxează în vreme ce își exprimă acordul, și dau aprobator din cap.

— Știți? Nu contează, doamnă Henderson. Se pare că mi-am schimbat planurile. *Chiar* sper să aveți o zi minunată!

Închid, strecur telefonul în buzunar și mă îndrept spre Wendy. Mă opresc când vârfurile pantofilor se lipsesc de pielea goală a degetelor ei de la picioare. Îi ridic bărbia cu degetele.

— Regret sincer că am ajuns la asta! Nu trebuia să fie așa, dar toți trăim momente în care trebuie să alegem o tabără.

Ea se încruntă.

— Poftim? Eu...

Îmi trec un deget peste maxilarul ei.

— Din nefericire, tu ai ales greșit.

Iau mâna de pe față ei și mă întorc spre ușă.

— Revin curând! Și ți-ar prinde bine să-ți amintești care este miza.

CAPITOLUL 28

Wendy

Mâinile-mi sunt din nou legate, doar că de data cu cătușe *adevărate*, și nu cu benzi metalice. Mă holbez la metal, sucindu-mi degetele în poală înainte să mă uit la Curly, care este la volan.

— Nu trebuia să mă încătușezi. Nu este ca și când aș fugi.

Expresia lui Curly rămâne indiferentă, de parcă nu m-ar auzi.

Așa se poartă de când l-am scuipat în față, dar nu regret asta și oricum nu mai am ce să îi spun – *niciunuia* dintre ei nu mai am ce să-i zic.

Închid ochii și-mi sprijin capul de geam, lăsând razele soarelui să treacă prin sticlă și să-mi intre în piele. O povară constantă mă însoțește permanent, dar, în clipa asta, mă agăț de mica ușurare că *în sfârșit* sunt la lumină. Nu știu cât timp a trecut de fapt, însă, când rămâi în întuneric doar cu gândurile tale, o secundă ți se pare un secol.

Aveam creierul terci, izolarea devenind o cameră de tortură mentală – îmi țineau companie doar gândurile și emoțiile –, așadar, am început să stau în mijlocul camerei, încercând să meditez. Nu știu dacă am procedat corect, dar pare să-mi calmeze starea de panică. Lasă timpul să treacă într-un fel în care simt că nu-mi pierd mințile.

Într-unul dintre momentele alea de introspecție mi-am dat seama că o parte din suferința mea nu e nouă; doar zgârieturi noi pe cicatrici vechi. James – *nu, nu James* – Hook este o altă persoană care crede că-mi poate spune ce să fac, care mă doboară cu vorbe, care îmi zice să mă așez și să fiu cuminte, așteptându-se să-mi mușc limba și să zâmbesc. Și este adevărat:

asta am făcut toată viața. Niciodată nu mi-am luat apărarea, acceptând insultele din partea „prietenilor” și clipele în care tata mă desconsidera, ca și când ar fi fost crucea pe care trebuia să o port.

Dar *m-am săturat* să mi se spună să mă supun!

Mașina virează spre port și mi se răsucesc stomacul când îmi amintesc de ultima oară când am fost aici. S-a întâmplat cu doar câteva zile în urmă, și totuși mi se pare că eram o persoană complet diferită, una care încă vedea lumea și toți oamenii ca fiind buni în mod inerent.

Însă ochelarii cu lentile roz mi-au fost luați de pe față într-o fracțiune de secundă, lăsând doar nuanțe de gri în urmă.

Curly parchează mașina și vine pe partea mea într-o clipă, deschizând portiera și ridicându-mă de braț înainte să îmi descuie cătușele.

— Să nu faci vreo prostie!

Ca și când aș fi atât de idioată, încât să-mi pun fratele în pericol!

Îl urmez pe doc și spre *Tiger Lily*, iahtul ostentativ din capătul portului, văzându-l pe Smee cum spală puntea și trei păsări albe care zboară.

Soarele strălucește, iar apa este scânteietoare, albastră și limpede.

Totul este normal, chiar frumos, ca și când toată lumea mea nu s-ar fi întors pe dos. Ca și când nu aș fi fost sedusă, drogată, răpită și ținută într-un subsol de piatră. Sunt cuprinsă de disperare când îmi dau seama că sunt cu adevărat la mila lui Hook.

S-a intitulat *stăpânul* meu.

Și, cel puțin până îmi fac un plan care să-mi țină familia în siguranță, are dreptate.

— Mișcă, rază de soare! Să mergem!

Curly mă împinge în umăr, și, chiar dacă îmi simt picioarele ca de plumb, le forțez cumva să se miște, urcând în barcă. El nu mă urmează, ci doar stă pe trotuar cu brațele încrucișate și ochii mijiți, ca și când s-ar aștepta să fac vreo nebunie, cum ar fi să sar peste bord sau să încerc să fug.

Poate că ar trebui.

Însă nu sunt o înotătoare grozavă, în ciuda faptului că am crescut în Florida, și nu sunt destul de proastă încât să cred că

aș reuși.

Smee îmi face semn din mână, și îl studiez, chipul lui feciorelnic și fesul de un roșu-aprins făcându-l să pară nevinovat ca un miel. Îmi țin buzele. Nu sunt sigură cât de multe știe, dar nu-mi mai pun încrederea în oameni care nu au meritat-o. Mi se agită stomacul de neliniște, mâinile tremurându-mi când mă întind și deschid ușa, apoi intru în living și mă uit împrejur.

E goală.

Mergând încet prin cabină, mă opresc în fața insulei din bucătărie, la câțiva pași distanță de locul unde stau frumos cuțitele, chiar lângă tocătorul de lemn. Minte mi se agită cu 150 de kilometri pe minut. Impulsul de a lua unul este puternic, dar trebuie să fiu isteată, iar gândul la ce mi-ar face Hook dacă m-ar găsi cu o armă îmi lasă un gol în inimă și un fior îmi trece prin vene. Mă încrunt la cuțite în timp ce-mi trec prin minte imagini îngrozitoare cu felul în care m-ar ucide el.

— În locul tău, eu nu aș face-o!

Tresar din cauza vocii și mă întorc, trezindu-mă față-n față cu demonul cu ochi albaștri.

— Hook!

El își înclină capul.

— Poți să-mi spui în continuare James, dacă vrei.

Îmi încordez maxilarul și-mi încrucișez brațele.

— *Nu* vreau.

Tipul dă aprobator din cap.

— Foarte bine! Pe aici!

Când mă atinge cu mâna pe spate, simt un fior prin corp, disprețul față de modul în care reacționează corpul meu la atingerea lui adunându-se la baza coloanei. Mă conduce pe hol și ține deschisă ușa camerei lui, lăsându-mă să intru prima înaintea să mă urmeze. Mă uit la patul său dublu cu cearșafuri de mătase și la pătura pufoasă și rubinie, simțind dureri în oase de la dormitul pe podeaua rece din piatră.

— În baie găsești prosoape curate și am comandat o rochie.

Mă strâmb, uitându-mă la el cu coada ochiului.

— De unde știi ce mărime port?

El rânjește.

— Am o memorie *foarte bună*.

Mi se încălzesc obrazii și mă cuprinde scârba. Mi-a luat *virginitatea*. L-am lăsat practic să mă sugrume și am avut încredere în el să mă țină în siguranță.

Falnic, Wendy!

— Ce vrei de la mine? îl întreb. Ce am făcut să merit asta? Eu nu...

Cuvintele se poticnesc la nodul din gât, și-mi ridic o mână ca să-mi acopăr gura.

Privirea lui devine indiferentă în timp ce vine spre mine. Tresar instinctiv, atingând cu gambele marginea patului, și, din cauza asta, mă clatin și ricoșez din saltea. Mă ridic, sprijinindu-mă pe coate când îi întâlnesc privirea.

Stă deasupra mea, dar nu senzual, ca un iubit. Este *intimidant*, energia pe care o emană învăluindu-l ca o furtună și electrizându-mi părul.

Este atât de aproape, încât îi simt respirația ca și când ar fi a mea.

— Ce *vreau*, șoptește pe buzele mele, este să nu mă mai iei de prost.

Se apropie mai mult, în ochii lui citindu-se emoția.

— Ce *vreau* este să invoc sufletele morților și să le las să se înfrupte cu țițetele tatălui tău.

Zicând acestea, își trece nasul peste gâtul meu, iar eu înspir, și inima îmi bate atât de repede, atât de repede, încât mă ia amețeala.

— Poți să-mi oferi unul din lucrurile astea, Wendy dragă?

Mi se strânge stomacul. *Cum de am putut uita?* Asta nu are nicio legătură cu mine, ci cu tatăl meu.

— Știai cine este? întreb fără să gândesc. De la bun început...

Buzele îi zvâcnesc și se retrage, furia din ochii lui dispărând la fel de repede cum a apărut.

— Știai cine sunt?

Întrebarea îmi arde în gât, iar lacrimile îmi înceteșează vederea.

— Bineînțeles! zice și culege o scamă invizibilă de pe mânecă. Știam cine ești din clipa în care ai intrat în barul meu.

Inima mea frântă se sparge din pricina presiunii bruște din piept.

Bineînțele că știa!

Dând din cap, o acceptare sumbră mi se fixează în vene. Este densă și umedă ca noroiul și știu că, dacă mă zbat mai tare, o să mă afund și mai mult.

— Cred că acum aș vrea să fac un duș.

El ridică din sprâncene și-mi arată baia.

Mă ridic, intru în cameră și închid ușa în urma mea. Apuc mânerul metalic și-mi sprijin capul de tocul rece din lemn. Îmi țin respirația până când nu mai rezist și nu expir nici măcar atunci, temându-mă că, dacă o fac, o să țin. Sunt buimacă, emoțiile trăgându-mă într-o mie de direcții diferite. Nu știu dacă sunt proastă pentru că nu am fugit sau dacă sunt destul de isteată ca să fac un plan. Nu știu dacă după seara asta o să fiu aruncată din nou în întuneric într-o cameră rece din piatră sau dacă pur și simplu o să mă ucidă.

Asta cu siguranță i-ar transmite un mesaj tatei.

Și, peste toate, sentimentul de vinovăție este cel mai puternic. Îmi spintecă stomacul și îmi ajunge în piept, răcâind interiorul până mi se agață de gât.

Deoarece mă simt al naibii *de ușurată* să fiu aici. Să fac un duș. Să respir aer proaspăt. Să interacționez cu oamenii, chiar dacă e vorba de cel responsabil pentru tot. Și ce fel de persoană sunt eu dacă sunt recunoscătoare pentru toate lucrurile bune când sursa lor este un bărbat care-i amenință pe toți cei pe care îi iubesc?

Totul o să fie bine.

Îmi aduc aminte cum l-am lăsat pe Jon la Rockfort Prep și de cuvintele lui Hook – deși pe atunci era James pentru mine – în mod repetat.

„Doar să nu uiți că, ori de câte ori lucrurile par sumbre, situația este temporară! Nu circumstanțele în care te afli îți stabilesc valoarea, ci modul în care te ridici din cenușă după ce arde totul.”

CAPITOLUL 29

James

— O să rămână peste noapte, domnule? Pot să aranjez camera de oaspeți, dacă rămâne.

Mă uit spre locul unde stă Smee în bucătărie în timp ce beau o cană de ceai.

Înclinându-mi capul, iau o gură din cană, iar lichidul îmi arde limba când înghit.

— De ce ai presupune că o să doarmă în altă parte în afară de patul meu?

El face ochii mari, iar interesul lui brusc îmi stârnește curiozitatea.

— Fără niciun motiv. M-am gândit doar să mă ofer, zice și se îndreaptă spre chiuvetă și lasă cămile acolo înainte să se întoarcă și se sprijine de margine. Nu o să fiu aici în seara asta și nu voiam să las pregătirile în seama ta. Știu cât de mult îți place intimitatea.

Grija lui mă face să-mi ridic privirea. Pare stresat, aproape ca și când prezența ei aici l-ar jena.

— Ai planuri mari? îl întreb.

Nu m-a interesat niciodată viața personală a lui Smee și, sincer, nici nu-mi pasă. Însă discuția pe care o purtăm îmi distrage atenția de la fata încuiată în camera mea și îmi doresc să nu mă mai enervez ori de câte ori îi văd chipul sau mă gândesc la numele ei.

Smee zâmbește, trecându-și o mână prin păr, lumina din bucătărie reflectându-se din șuvițele lui castanii.

— S-ar putea spune și așa.

— Ei bine, îți apreciez ospitalitatea, dar nu o să fie necesar.

Nu am decis ce să fac cu ea după gală. O parte din mine vrea să o arunce înapoi în pivnița de la JR și să o lase să putrezească acolo. Ar merita-o. Cealaltă parte vrea să o lege de pat și să folosească *alte* metode ca să-i smulgă adevărul. Mă enervează că se preface în continuare nevinovată. Ca și când nu ar ști ce a făcut.

Nu contează; o să-mi pot da seama după felul în care interacționează cu tatăl ei în seara asta. I-am trimis pe gemeni înainte, asigurându-mă că locurile noastre sunt la masa invitaților de onoare, și sunt nerăbdător să văd ce este în meniu.

Se aud bătăi zgomotoase de pe hol, ceea ce mă face să rânjesc; beau restul de ceai și pun cana înapoi pe tejghea.

Smee face ochii mari când se uită în direcția din care vine zgomotul și apoi din nou la mine.

— E blocată acolo?

Mă ridic în picioare, îmi închei sacoul și trec pe lângă el, oprindu-mă ca să îi strâng ușor umărul. Mușchiul i se încordează sub palma mea.

— Nu te privește ce fac cu jucăriile mele, Smee!

El devine indiferent și dă aprobator din cap.

— Scuze, șefu'!

Îl ignor, zâmbind.

— Te iert!

Bag mâinile în buzunare și scot cheia în timp ce mă îndrept spre ușa băii. Bătăile sunt puternice, forța cu care lovește Wendy făcând lemnul să zornăie din balamale. Introduc cheia în broască, iar ușa se deschide cu un țăcănit. Imediat mă întâmpină fața roșie a lui Wendy, care rămâne cu pumnul în aer.

Zâmbesc.

— E totul în regulă? Pari foarte frustrată.

Roșeața obrazilor ei îmi aduce aminte de momentele în care era sub mine, ceea ce mă excită. Ignor gândul și mă uit la ea, înveșmântată în rochia aleasă de Moira și care i se mulează pe rotunjimi.

Arată uluitor! E întruchiparea grației și a echilibrului într-o rochie albastră cu decolteu și spate gol. Destul de sofisticată ca să fie văzută la brațul meu, și totuși destul de fermecătoare ca să și-o dorească toți bărbații.

Animăluțul meu de companie perfect!

Ea scrâșnește din dinți.

— M-ai încuiat înăuntru.

— Ca măsură de precauție.

O mai admir câteva clipe, sorbind-o ca pe un vin bun și amintindu-mi cum m-am simțit să fiu în ea. Sângele mi se grăbește spre sculă, făcând-o să zvâcnească pe picior.

Wendy își întinde brațele în lateral.

— Ei bine, sunt pe placul tău?

Atracția constantă față de o asemenea târfă vicleană îmi adună frustrarea în piept. O alung din minte, înlocuind-o cu masa neagră care-mi arde bucăți din suflet de la moartea lui Ru.

Moartea de care sunt total convins că a fost parțial vinovată.

Mijesc ochii și simt cum furia îmi cuprinde mușchii precum iedera.

— E suficient de bine.

Ea pufnește și îmi întorc spatele.

— Haide, nu putem întârzia!

Tocurile îi tăcănesc în urma mea pe podeaua lustruită din lemn, și rezist impulsului de a mă uita înapoi, concentrându-mă la faptul că este o trădătoare. E nebună dacă are impresia că o consider supusă. Este o greșeală să mă subestimeze, crezând că o să mă las păcălit de niște trucuri atât de meschine și de prostesti. Motiv pentru care am fost nevoit să-l implic pe fratele ei, Jonathan. Nu-mi place să-i folosesc pe copii drept momeală și, de fapt, nu plănuiesc să-l rănesc pe băiat. Nici măcar nu am sunat cu adevărat, dar cel mai rapid mod să convingi pe cineva este să-l lovești unde e cel mai vulnerabil, iar punctul sensibil al lui Wendy este *familia*.

Drumul spre centrul de conferințe este liniștit. Wendy își frânge mâinile în timp ce se uită pe geam, cu chipul palid și trist. Stau în fața ei în limuzină, ura amestecându-se cu pofta trupească precum un cocktail volatil ale cărui scânteii îmi zboară prin corp, făcându-mă să vibrez cu o energie care îmi dă senzația că urmează să iau foc.

Mi se pare foarte enervant că nu îmi pot controla reacțiile trupesti în preajma ei. Am fost orbit de poftă prima dată, și pentru ea, și la ideea că fiica dușmanului meu o să se înece cu sperma mea.

Sincer, ideea încă mă atrage, doar că acum am ochii larg deschiși și nu o să-i mai închid niciodată. Am lăsat-o să se apropie prea tare și m-am relaxat prea mult într-un răstimp prea scurt.

Foarte probabil din cauză că nu am considerat-o nicicând cu adevărat o amenințare.

— Nu cred că trebuie să-ți amintesc ce o să pățești dacă nu te porți frumos în seara asta, spun când limuzina se oprește lângă trotuar.

Wendy mijeste ochii.

— Particip la asemenea activități de când eram mică. Nu am nevoie să-mi ții un discurs mobilizator.

Îi simt mânia tocmai din partea cealaltă a mașinii, și asta nu face decât să mă enerveze.

— Chiar și așa, ripostez, aplecându-mă în față, dar acum mergi în *lesa* mea, animal de companie. Deci, să nu faci nimic care să-mi forteze mâna!

Mă ridic de pe banchetă, venind lângă ea în timp ce-mi bag mâna în buzunar și scot o cutie subțire și catifelată.

Ea se ghemuiește lângă portieră, ca și când n-ar suporta nici să fie lângă mine.

Îmi trec vârfurile degetelor peste gâtul ei, dându-i la o parte părul mătăsos.

— Nu o să încerci să evadezi.

Deschid cutia, iar Wendy suspină când studiază colierul incrustat cu diamante.

— Nu o să spui și nu o să faci *nimic* din ce ar putea da motive de îngrijorare.

Scot bijuteria din cutie și simt pietrele prețioase reci în mână. Mă înclin înainte, punându-i-o la gât și atingându-i pielea cu degetele când o prind la spate. Îmi mut privirea de la buzele la gâtul ei, iar pofta mi se adună în abdomen.

— Poftim!

Ating bijuteria cu mâna înainte să i-o las mai jos, pe decolteu, palma mea ridicându-se și coborând cu fiecare respirație a ei.

— Toate *javrele* cuminți au nevoie de un colier frumos.

Wendy își mută privirea, uitându-se pe geam.

O prind de bărbie, întorcându-i fața.

— În niciun caz să nu-ți scoți colierul, înțelegi?

Wendy își încordează maxilarul.

— Înțeleg.

— Excelent!

Îi fac semn șoferului că suntem pregătiți de plecare, iar portiera se deschide ca să mă ridic. Cobor din limuzină, mă întorc și-i întind mâna. Degetele lui Wendy mă gâdilă în palmă când mă ia de mână, și o ridic în brațe în aceeași clipă în care blițul unei camere licărește de la marginea covorului roșu.

Cuprinzând-o de talie cu brațul, o trag mai aproape, privind-o în timp ce se transformă în fața ochilor mei. Chipul ei se luminează, un zâmbet larg înfrumusețându-i trăsăturile, și se uită la mine cu afecțiune. Mi se poticnește inima, iar repulsia o urmează rapid, deoarece corpul îmi scapă iar de sub control când vine vorba de ea.

Mă aplec și-i miros părul.

— Dacă ești cuminte, o să te las să dormi în pat, și nu pe podeaua de piatră.

Spatele îi înțepenește sub mâna mea și îmi zâmbește, însă în ochii ei este ceva rece și întunecat.

— Condu-mă, *stăpâne*!

Mi se agită stomacul când intrăm, anticiparea curgându-mi prin vene.

Sunt atât de aproape, încât îi simt gustul. Și are gustul *răz-bunării*.

CAPITOLUL 30

Wendy

Felul în care îmi vorbește Hook îmi provoacă senzație de rău fizic în stomac.

Chiar dacă *disprețuiesc* ce a făcut, insultele lui, care cad ca niște cuțite, reprezintă un nou tip de tortură. Îmi taie venele și mă scurg de sânge, lăsându-mă fragilă ca frunzele uscate.

Îmi încâlcesc degetele în colier, întrebându-mă de ce mi-a spus să nu-l scot. Este frumos, dar nu îmi pot imagina că importanța îi depășește valoarea, iar faptul că știu că nici măcar nu mi-am ales ținuta este încă o rană în mândria mea recent descoperită.

Căldura palmei lui Hook îmi arde șoldul în timp ce intrăm în sala de bal. Este frumoasă, așa cum se întâmplă de obicei la aceste evenimente – candelabre pline de cristale și mese pregătite regește –, dar nu sunt impresionată. Nu mințeam când i-am zis că am fost la o mie de evenimente. Tata este generos și, astfel, e invitat adesea la multe acțiuni caritabile.

Mă întreb dacă o să fie aici. Gândul este efemer, însă mă agăț bine de el, speranța aprinzându-se în pieptul meu pentru prima dată în ultimele zile.

Înaintăm printre smochinguri și rochii de bal până ce ajungem la bar, unde Hook comandă un whisky sec pentru el, iar mie îmi oferă un pahar de șampanie. Iau o gură, savurând bulele care-mi sfârâie pe limbă. De obicei nu îmi place să mă simt amețită, dar o să am nevoie de *ceva* care să mă ajute să-mi păstrez zâmbetul fals.

— Apropo, la mulți ani! zice și își ciocnește paharul de al meu. Să mă ierți că ți-am spus după câteva zile! Am fost cam ocupat.

Furia mă lovește în piept.

— De unde știi?

El zâmbește și-și lasă paharul pe bar.

— Ai fi surprinsă de câte știu.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă orice *vreau* eu să însemne. Se apropie, iar privirea îi este rece când îmi șoptește: Îți știu data nașterii, Wendy Michaels. Mă sărută pe obraz, apoi adaugă: Și-ți știu și data morții.

Mi se poticnește inima și simt un gol în stomac.

— Este o amenințare?

El oftează, retrăgându-se.

— Amenințările mi se par inutile. Eu vorbesc doar despre lucruri pe care *vreau* să le fac.

Mânia provocată de toată situația asta mă macină pe interior.

— Dacă tot ai de gând să mă ucizi, de ce ar trebui să mă deranjez să fiu *căteana* ta ascultătoare?

Îmi dau seama cu o secundă prea târziu cât de stridentă e vocea mea – și cum s-a auzit în toată încăperea.

Mișcându-și repede mâna, mă prinde de gât și mă smucește spre el. Pentru toți ceilalți, probabil părem un cuplu care se îmbrățișează pasional, însă eu nu simt decât cum greața și panica din stomac mi se ridică spre gât.

— Ai grijă ce mai spui! zice și-și relaxează mâna. Ai inima frântă, scumpo. Nu pentru viața ta ar trebui să te îngrijorezi.

Mă pleoștesc și scrâșnesc din dinți atât de tare, încât mă tem că o să mi se spargă un molar.

El se întoarce ușor și îi zâmbește cuplului care se apropie de noi.

— Înviorează-te, scumpo! Să înceapă spectacolul! îmi spune în șoaptă, apoi continuă mai tare: Comisare, mă bucur să te văd!

Vocea i se topește în aer ademenitoare și imorală precum ciocolata.

— Și pe frumoasa ta soție. Bună din nou, Linda! Întotdeauna e o plăcere! Se apleacă și o sărută pe obraz înainte să se întindă spre mine, cuprinzându-mă de talie, și să adauge: Ea este prietena mea, Wendy Michaels.

Dau din cap, zâmbind atât de larg, încât mă dor obrazii.

Bărbatul rânjește, mustața lui stufoasă și blondă zvâcnind.

— Wendy Michaels, adică fata lui Peter? Chicotește și se uită la Hook, zicând: Cum de ai agățat-o pe asta? Pare puțin cam scumpă pentru tine.

Insulta îmi pârjolește inima.

Linda chicotește.

— O, dragule, nu fi nepoliticos!

Mă aștept ca Hook să râdă, însă nu o face, corpul lui încordându-se pe când își întoarce capul.

— Mă tem că nu înțeleg ce vrei să spui, Reginald. Insinuezi ceva despre *mine*? întreabă și se arată cu degetul. Sau despre cea pe care aleg să o am alături?

Aerul devine apăsător, iar zâmbetul dispare de pe chipul comisarului.

Tensiunea zăbovește în timp ce Hook îl fixează cu privirea.

— Un gentleman știe să ceară scuze după ce a insultat o doamnă, zice și ridică din sprâncene.

Inima îmi lovește coastele când îmi mut privirea de la unul la celălalt.

Reginald își drege glasul, uitându-se la mine.

— Ți cer scuze, domnișoară Michaels! Nu am vrut să te jignesc.

Fac ochii mari, neîncrederea strângându-mi stomacul când îmi dau seama câtă putere are cu adevărat Hook. Dacă poate să-i vorbească așa comisarului poliției, cum mă pot aștepta vreodată să fiu liberă?

Comisarul se mișcă de pe un picior pe altul, uitându-se împrejur.

— Să-nțeleg că Ru încă se ferește de genul ăsta de lucruri ca de ciumă?

Hook înțepenește și mă strânge de mijloc până mă foiesc, scâncind puțin. El își coboară privirea, mângâindu-mă cu degetele unde m-a ciupit.

— Mă tem că Ru și-a luat o vacanță foarte bruscă și permanentă, spune, iar mușchii gâtului i se încordează ca și când ar fi trebuit să rostească forțat cuvintele.

Linda râde.

— Sună grozav! Eu încerc de ceva vreme să îl conving pe Reginald să se pensioneze.

Comisarul se uită la Hook și niște riduri îi apar între sprâncene.

— Ce păcat! spune el lent. Trebuia să ne întâlnim săptămâna viitoare pentru o posibilă donație.

Hook schițează un zâmbet, iar mărușul lui Adam i se mișcă.

— Mă tem că o să fii nevoit să reprogramezi și să te întâlnești cu mine.

Comisarul dă aprobator din cap, inspirând.

— Ei bine, Ru era întotdeauna o persoană care...

Nu mai aud nimic, întrucât Hook îmi frământă cu degetele rotunjimea șoldului, trăgându-mă mai aproape. Îmi ridic privirea la el și mă întreb dacă își dă măcar seama ce face. Un mușchi îi zvâcnește pe maxilar, dar se uită fix la Reginald și la soția lui.

Nu știu ce mă determină să o fac, dar sunt sigură că la sfârșitul serii – când am să revin forțat la realitate – o să regret asta, dar mă întind și-i masez brațul.

— *Dragule*, mă dor picioarele! Crezi că ne-am putem așeza?

Hook se uită la mine, ridicând din sprâncene, iar privirea i se îmblânzește. Mă ia de mână și o duce la gură, sărutând-o.

— Bineînțeles, iubito!

Simt fiori pe braț și fluturi trădători bătând din aripi în stomac.

Ce e în neregulă cu mine?

Hook face un mic semn din cap spre cei doi.

— Comisare, Linda! Vă rog să ne scuzați!

Mi se strânge stomacul când plecăm, iar picioarele îmi tremură, întrebându-mă dacă o să fie furios că i-am întrerupt discuția. *Ce-a fost în mintea mea?*

— Îmi pare rău! mormăi când ajungem la masă. Doar că... păreai stânjenit, iar el continua să vorbească, și eu...

Hook îmi trage scaunul ca să mă așez, conducându-mă spre el cu degetul lipit de buzele mele.

— Taci!

Închid gura, nervozitatea făcându-și loc prin mine ca un șarpe. Nu am mai simțit niciodată atâta neliniște ca în preajma lui. În majoritatea timpului, personalitatea lui este ca o apă calmă, nemișcată, scânteietoare și limpede ca sticla, dar o sin-

gură picătură poate tulbura toată suprafața și nu știi niciodată când o să vină ploaia.

Mă uit împrejur la puținii oameni care stau la masă. În trecut, îi cunoșteam aproape pe toți participanții la evenimente. Dar suntem în Massachusetts, nu în Florida, deci toți oamenii ăștia îmi sunt străini. Oricum, niciunul nu îmi acordă nicio atenție. Doar *la el* se uită, și nu îi condamn. Chiar dacă sunt conștientă de ce este capabil – știind ce mi-a făcut –, simți ceva anume când ești la brațul celui mai puternic bărbat din cameră. Aș vrea să pot ignora sentimentul, dar este prezent, fie că vreau, fie că nu. La fel cum nu pot ignora discuția dintre el și comisar. Nu l-am mai văzut pe Hook tulburat, iar *asta* l-a tulburat. Încerc să nu mă mai gândesc la cele întâmplate, știind că nu ar trebui să-mi pese.

Dar îmi pasă.

Înainte să-și arate adevărata față, mă îndrăgosteam de el. Sau, în orice caz, de versiunea pe care o afișa. Și sentimentele nu dispar, ci doar se schimbă când ți se frânge inima, transformându-se în crăpături. Poate că sentimentele mele pentru Hook sunt distruse și de nerecunoscut, dar asta nu înseamnă că au dispărut.

— L-am cunoscut pe Ru, nu-i așa? întreb eu, incapabilă să mă abțin.

Degetele i se opresc din bătut în masă.

— Da!

— Este drăguț că s-a pensionat.

Hook își întoarce fața spre mine și, întinzând mâna, apucă scaunul de dedesubt și-l trage, acesta târându-se zgomotos pe podeaua din lemn. Suspin. Simt cât de rece e aerul care îmi coboară pe gât și se lovește de valul de căldură al rușinii pe care o simt în piept.

Hook își atinge nasul de al meu, iar intensitatea încruntării lui mă face să încremenesc.

— Nu știu ce joci faci, îmi șoptește. Dar încetează acum! Îți sugerez să nu mă pui la încercare.

Mi se poticnește inima.

— Eu nu... fac niciun joc.

Hook inspiră adânc, mutându-și privirea de la ochii la gura mea și înapoi, iar energia pâraie între noi. Apoi se uită pe

gură picătură poate tulbura toată suprafața și nu știi niciodată când o să vină ploaia.

Mă uit împrejur la puținii oameni care stau la masă. În trecut, îi cunoșteam aproape pe toți participanții la evenimente. Dar suntem în Massachusetts, nu în Florida, deci toți oamenii ăștia îmi sunt străini. Oricum, niciunul nu îmi acordă nicio atenție. Doar *la el* se uită, și nu îi condamn. Chiar dacă sunt conștientă de ce este capabil – știind ce mi-a făcut –, simți ceva anume când ești la brațul celui mai puternic bărbat din cameră. Aș vrea să pot ignora sentimentul, dar este prezent, fie că vreau, fie că nu. La fel cum nu pot ignora discuția dintre el și comisar. Nu l-am mai văzut pe Hook tulburat, iar *asta* l-a tulburat. Încerc să nu mă mai gândesc la cele întâmplate, știind că nu ar trebui să-mi pese.

Dar îmi pasă.

Înainte să-și arate adevărata față, mă îndrăgosteam de el. Sau, în orice caz, de versiunea pe care o afișa. Și sentimentele nu dispar, ci doar se schimbă când ți se frânge inima, transformându-se în crăpături. Poate că sentimentele mele pentru Hook sunt distruse și de nerecunoscut, dar asta nu înseamnă că au dispărut.

— L-am cunoscut pe Ru, nu-i așa? întreb eu, incapabilă să mă abțin.

Degetele i se opresc din bătut în masă.

— Da!

— Este drăguț că s-a pensionat.

Hook își întoarce fața spre mine și, întinzând mâna, apucă scaunul de dedesubt și-l trage, acesta târându-se zgomotos pe podeaua din lemn. Suspin. Simt cât de rece e aerul care îmi coboară pe gât și se lovește de valul de căldură al rușinii pe care o simt în piept.

Hook își atinge nasul de al meu, iar intensitatea încruntării lui mă face să încremenesc.

— Nu știu ce joci faci, îmi șoptește. Dar încetează acum! Îți sugerez să nu mă pui la încercare.

Mi se poticnește inima.

— Eu nu... fac niciun joc.

Hook inspiră adânc, mutându-și privirea de la ochii la gura mea și înapoi, iar energia pâraie între noi. Apoi se uită pe

lângă mine și tot comportamentul i se schimbă.

Tresar când îmi atinge coapsa cu palma pe sub masă, strângând puternic.

— Nu uita miza!

Pufnesc și simt cum furia-mi fierbe în stomac.

— Ca și când aș putea uita. Eu...

— Wendy?

CAPITOLUL 31

James

Wendy se întoarce pe scaun, trezindu-se față în față cu Peter.

— Tată? spune, suspinând, și vrea să se ridice, însă o strâng maitare de coapsă, ținând-o pe loc.

Se întoarce spre mine, încruntându-se, iar eu îmi înclin capul, întâlnindu-i privirea.

Momentul în care-și dă seama este evident: expresia i se întristează, iar buzele i se curbează în jos. Se uită de la mine la tatăl ei și apoi la Tina, care stă pe loc, holbându-se, într-o rochie verde strălucitoare cu detalii aurii.

Peter este bulversat, ridicând din sprâncene când se uită la noi. Îmi iau mâna de pe coapsa lui Wendy, punându-mi brațul pe spătarul scaunului ei. Asta este clipa în care o să-și dea seama că micul lor plan nu a funcționat.

Că, deși l-au luat pe Ru de lângă mine, eu tot o am pe ea. Nu a scăpat.

— Peter! îl salut eu. *Ce plăcere!*

El zâmbește.

— Hook!

— Aș face prezentările, dar sunt sigur că deja vă cunoașteți bine.

El rămâne locului, cu trăsăturile înțepenite, până când chelnerii care aduc salata îl forțează să se miște. Își drege glasul și, cu mâna pe spatele Tinei, o conduce spre locurile lor.

Wendy se pleoștește. Mă uit la ea cu un zâmbet larg. *Exact, drăguță! S-a terminat jocul!* Nimeni nu joacă împotriva mea și iese în avantaj.

Chelnerii lasă farfuriile cu salată, așa că iau furculița, entuziasmul zbârnâindu-mi prin vene când o înfig în roșia cherry, savurând felul în care se agită Wendy și se încruntă Peter.

Aplecându-mă și cu brațul încă pe spătarul scaunului ei, ridic furculița până în dreptul gurii lui Wendy.

— Ti-e foame?

Ea strânge din buze și clatină din cap.

Atunci o bag eu în gură, zeama și semințele explodându-mi pe limbă.

— Mmm! mormăi. Chiar îmi place să strivesc o roșie cherry bună!

Îi zâmbesc lui Peter și-mi cobor brațul de pe spătar pe umerii lui Wendy, mângâindu-i cu degetele pielea goală. Ea înțepenește ca o scândură sub mâna mea, cu privirea îndreptată spre farfurie. E ciudat de tăcută, fata obraznică pe care am ținut-o în subsolul meu dispărând brusc în prezența tatălui ei.

Asta mă enervează mai mult decât ar trebui.

— Wendy! oftează Peter. Ce cauți aici? Nu ar trebui să fii acasă? o întreabă și se uită în jurul mesei.

Am atras atenția tuturor, și este delicios: știu că el vrea să facă scandal, dar nu poate. Asta este diferența dintre mine și Peter: el trebuie să lucreze în limitele societății, în timp ce eu mă asigur că umplu buzunarele cui trebuie și dansez în afara cercului lor.

Wendy ridică privirea la întrebarea lui, monturile ei albindu-se când apucă furculița.

— Cum adică „acasă”?

Tina întinde mâna ca să o pună pe antebrațul lui Peter, iar Wendy își încordează maxilarul văzând asta.

Interesant!

— Cred că tatăl tău vrea să spună, începe Tina, că este ultimul loc în care s-ar aștepta să fii. Se uită apoi la mine și adaugă: Și cu ultima... persoană.

Deschid gura ca să vorbesc, dar Wendy mi-o ia înainte, mâna căzându-mi de pe umărul ei când se apleacă în față cu o privire furioasă.

— Și de ce ar fi atât de surprinzător să mă vezi aici? Pentru că nu mi s-a dat voie *în mod expres*?

Peter își drege glasul.

— Mică umbră...

Wendy se încruntă la el, iar furia ei mă excită.

— Poate că nu-ți amintești, *tată*, dar obișnuiam să te însoțesc des la evenimentele astea.

Peter se uită împrejur și vede că toți ochii sunt îndreptați spre fiica lui.

— Și ca să știi, continuă Wendy roșind, nu am avut nicio dată nevoie de părerea Tinei în legătură *cu nimic*, mai ales în ceea ce privește locul în care se așteaptă să fiu.

Tina rămâne cu gura căscată.

Rânjesc la accesul de furie al lui Wendy, încălzindu-mă la cât de atrăgătoare este când o cuprinde furia.

— Nu ai vrut să știi unde sunt când noii agenți de pază nu m-au găsit?

Îmi mișc mâna și, strecurând-mi degetele pe sub încheietoarea colierului, trag ușor ca să-i amintesc să-și țină gura.

Peter ridică din sprâncene.

— Asta era? Fugi pentru că nu ți-a plăcut că încercam să te protejez?

Wendy râde batjocoritor, înțepând salata cu furculița.

— Controlează-ți prietena! îmi spune furioasă Tina.

Rânjesc, rezemându-mă de spătar.

— De ce aș vrea să fac așa ceva?

Asta e o minunată schimbare de situație! Nu m-am așteptat ca Wendy să fie atât de supărată pe el.

— Wendy, nu este nici locul, nici momentul potrivit. Vocea lui Peter este tăioasă, poruncitoare, ca și când ar muștra un copil atunci când adaugă: Trebuie să mergem undeva și să vorbim în particular?

Ea se uită la mine. Nu mă mișc, pentru că vreau să văd ce ar face dacă ar avea ocazia.

Își ridică bărbia, inspiră adânc și clatină din cap.

— Nu! Nu mai avem ce să ne spunem!

Plăcerea provocată de obediența ei mă străbate ca apa dintr-un robinet care picură, și trebuie să-mi aduc aminte că nu este o persoană pe care ar trebui să o răsplătesc pentru că e ascultătoare. Este o *trădătoare*.

Deși felul în care interacționează cu tatăl ei este ciudat, ca și când nu s-ar înțelege.

El o privește mult timp, transmițându-și un mesaj nerostit înainte să intervină Tina:

— Așadar, cum v-ați cunoscut? întreabă ea și-și flutură paharul de șampanie spre noi.

Iau o gură din whisky. *Deoarece ai trimis-o în barul meu, scroafă penibilă!*

— Ți-a spus deja, nu-i așa? Wendy își înclină capul și adaugă: M-a dezvirginat.

Se aud suspine la masă și mă înec cu băutura, ducând mâna la piept ca să nu tușesc.

— Wendy! spune furios Peter.

Ea zâmbeste larg.

— Ce e, tată? Ai decis deodată să-ți pese din nou?

Sunt confuz.

Înțeleg că s-a supărat pe el pentru că nu știa că ea plecase – sincer, ideea asta doare puțin –, dar nu pot să-mi imaginez ce poată să obțină Wendy din asta. Deja lucrau împreună ca să mă distrugă. Nu ar trebui să fie o surpriză că ne-am întâlnit.

Asta dacă nu cumva nu știau nimic.

Mi se strânge stomacul, inima mea rănită răsucindu-se la această idee.

— Cred că întrebarea mai importantă este cum v-ați cunoscut voi? continuă Wendy și arată cu furculița spre tatăl ei, iar apoi spre mine.

Peter își unește mâinile în fața gurii, rezemându-se de spătar.

— Nu e o poveste captivantă. Am făcut cunoștință în timpul unor ședințe de lucru.

Chicotesc și cu vârful degetelor îi mângâi gâtul lui Wendy, încordându-mă de fiecare dată când trec peste colier. *Semnul că eu sunt stăpânul.* Este și un indicator GPS, dar asta nu contează.

— O, nu fi modest, Peter! spun. N-am făcut pur și simplu cunoștință. De fapt, cred că îi știai bine pe apropiații mei. Mi se pare corect să-ți întorc favoarea.

Peter se încordează în timp ce dă din cap, buzele depărtându-se ca să-i dezgolească dinții strălucitor de albi.

— Da, e adevărat. Se uită împrejur, apoi adaugă: Și unde sunt ei în seara asta?

Corpul îmi înțepenește, furia învârtindu-se în mine ca o vijelie. Wendy își întoarce capul spre mine, măsurându-mă din

priviri înainte să se uite din nou la tatăl ei, cu ochii ușor mijiți. Lasă furculița, iar zgomotul pe care-l scoate când se atinge de farfurie îmi răcăie timpanele. Întinde mâna și mi-o lipește de piept, ridicând-o până îmi cuprinde maxilarul cu palma. Șocul atingerii ei este suficient să alunge ceața roșie care îmi acoperea ochii.

Se apleacă și mă sărută pe obraz.

— Respiră adânc! Oamenii încep să se holbeze, îmi șoptește.

Plămânii își revin după ce mă calmez.

Wendy se reazemă de spătar și îl fixează cu privirea pe tatăl ei.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mi se strânge inima la întrebarea ei. Deoarece, repet, dacă făcea parte din planul lui Peter, ar ști *exact* ce înseamnă.

— Wendy, era o simplă întrebare, oftează Peter.

— E în regulă!

Zâmbesc și o trag mai aproape pe Wendy, mângâindu-i părul.

— Am găsit o companie *mai seducătoare*.

Peter strânge din dinți și se apleacă în față, uitându-se cu ochi rugători la fiica lui.

— Habar nu ai lângă cine stai.

Ea își încordează maxilarul.

— Știu *exact* cine este el. De tine am început să mă îndoiesc.

Mi se poticnește inima, cuvintele ei confirmându-mi ipoteza la care cuget de câteva minute.

Habar nu are în ce este implicat tatăl ei.

Iar asta înseamnă că nu m-a trădat niciodată.

CAPITOLUL 32

Wendy

Restul timpului petrecut la cină este plin de priviri încordate, auzindu-se doar scârțâitul tacâmurilor și oamenii care vorbesc cu patos pe scenă despre rezolvarea nedreptăților din lume organizând petreceri de un milion de dolari la care un loc costă o sută de mii de dolari.

Dar sunt furioasă.

„Nu ar trebui să fii acasă?”

Nici măcar nu știa că am dispărut. Am fost *răpită*, iar tata nici nu are habar că am dispărut.

De câteva luni îmi tot spun că trebuie să admit asta – tata nu este bărbatul de care îmi amintesc –, dar ăsta este momentul când bucata din sufletul meu care stătea agățată se rupe în sfârșit, căzând pe podea și spărgându-se într-o mie de cioburi zimțate.

Nici măcar nu știa că am dispărut.

Dar bineînțeles că a putut veni aici.

Doamne ferește să-i fie afectată imaginea! Cea publică, vreau să spun. Acum, pentru mine e limpede că nu-i pasă cum îl percep.

Și se întâmplă ceva cu prietenul lui Hook, Ru. Conversația tăcută cu comisarul, felul în care numele lui îl scoate din sărite pe Hook, iar acum tatăl meu râde de prietenii care nu-l însoțesc – toate astea mă stresează.

Știu de ce m-a adus Hook aici, motivul a devenit evident, dar nu-mi pot da seama de ce îl tachinează tata.

În primul rând, de ce are de-a face cu un om ca Hook.

Cu excepția cazului în care tata nu este cine pretinde a fi.

Iar asta, mai mult decât orice altceva, mă face să mă simt cea mai proastă ființă de pe planetă. Cum e posibil să trăiești cu cineva, respirând ani la rând același aer, venerându-i fiecare mișcare, iubindu-l din toată inima, și să nu știi cu adevărat cine este?

Gândul acesta mă spintecă și sparge încuietorile tuturor lucrurilor lăsate nespuse și tuturor ocaziilor când am vrut să-i dau replica, dar în schimb am dat din cap și am zâmbit. Știu că e foarte probabil ca Hook să mă rănească pentru că am răbufnit, însă nu-mi pasă. Este eliberator să pot spune, *în sfârșit*, ce gândesc, iar când Hook nu doar că-mi permite asta, ci mă și încurajează, am senzația că mă susține.

Oricât de pervers ar putea părea.

Îi arunc o privire în vreme ce dă aprobator din cap la spusese bărbatului de lângă el, iar stomacul îmi tresare din cauza emoțiilor contradictorii. Cum este posibil ca tipul ăsta – cel care mi-a amenințat viața cu mai puțin de o oră în urmă, cel care m-a înlănțuit de zidul unui subsol – să fie încă singurul care pare să mă trateze ca și când aș fi acceptată?

L-a forțat pe comisarul poliției să-mi ceară scuze că m-a insultat și mi-a masat gâtul când l-am înfruntat pe tata și pe târătura lui de asistentă, iar chestia asta nu pare tipică lui Hook.

Pare tipică lui James.

Clatin din cap, amintindu-mi că joacă teatru. Nimic din felul în care mă tratează nu este în beneficiul *meu*, și, dacă uit asta, nu o să-mi facă niciun serviciu.

Mă uit pe lângă Hook și observ că unul din gemeni vine spre noi. Se apleacă să îi șoptească ceva la ureche. Degetele lui Hook, care s-au mișcat pe coapsa mea, înțepenesc pe loc în timp ce se îndreaptă. Strângându-mă ușor de picior, se mișcă și-și lasă șervetul pe masă.

— Mă scuzați o clipă, a apărut o problemă importantă de care trebuie să mă ocup!

Se ridică în picioare și se încruntă la tata înainte să se aplece ca să mă sărute pe obraz, trecându-mi o mână prin păr.

— Poartă-te frumos! îmi șoptește pe piele. Am să vin după tine, oriunde ai fugi.

Neliniștea mi se amestecă în sânge când pleacă, iar șovăia-la îmi strânge stomacul. Tata stă *chiar acolo* și este singurul

bărbat de pe pământ care m-ar putea salva, dar cu ce preț?

Nu o să fac nimic dacă nu știu că Jon o să fie protejat, iar tata a dovedit de nenumărate ori că Jon nu reprezintă o prioritate.

Nu. *Ce e în neregulă cu mine?* Nu l-ar lăsa să moară. La urma urmei, Jon este tot fiul lui.

Stomacul îmi face tumbe și mă simt cuprinsă de dezgust când mă gândesc cât de ușor am trecut de la credința în bună-tatea oamenilor la cugetări despre tipul de crimă pe care aceștia l-ar accepta. După câteva zile în preajma infractorilor, brusc am acceptat totul ca pe un adevăr.

Mă deranjează că asta *nu* mă tulbură, așa cum ar trebui.

— Wendy, aș vrea să discut cu tine, te rog! Tata își șterge colțurile gurii cu șervetul înainte să îl lase jos și să adauge: În-tre patru ochi.

Parcă nici nu mai pot să gândesc când știu că asta nu o să-i placă lui Hook, dar, până la urmă, nu este aici, iar eu merit niște răspunsuri. Dau aprobator din cap, împing scaunul și mă uit împrejur, aproape așteptându-mă să sară cineva și să mă prindă, dar, cu fiecare pas pe care îl fac, cu atât mai ușor respir, dându-mi seama că nu o să vină nimeni.

Mergem prin sala de bal până ajungem la ușile care dau spre curtea din spate, tata lăsându-mă să ies înainte să mă urmeze. Suntem singuri aici, iar frigul îmi intră în oase și tremur în briza rece.

— Se folosește de tine ca să ajungă la mine.

Tresar la cuvintele lui bruște, punându-mi mâna pe piept. Nu știu la ce m-am așteptat. Poate să-și ceară scuze pentru că nu și-a dat seama că am dispărut sau pentru că a reușit să vină aici, dar a ratat întotdeauna toate celelalte lucruri.

Faptul că nu știu nimic despre tata îmi curge pe gât până nu mai simt decât adevărul amar.

Clatin din cap și râd.

— Chiar nu știai că am dispărut?

— Wendy, fii rezonabilă! Dacă te porți așa ca să primești atenție, eu...

— Răspunde la întrebare! îl somez și îmi încleștez pumnii pe lângă corp.

El oftează, trecându-și mâna peste frunte.

— Cei din echipa mea de pază mi-a spus că nu ești acasă și am presupus că ai o criză de nervi.

Cuvintele lui îmi explodează în piept ca o bombă, arzându-mă pe interior. „O criză de nervi.” Ca și când aș fi un copil.

— Dacă aș fi știut că ești ocupată zbenguindu-te cu un criminal psihopat, aș fi pârjolit pământul ca să te găsesc.

Rămân cu gura căscată în timp ce mă holbez la el.

— De unde știi?

— Ce să știu?

— Că este un criminal psihopat. Mi se agită stomacul, însă insist: De unde știi?

— Cum de nu știi *tu* asta? Tata își lasă brațele pe lângă corp și adaugă: Joci un joc foarte periculos aici, Wendy. Unul despre care nu știi nimic.

Arsura se extinde, arzându-mi gâtul.

— Nu mă desconsidera!

Tata face ochii mari, iar eu înaintez trecându-mi degetele prin păr, în timp ce inima îmi bate cu repeziciune în piept.

— M-am săturat ca toți să mă trateze ca și când aș fi o păpușă de porțelan care trebuie să tacă și să arate frumos! Părea mea *contează*.

Privirea i se îmblânzește.

— Bineînțeles că da, mică umbră! spune tata și se apropie de mine. Îmi dau silința.

Pufnesc în răs.

— Nu te-ai mai străduit de când a murit mama.

Tata își încordează maxilarul.

— Nu știi nimic despre mama ta.

— Așadar, sunt doar o proastă! zic și-mi azvârl mâinile-n aer. Nu îl cunosc pe Hook. Nu o cunosc pe mama. Și sunt al naibii de sigură că nu te cunosc nici *pe tine*!

— Te forțează să fii aici?

Tata se apropie și mai mult, vorbindu-mi cu o voce blândă, ca și când ar încerca să ademenească un animal într-o cușcă.

— Te-a... *rănit*?

Mi se poticnește respirația când scrâșnesc din dinți, impulsul de a-i povesti totul strigându-mi din gât.

— Ce face Jon? întreb în schimb.

El șovăie.

— Poftim?

— Te-am întrebat ce face Jon. Știi, fiul tău?

— Ce legătură are asta cu discuția pe care o purtăm acum? mă întreabă încruntat.

— Multe, de fapt.

Îmi crește inima de speranță că o să-mi spună că l-a vizitat. Că abia a vorbit cu el la telefon și că s-a adaptat.

Își trece o palmă peste față.

— Sunt sigur că este bine.

Dezamăgirea mă apasă ca o cărămidă și mi se prăbușește prin intestine, făcând un suspin să mi se oprească în gât. Nici măcar nu a discutat cu Jon! Și, dacă nu pot avea încredere în el să dea un simplu telefon, cum pot crede că o să se asigure că Hook nu poate să-i facă rău fratelui meu?

Sunt cuprinsă de vinovăție, dându-mi seama că Jon este singur. Adaptându-se de unul singur.

Închid ochii și expir profund, simțind cum greața din stomac mă copleșește.

— Nu mă forțează, spun lent.

— *Se folosește* de tine ca să ajungă la mine, repetă tata.

Nu se înșală. Hook aproape că mi-a spus că nu-i pasă decât să ajungă la tata, dar, până acum, nu am știut cât de mult doare această dezvăluire. Zilele trecute m-au făcut să nu mai simt durerea, însă, odată cu acceptarea, vine și înțelegerea, iar, în clipa asta, rănila pe care mi le-a făcut Hook în inimă zvâcnesc pentru ca, în cele din urmă, să se smulgă de acolo.

Sunetul slab al ușii care se deschide și se închide se aude din spatele meu, dar nu mă întorc să văd cine este. Nu este nevoie.

Este imposibil să nu-l simt când își face apariția.

— Ei bine...

Accentul lui plutește pe briză, înfășurându-se în jurul gâtului meu ca un laț.

— Nu-i așa că e comod?

Căldura îmi învăluie spatele, Hook cuprinzându-mă de talie cu brațul și lipindu-mă de el. Îmi tresaltă inima în piept, tot ce-am mâncat la cină ridicându-se în gât până când sunt nevoită să îmi acopăr gura ca să nu vomit.

— Încerci să-mi furi partenera, Peter? Sau doar o folosești ca să-ți pui la cale următoarea aventură prostească?

Tata mijeste ochii.

— *Puștiule*, orice ai încerca nu o să funcționeze!

Hook înțepenește, apăsându-mi abdomenul cu podul palmei. Întind mâna ca să îi acopăr antebrațul, iar apoi, repede ca fulgerul, capul îmi e întors într-o parte, tendoanele gâtului întinzându-se până mă dor. Țip de durere, înfigându-mi unghiile în pielea lui Hook.

— *Încerci* să o ucizi?

Mi se poticnește inima la cuvintele lui și fac ochii mari când mă uit la tata.

Dar tata doar rânjește, uitându-se la mine.

— Ți-am spus, mică umbră. Nu-i pasă de tine.

Ard pe interior.

Un râset vuieste în pieptul lui Hook, vibrând prin oasele mele și încingându-mi nervii. El se apleacă și-și lipește buzele moi ca o pernă pe mijlocul gâtului meu, scoțând limba ca să îmi guste pielea. Căldura mi se răspândește între picioare, urmată repede de repulsia față de faptul că trupul meu poate fi excitat de situația asta *anormală*.

— Nu face greșeala de-a crede că sunt ca alți bărbați cu care ai interacționat.

Hook îmi eliberează capul, împingându-mă ușor într-o parte pe când se îndreaptă spre tata.

— Nu-mi pasă de reputație. Nu-mi pasă de banii sau de afacerile pe care *le distrugi*.

Colțurile gurii tatălui meu se lasă în jos, și mă simt buimacă, întrebându-mă despre ce vorbește.

— De fapt, nu ai ce să-mi furi din ce nu mi-ai luat deja, zice și se apropie până se înalță deasupra tatălui meu. Astea sunt străzile *mele*, continuă el. Și am așteptat foarte răbdător să vii și să te joci.

Hook bagă mâna în buzunar, și mă strâng de frică la vederea mânerului maro al cuțitului său. Inima mi-o ia razna, iar picioarele mi se mișcă înainte să le pot opri, așa că alerg, băgându-mă între ei. Tata face un pas înapoi.

— Nu! îl implor. *Te rog*, nu-l răni!

Hook face ochii mari, dar rămâne ferm, un mic rânjet furisându-i-se pe chip. Își întinde apoi degetele și-mi atinge ușor maxilarul.

— Câtă loialitate! zice și se uită de la mine la tata. Și unde sunt rugămințile tale, Peter? Hook ridică din sprâncene și adaugă: Sau poate ai prefera să îi vărs ei sângele ca să-ți acopăr păcatele.

Se lasă liniștea.

O liniște asurzitoare și sfâșietoare.

Hook se uită în ochii mei, iar eu îl privesc. Stomacul mi se ridică și coboară la unison cu bătăile neregulate ale inimii, iar nărilor se umflă de la durerea agonizantă din pieptul care se crapă în două.

Hook expiră, înclinându-și capul într-o parte până pâraie, iar apoi dă aprobator din cap, întinzând mâna.

— Foarte bine!

Ușurarea îmi curge prin vene, corpul meu tremurând când îl iau de mână. Mă trage, făcându-mă să mă izbesc în el. Îmi lipesc mâna de pieptul lui, iar el mă cuprinde cu brațul de talie și-și lipește gura de urechea mea.

— Vreau să reții clipa asta, scumpo! Amintește-ți cum este să-ți dai seama că tatăl tău a fost dispus să te lase *să mori* ca să se salveze.

Iar apoi mă ia repede de acolo în timp ce sufletul mi se face praf.

CAPITOLUL 33

Wendy

Hook este tăcut în limuzină, dar simt cum furia pe care o emană umple aerul. Este apăsătoare. *Sufocantă*. Mă uit de la el la străzile pe care mergem, întrebându-mă dacă este supărat pe mine și gândindu-mă de ce îmi pasă.

Mașina virează, și mi se taie respirația când văd un reper cunoscut. *Știi* strada asta.

Și nu suntem în port.

— Ai spus că nu o să mă aduci din nou aici, protestez, cuprinsă de panică.

— Iar tu ai zis că nu o să te porți urât, replică Hook și își ia o scamă invizibilă de pe costum.

Îmi pică fața.

— Nu m-am purtat urât! Am făcut *tot* ce mi-ai cerut.

— Ți-am cerut oare să pleci cu tatăl tău? izbucnește el.

Simt un gol în stomac.

— Aia... Înghit în sec și adaug: Nu a avut nicio legătură cu tine.

Mă crispez, știind cât de jalnic pare chiar și pentru urechile mele.

Hook chicotește.

— Scumpo, dacă te aștepti să cred asta, atunci ești într-adevăr o fată proastă.

Scrâșnesc din dinți, încleștându-mi pumnii.

— *Nu* sunt fată.

Hook își înclină capul.

— Atunci ești doar proastă?

Respir profund pe nas, încercând să-mi calmez furia din stomac când îmi imaginez cum sunt aruncată din nou în celula

întunecată.

— Te rog, nu vreau să mă duci iar în subsolul ăla!

El oftează, masându-și maxilarul.

— Nu te duc.

Îmi întorc privirea, cuprinsă de ușurare.

— Nu?

Mașina se oprește, lumini albastre și roșii licărind pe pielea mea prin geamuri.

Ce naiba?

Portiera se deschide și Hook coboară și îmi întinde mâna. Îmi tresaltă inima când o accept, permițându-i să mă scoată din mașină. Este o mare de contraste, amenințându-mi viața într-o clipă și comportându-se ca un gentleman în următoarea. E înfiorător cum le poate face perfect pe ambele, ca și când ar fi o parte integrală din el. Asta anulează tot ce am fost învățată despre bine și rău până ce se deformează și se încetosează în mintea mea.

Sunt șocată când cobor din mașină și rămân cu respirația tăiată.

Mirosul de cenușă este puternic în aer, duhoarea iritându-mi nasul. Văd mașini de pompieri, ambulanțe și câteva mașini de poliție într-o parte. JR nu mai este. A ars din temelii, rămânând doar moloz.

Ridic mâna ca să-mi acopăr gura.

— O, Dumnezeu! *Ce s-a întâmplat?*

Hook este serios în timp ce cercetează distrugerile.

— Presupun că a fost mâna tatălui tău.

— Nu!

Îmi zvâcnește inima, și încerc să îl apăr înainte măcar să mă gândesc.

— Dar a fost cu noi în seara asta. Nu ar...

Atunci Hook se uită la mine, iar eu tac, reamintindu-mi prin ce am trecut mai devreme. Înghit tristețea care mi se adună în stomac și se răspândește prin membre.

Un țipăt se aude de pe trotuar, așa că-mi întorc privirea și o văd pe chelnerița de la JR alergând spre Hook și îmbrățișându-l.

Mi se strânge inima când mă uit la ei, dar mă dau la o parte, lăsându-i în pace. *Ce îmi pasă dacă se consolează?*

Hook își ridică lent brațele, îndepărtând-o.

— Moira!

— Hook, a fost îngrozitor! Nu știu...

Fata sughiță.

— Habar n-am ce s-a întâmplat. În clipa asta, totul era în regulă, iar în următoarea...

Moira își acoperă gura și izbucnește din nou în plâns, iar eu mă uit împrejur, simțind un gol în stomac și sperând că nu a fost nimeni rănit înăuntru.

Însă nu mă pot abține să nu mă simt și ușurată de faptul că, dacă nu există JR, atunci nu există nici subsolul cu cătușe și lanțuri.

Nu stăm prea mult pe acolo înainte ca Hook să mă urce din nou în mașină și să mă ducă pe iahtul lui.

Cumva, am ajuns să stăm întinși în patul lui, îmbrăcați încă în ținută de seară, fără să vorbim și abia făcând o mișcare. Rememorez ultimele câteva zile și analizez totul, întrebându-mă dacă este adevărat ce spune Hook.

Dacă tatăl meu *este* într-adevăr răspunzător pentru atâtea distrugerii.

Mi se întoarce stomacul pe dos, iar inima îmi bate de să-mi spargă pieptul.

— Chiar ai de gând să mă ucizi? îl întreb, uitându-mă la tavan.

El își ține mâinile împreunate pe abdomenul care se ridică și coboară cu fiecare respirație.

— Încă nu m-am hotărât.

Un nod mi se răsucesce în mijlocul pieptului.

— Chiar crezi că tata a făcut-o?

Hook oftează, trecându-și o mână peste frunte și închizând ochii.

— Scumpo, întrebările tale devin obositoare.

Îmi mușc obrazul până simt gust de sânge, reținând cuvintele care abia așteaptă să fie rostite. Arunc o privire spre chipul lui. Tristețea i se furișează pe față, subtilă, dar vizibilă în ochi și în felul în care tace – e o aură de melancolie, aproape ca și când ar jeli.

— Îmi pare rău de barul tău! îi zic în șoaptă.

— Nu era al meu.

Ridic surprinsă din sprâncene.

— O, doar am presupus...

— Era al lui Ru.

Îmi mușc buza, dând din cap.

— Și Ru... unde este?

Își întoarce capul, iar părul i se zburlește ușor pe pernă, privirea lui arzându-mi pielea. Rămân nemișcată, sperând că găsește ceea ce caută.

Își trece limba peste buza de jos.

— E mort.

Cuvintele – chiar dacă m-am așteptat la ele – mă lovesc ca un ciocan, conversația din seara asta fiind piesa lipsă din puzzle. Ru e mort, iar tata l-a întrebat pe Hook despre el cu un rânjet pe față.

Furia și neîncrederea se luptă în mine, izbindu-se într-o explozie violentă de tristețe. Tristețe pentru bărbatul care m-a crescut. Pentru tatăl pe care l-am pierdut.

Nu mă scuz pentru moartea lui Ru. Ceva îmi spune că Hook nu mi-ar aprecia cuvintele sau că nu l-ar face mai puțin supărat pe mine, și ultimul lucru pe care mi-l doresc este să îl supăr și mai mult. Nu când noi doi am găsit un tip ciudat de echilibru, un armistițiu temporar.

— Când eram mică, încep eu, tata avea obiceiul să-mi aducă ghinde.

Hook înțepenește lângă mine și mă opresc, dar, când nu vorbește, risc și continui:

— De fapt, era lucrul ăsta... *stupid*. Aveam cinci ani și eram preferata tatei, chiar dacă era plecat în majoritatea timpului.

Mi se strânge inima.

— Dar, când ajungea acasă, venea în camera mea, îmi dădea părul la o parte de pe față, se apleca și mă săruta pe frunte de noapte bună.

Lacrimile îmi încetășează vederea și închid ochii, urme fierbinți și umede brăzdându-mi fața. Obişnuiam să mă prefac adormită, temându-mă că, dacă ştia că sunt trează, nu avea să se mai furișeze.

Mi se pune un nod în gât și ezit, nesigură dacă o să pot vorbi.

— Pentru ce erau ghindele? întreabă Hook pe un ton profund și răgușit și cu privirea îndreptată înainte.

Zâmbesc.

— Mă simțeam deprimată de fiecare dată când pleca, îngrijorată că nu o să se mai întoarcă. Într-o seară, când își lua rămas-bun, ceva a căzut prin fereastra deschisă, iar când m-am trezit dimineată, am văzut că pusese lucrul respectiv pe noptieră, împreună cu un bilet în care promitea că o să se întoarcă.

Râd, clătinând din cap.

— Era doar o ghindă stupidă, dar... nu știu.

Ridic din umeri, întinzând o mână ca să-mi șterg o lacrimă rebelă.

— Eram un copil prost. Sunt sentimentală în privința unor lucruri care probabil nu meritau. Dar, după seara aia, ori de câte ori pleca, îmi aducea o ghindă și o pune pe noptieră, promițând că o să se întoarcă.

Agonia îmi arde inima frântă și cel mai profund loc al sufletului meu.

— Și am adunat ghindele alea ca pe niște sărutări.

— De ce îmi spui asta? mă întreabă.

Mă-ntorc cu fața la Hook și-mi sprijin obrazul umed pe dosul mâinii, iar capul meu face o adâncitură în pernă.

— Nu știu. Ca să-ți arăt că nu a fost întotdeauna atât de rău? Că odată, demult, lui chiar îi păsa.

Îmi scapă un suspin și-mi duc mâna la gură, încercând să-l reprim.

Atunci Hook se întoarce spre mine, întinzând mâna și cuprinzându-mi fața pentru a-mi șterge cu degetul mare lacrimile care curg.

— Mie-mi este imposibil să nu-mi *pese* de tine, Wendy. Dacă nu-mi păsa, erai deja moartă.

Un râset îmi bolborosește în piept la absurditatea întregii situații – la felul în care mă consolează bărbatul care mă ține ostatică. La felul în care poate spune ceva atât de rău și să facă să pară drăguț.

— Ar trebui să fie ceva romantic? spun printre chicoteli.

Pe chip îi apare un mic zâmbet.

— Ar trebui să fie adevărul.

Râsetele amuțesc și doar ne uităm unul la celălalt, sentimente perverse rotindu-se prin mine și însemnându-mi fieca-

re parte din inima mea distrusă. Și *știi* că ar trebui să îl urăsc.

Dar în clipa asta nu o fac.

— În orice caz... Oftez și-mi mut privirea, vrând să domolesc focul care-mi arde în vene, apoi adaug: Ghindele au dispărut când a murit mama. Îmi trag nasul, însă găsesc puterea să continui: Presupun că la fel a făcut și tata.

Niciunul dintre noi nu mai zice nimic. În cele din urmă, Hook se ridică, îndreptându-se spre dulapul din capătul îndepărtat al camerei, și îmi dă o pereche de boxeri și un tricou negru, simplu. Haine în care nu mi l-aș fi putut imagina, nici măcar dacă aș fi încercat. Le iau fără să mă opun, îmbrăcându-mă cu ele și urcând înapoi în pat, știind că nu am de ales.

— Hook! șoptesc în întuneric.

— Wendy!

— Nu vreau să mor.

El oftează.

— Mergi la culcare, scumpo! Ești în siguranță în seara asta.

— Bine!

Ridic mâna și pipăi colierul cu diamante pe care mă teameam să îl scot. Mi-a zis să îl păstrez, și nu știu dacă indicația mai e valabilă și când suntem aici, acasă la el, dar nu vreau să stric liniștea pe care am creat-o. L-am mai văzut furios și nu mai vreau asta.

— Hook! rostesc din nou.

E liniște în cameră.

Am stomacul ca de plumb, dar știu că, dacă nu o spun acum, s-ar putea să nu mai am șansa să o fac.

— Știi că te urmăresc? A-atunci când crezi că nu te poate vedea nimeni?

Îmi mișc degetele și mi le împletesc pe sub pătură.

— Iar dacă tata are o legătură cu ceea ce te întristează... Întind mâna prin întuneric și o găsesc pe a lui, apoi spun: *Te înțeleg*. Voiam doar să știi asta.

Nu-mi răspunde, dar nici nu îmi mișcă mâna. Și rămânem așa până când adorm.

CAPITOLUL 34

James

Stau întins în pat, privind cum Wendy respiră calm și admirând felul în care pare atât de liniștită, chiar dacă scâncește în somn.

În noaptea asta nu o să dorm.

Toate planurile mele anterioare în ceea ce-l privește pe Peter s-au dus pe apa Sâmbetei, iar furia îmi curge prin vene, intrându-mi în celule și împietrindu-mi inima.

Barul JR nu mai există.

A ars din temelii, rămânând doar moloz și praf. Deși toată lumea a ieșit în siguranță afară, nu a mai fost salvat nimic.

Nu că aş avea ceva important acolo. Când lucrezi în afara legii, înveți repede că a-ți păstra lucrurile acolo unde oamenii se așteaptă să fie nu te favorizează niciodată.

Totuși, JR era cea mai mare acoperire a noastră pentru spălarea de bani și, până la urmă, avea mai mult o însemnătate *personală*. Era locul unde am crescut și unde am învățat cum să fiu *Hook*, nu doar un monstru crescut într-o cușcă. Sigur, avem și alte afaceri, câteva cluburi de striptease la marginea orașului și un club de noapte în centru, dar JR era *acasă*.

În plus, nu știu ce să fac acum cu Wendy. Am supraestimat relația dintre ea și Peter, presupunând în mod stupid că ziarele spuneau adevărul când descriau legătura dintre ei. Însă niciun bărbat care are o urmă de dragoste în inimă nu i-ar permite fiicei lui să stea în fața unui criminal ca să-l implore să îi cruțe viața.

Falnic!

Nu mai cred că ea m-a trădat. Totuși, dintr-un motiv oarecare, nu vreau să o las să plece.

Dar, dacă Peter Michaels crede că poate să vină în orașul meu, să-mi fure drogurile, să îmi incendieze afacerea și să îmi ucidă oamenii fără să îmi înfrunte mânia, o să aibă o surpriză neplăcută.

Cobor din pat, părăsind camera și încuind ușa în urma mea, apoi intru în bucătărie, oprindu-mă brusc când îl văd pe Smee stând lângă insulă cu o cană de ceai în mână.

— Credeam că ai spus că pleci în noaptea asta.

Smee se întoarce, fesul roșu de pe capul lui alunecându-i spre ceafă în timp ce zâmbeste.

— Am terminat treaba mai devreme decât credeam. Ai nevoie de ceva? Smee își ridică ceașca și îmi sugerează: O cană de ceai?

Clatin din cap.

— Nu, am niște chestiuni de rezolvat! Ascultă, Wendy este aici. Și nu trebuie să părăsească barca. Ai înțeles?

Smee se uită pe hol înainte să se uite din nou la mine.

— E totul în regulă, șefu'?

Dau din cap.

— Dacă îți face probleme, sună-mă imediat! În niciun caz să nu te atingi de ea!

El mai ia o gură de ceai.

— Am înțeles.

— Bravo! zic, zâmbindu-i.

Aproape ies din cameră când îl aud.

Tic.

Tac.

Tic.

Tac.

Amețesc, inima bătându-mi atât de repede, încât venele par că o să explodeze. Mă întorc lent pe călcâie, cu privirea îndreptată spre Smee, care se joacă cu ceva pe tejgheaua din bucătărie.

— Smee, spun eu lent, cu mâinile tremurând pe lângă corp. *Ce e zgomotul ăla?*

Smee se uită în sus, ridicându-și un colț al gurii.

— Hmm?

Fac un pas smucit înainte, nodul din stomac răsucindu-se atât de violent, încât mă rupe în două, iar când ajung la blat, inspir adânc în încercarea de a-mi păstra controlul.

— O, ăsta? mă întreabă și ridică un ceas vechi legat cu un lanț de aur care atârnă pe blat. L-am găsit într-un amanet și am știut că *trebuie* să îl cumpăr, spune și-și trece degetul mare peste fața ceasului. Știu că e puțin zgomotos, dar...

Mi se înceteșează vederea de la cât de dificil îmi este să nu-i strivesc toate oasele de la mână doar ca să opresc zgomotul neîncetat.

— Te simți bine, șefu'?

— Te rog! spun eu printre dinți. Scoate chestia aia din casa mea!

— Eu...

Întind mâna și îi lovesc ceașca de ceai. Conținutul se varsă pe blat, iar porțelanul se sparge pe podeaua de lemn.

— Am spus *să îl scoți afară!*

Smee cascadează ochii mari, făcând o mișcare smucită înapoi.

— Bine! zice și se grăbește spre punte, apoi fuge într-o parte și îl aruncă în mare.

Închizând ochii, mă concentrez la liniștea minunată, respirând adânc în timp ce mă calmez și permițându-mi să-mi recapăt controlul.

Smee intră din nou, uitându-se de la mine la cioburile de pe podea.

Îmi pocnesc gâtul, oftând.

— Să nu mai aduci niciodată un ceas pe iahtul ăsta! Înțelegi?

Înghite în sec și dă din cap.

Mă întorc, ies pe ușă și ignor furia rămasă, simțind cum îmi recapăt treptat controlul.

Primul lucru pe care îl fac este să îi convoc de urgență pe băieți în Laguna, clubul de striptease de la marginea orașului. Nu merg prea des acolo, dar am nevoie de un loc temporar, și ăsta-i cel care are cel mai bun birou.

Următorul este să o sun pe Moira și să îi spun să ne întâlnim acolo. Ar fi trebuit să vorbesc imediat cu ea sau să-l rog pe unul dintre băieți să îi țină companie până reușeam să revin, dar eram prea preocupat de Wendy și de emoțiile mele contradictorii ca să gândesc limpede. În mod sigur, este o scăpare.

Dar acum, că știu că ea e încuiată în dormitorul meu, pot să respir mai ușor și să-mi permit să-mi abat atenția.

La 30 de minute după ce băieții sunt înștiințați ce trebuie să facă, Moira intră în birou, cu ochii sclipind și un ruj de un roșu țipător.

— Hook! spune ea micos. A trecut o vreme de când nu te-am mai văzut.

— Am fost ocupat.

Vrea să ocolească biroul, dar întind o mână ca să o opresc.

— Nu ai venit aici pentru asta.

Moira se întristează, încruntându-se.

— O!

— Povestește-mi ce s-a întâmplat aseară! o îndemn și îmi unesc degetele în fața buzelor.

Moira oftează, trecându-și o mână prin păr când se așază pe scaunul din fața biroului.

— Hook, deja i-am spus tot ce știu lui Starkey.

Zâmbesc, pierzându-mi răbdarea.

— Mai spune o dată!

— Nu știu, bine? izbucnește ea, întinzându-și brațele în lateral. Totul era în regulă, iar apoi... *bum!* Își unește palmele și zice: O explozie sau ceva. Ca să fiu sinceră, am fost atât de îngrijorată să mă asigur că au ieșit toți, încât nu m-am mai gândit la ce altceva se întâmpla.

Mă scarpin în barbă.

— Bine!

Ea îmi zâmbește.

— Bine!

— Rămâi acolo și nu vorbi! îi spun, cu degetul îndreptat spre ea.

Moira ridică din sprâncene, dar mă ascultă. Cel puțin la început e tăcută, permițându-mi să mă uit prin registrul contabil al Lagunei. Nu este neapărat să o fac, dar *trebuie* să-mi omor timpul și, de vreme ce în trecut poate că aș fi fost interesat să o folosesc pe Moira ca să fac asta, aflu că acum ideea îmi provoacă repulsie.

Ea oftează zgomotos, lovindu-și coapsele cu mâinile.

— Hook, o să facem ceva sau nu? *Mă plictisesc!*

Mă uit la Moira.

— Am spus să nu vorbești!

Tipa se ridică în picioare și se apropie.

— M-aș putea gândi la alte opțiuni...

Mă uit cum se apropie de mine și mă enervez. Se lasă în genunchi, trecându-și unghiile roșii peste coapsele mele până când îmi cuprinde penisul prin material. Îi dau mâna la o parte și o apuc de bărbie, trăgând puternic până ce-i ridic fața lângă a mea.

— Ți-am spus să mă atingi?

Ea încearcă să clatine din cap.

Îmi trec dosul mâini libere peste obrazul ei.

— Nu vrei să îmi faci pe plac?

Moira dă din cap.

— Ba da.

Mă aplec și îmi ating nasul de al ei.

— Atunci, așază-te și taci! Nu-mi mai este de folos gura ta.

Clipește când îi eliberez fața, clătinându-se înapoi în timp ce își masează maxilarul și merge spre scaun, încrucișându-și brațele și plecându-și privirea.

Stăm în liniște următoarele câteva ore. Ocazional, îi chem la întâmplare pe angajați să vină în spate doar ca să mă asigur că mă văd acolo, cu Moira, exact în clipa asta.

Dar acum, când aud o bătaie în ușă, sunt cei pe care îi așteptam.

— Intră! spun, simțind ușurarea în piept când apar gemenii. Ați terminat treaba?

Ei dau din cap, uitându-se la Moira.

Mă sprijin de spătar, satisfăcut.

Vezi, ceea ce Peter nu înțelege este că, deși are bani și statut social, eu am *loialitate*, iar loialitatea se naște din respect. Ai grijă de oameni, și ei au grijă de tine. Și dacă am făcut un lucru în orașul ăsta împreună cu Ru, a fost să avem grijă de oamenii noștri.

Bloomsburg, Massachusetts, nu este ca alte locuri din lume, iar locuitorii lui nu agreează nou-veniții și să li se incendieze orașul.

Întâmplător, agentul de la aeroportul NevAirLand îmi este prieten. Copilul lui s-a luptat cu cancerul în urmă cu câțiva ani, iar Ru i-a plătit chimioterapia și fiecare programare la doctor de atunci.

Bineînțeles, o să trebuiască să dispară după ce a pus în buclă înregistrarea camerei de supraveghere și le-a permis băieților mei să intre ca să incendieze toate avioanele. Însă oamenii sunt dispuși să facă orice pentru cei dragi, iar el știe că soția și copiii lui o să fie îngrijiți – protejați de Băieții Pierduți până la sfârșitul vieții.

Dragostea adevărată cere câteodată sacrificii.

Ceva despre care e clar că Peter nu are habar.

Mă uit la Moira, iar pe față îmi apare un rânj.

— Acum poți să pleci.

Ea se ridică în picioare, cu bărbia roșie acolo unde am apucat-o, și se întoarce ca să plece fără să spună nimic.

— Moira! zic eu.

Tânăra se oprește la ușă.

— Poți să le spui oamenilor că ți-am tras-o bine azi. La urma urmei, nu aș vrea să-ți stric reputația.

Moira pufnește, trântind ușa în urma ei, iar eu zâmbesc, sărind în picioare, amețit de impulsul brusc de a mă întoarce la iahtul meu.

Telefonul îmi vibrează în buzunar chiar în clipa în care ajung la mașină, cu un singur mesaj pe ecran.

Smee: Fata ta a plecat.

CAPITOLUL 35

Wendy

CÂND MĂ TREZESC, CORPUL ÎMI PÂRÂIE DUPĂ după cel mai profund somn pe care l-am avut într-o lungă perioadă – chiar dinainte de a fi fost aruncată în pivnița de la JR. Casc, frecându-mă la ochi și văzând unde sunt, și mă uit împrejur, aproape așteptându-mă să îl găsesc pe Hook dormind liniștit lângă mine.

Bineînțeles, nu e aici.

Sunt singură. Mă ridic în capul oaselor, întrebându-mă ce ar trebui să fac. Mă duc la baie, mă spăl pe față și folosesc periuta de dinți pe care mi-a dat-o ieri, înainte de gală.

Este ciudat să mă trezesc în lux și să folosesc baia de aici ca și când ar fi a mea. Asta mă nedumerește și mă tulbură, îngreunând amintirea faptului că nu sunt liberă să fac ce vreau.

Chiar dacă acum lanțurile sunt invizibile, ele sunt acolo.

Mă uit la colier.

Mă rog, aproape invizibile.

Mă întorc în camera lui Hook și mă uit la ușă, așteptându-mă să fie încuiată la fel ca aseară, dar, când mă apropii, apuc mânerul și trag, se deschide imediat.

Pe iaht e liniște deplină, și mă trece un fior în vreme ce merg pe hol spre bucătărie.

Când ajung acolo, mă opresc brusc văzându-l pe Smee lângă chiuvetă.

— O, Dumnezeuule, bună! spun cu *o mână pe piept*.

El zâmbește.

— Bună, domnișoară Wendy! Nu am vrut să te sperii.

— Nu, ar fi trebuit să îmi închipui că o să fie cineva aici. Îi fac semn că e în regulă și mă uit împrejur, apoi îl întreb: Unde

e Hook?

El ridică din sprâncene.

— Vrei să spui James?

Îmi înclin capul. Este prima dată când aud pe altcineva spunându-i așa, și mă face să mă întreb cât de apropiat este Smee de el. Mi-a zis cândva că nu se bagă în viața particulară a lui Smee, dar nu-mi imaginez că îi permite *cuiva* să-i spună pe nume.

Iar dacă sunt atât de apropiați, atunci înseamnă că Smee este la fel de rău ca și restul.

Aștept să mă cuprindă mânia, vrând să distrug totul și pe toți cei răspunzători pentru situația mea prezentă, dar nu se întâmplă. În schimb, mă resemnez. Imediat după aceea mi se face greață, ceea ce mă ajută să-mi dau seama cât de repede m-am adaptat la această nouă realitate.

— Este ocupat cu ceva. Mi-a spus să mă asigur că te simți ca acasă, îmi răspunde băiatul și-mi zâmbeste. Vrei o cafea?

Îl privesc atent, nesigură dacă ar trebui să accept o băutură de la un om pe care nu îl cunosc. La urma urmei, proprietarul iahtului m-a drogat, așadar mă îndoiesc de toți. Asta e lumea *lor*, iar eu sunt aici, încercând doar să umblu printre ei. Nu știu ce reguli respectă infractorii.

Deși, practic, presupun că Smee nu este un infractor. Doar lucrează pentru unul.

Clătinând din cap, zâmbesc forțat.

— Crezi că ar fi în regulă dacă aș sta afară?

El mă privește atent un minut, mișcând din ochi, aproape ca și când s-ar gândi cum să-mi răspundă. Îmi țin respirația, sperând să accepte. Sunt disperată să respir aer proaspăt și să-mi amintesc că nu sunt în continuare captivă într-o cameră abandonată și întunecată unde nu-mi țin companie decât propriile gânduri.

— Te rog, promit să nu plec nicăieri! Eu doar... Îmi împletesc degetele pe blat și continui: Vreau doar să stau la soare.

El dă din cap.

— Mergi, domnișoară Wendy!

Zâmbesc și ies repede pe ușa laterală dinspre punte.

Mă întind pe unul dintre șezlonguri, dar, indiferent cât mă străduiesc, nu mă simt comod, căci ceva mă face să mă agit. Mă uit împrejur și nu-l văd pe Smee nicăieri. Văd marginea cheiului la câțiva pași distanță și ideea că aș putea să mă plimb, poate să-mi bag picioarele în apă, îmi face mușchii să zvâcnească de dorință.

Mă întorc spre ușă aproape intrând ca să îl întreb pe Smee dacă este în regulă, dar mă opresc. *Ce naiba fac? Nu este ca și când aș pleca.*

Oricine m-ar putea vedea de pe barcă, dacă ar sta pe punte și s-ar uita. Iau mâna de pe mânerul ușii și, cu inima în gât, ocolesc spre ieșire, coborând de pe iaht, pe uscat.

O parte din mine se aștepta ca, odată coborâtă de pe iaht, să am impulsul de a fugi, dar, în mod surprinzător, nu-l am. Și, pe când mă îndrept spre marginea cheiului, simțind soarele pe piele, îmi dau seama că probabil nu sunt disperată să plec, deoarece, dacă aș fi, nu știu la ce m-aș întoarce.

Nu pot să-mi imaginez că mă duc acasă și locuiesc cu tata. Nu după ce știu ce a făcut. Nu la cât de supărată sunt.

Sunt sigură că mi-am pierdut slujba de la Vanilla Bean. Să nu vii la serviciu este o metodă sigură să fii concediat, și au trecut câteva zile.

Angie ori se îngrijorează, ori mă consideră o cauză pierdută. Nu eram cele mai bune prietene și, oricât de bine ne înțelegeam, mă cunoaște doar de câteva luni.

Jon o să fie în continuare plecat.

Iar eu o să fiu singură. Fără slujbă, perspective și familie.

Mi se strânge inima.

Nu știu cât timp stau aici, cu picioarele atârinate deasupra apei, dar șirul gândurilor mi se întrerupe când aud pași în spate. Mă întorc și-l văd pe Hook mergând pe puntea de lemn, cu gura strâmbă și ochii mișiți.

Pare *foarte* nefericit.

Simt un nod în stomac.

Deschid gura să îl salut, dar, înainte să am șansa, mă apucă strâns de braț, ridicându-mă. Mă clatin în timp ce stau în picioare, prinzându-mă de costumul lui ca să-mi păstrez echilibrul.

Nu spune nimic, ci pur și simplu începe să mă târască înapoi spre *Tiger Lily*, încleștându-și maxilarul în timp ce mă chi-

nui să țin pasul.

— Au, *mă doare!*

Mă strânge și mai tare când o spun, eu făcând trei pași la unul de-al lui. Mă uit împrejur, întrebându-mă dacă mai este cineva în port care și-ar putea face griji, dar nu este nimeni. Și, dacă ar fi vreun om, sunt sigur că oricum Hook îl are sub control. Adică, pare că poate să se ducă oriunde și să facă *orice*, fără să pătească nimic.

Ajungem pe iaht, deschide ușa și intrăm în living, unde mă aruncă pe canapea, corpul meu săltând când atinge pernele. Părul îmi cade pe față și ridic mâna ca să îl dau la o parte, enervată de comportamentul lui brutal.

— Chiar era necesar să faci asta?

Îmi masez locul de unde m-a apucat, alinându-mi durerea.

— Crezi că este o glumă? mă întreabă tăios.

Mă încrunt.

— Poftim? Eu...

— Probabil că da, continuă el. Deoarece nu pot să înțeleg ce te-ar face să crezi că poți părăsi acest vas.

— Eu...

Hook înaintează, înălțându-se deasupra mea. Inima îmi pompează adrenalină în vene.

Mă fixează cu privirea și mi se strânge stomacul.

— Nu confunda generozitatea mea cu slăbiciunea, Wendy! Își lipește degetul mare de buza mea inferioară, apoi zice: Sau o să te leg de pat până când nu o să mai vrei să pleci.

— Of! izbucnesc, arzând de furie și sătulă de comportamentul lui schimbător. Ești *nebun de legat!*

În clipa în care o spun, îmi dau seama că am comis o greșeală. Îmi duc mâinile la gură, făcând ochii mari.

El se retrage, înclinându-și capul.

— Cum mi-ai spus? întreabă lent, controlat și periculos de calm.

Îmi iau palmele de pe buze, și, chiar dacă știu că ar trebui să mă scuz, este prea târziu, personalitatea lui de Jekyll și Hyde făcându-mă să-mi pierd controlul. Mă ridic pe coate până ce îmi ating nasul de al lui.

— Am spus că ești *nebun de legat.*

Hook deschide gura, expirând lent. Îi simt respirația pe față și îmi umezesc buza inferioară ca și când aș vrea să îi simt gustul, cu mâinile tremurându-mi pe lângă corp.

Mă apucă de față și mă sărută.

Mă ia prin surprindere, iar atingerea lui mă țintuiește pe loc, dar, când îmi deschide gura cu limba, cedez și-mi eliberez toate emoțiile pentru el.

Înaintează și-mi întind brațele spre maxilarul lui, dinții noștri ciocnindu-se când mă urc pe el, încercând să mă apropiu, să îl gust *mai mult*. Geme când își înfige o mână în părul meu, cu cealaltă cuprinzându-mă de talie și strângând.

Sărutul nu este deloc drăguț. Este pervers și toxic, o otrăvă deghizată în zahăr care te determină să-ți placă gustul morții.

Dar nu mă pot opri.

Își îndepărtează buzele și mă mușcă ușor de maxilar și de gât, iar eu îmi las capul pe spate cu un geamăt în vreme ce mă țin de umerii lui. Mă strânge și mai tare de talie, scoțându-și mâna din părul meu în timp ce mă ridică și mă rotește, partea din față a corpului meu lovindu-se de canapea când încerc să mă agăț de ceva. Își trece palmele peste mine, împingându-mă cu penisul sculat în fund, cu fața pe umărul meu. Îmi atinge pieptul cu mâinile până mă cuprinde de gât. Mi se întăresc sfârcurile, iar un val de căldură mă învăluie.

Mi se face pielea ca de găină când mă atinge pe abdomen, furișându-se pe sub boxerii pe care îi port, până îmi cuprinde sexul cu palma și își strecoară degetele printre labii.

Mi se încordează stomacul.

— Crezi că sunt nebun? îmi spune la ureche. Tu mă înnebunești!

Mă mușcă de gât exact când își bagă degetele în vaginul meu, o durere străbătându-mă și amestecându-se cu plăcerea de a fi penetrată.

Îmi sprijin capul de pieptul lui și-mi dau ochii peste cap.

— Spune-mi că îți place să te mângâi, scumpo! zice el. Spune-mi că ți-a lipsit senzația!

— Mi-a... lipsit... O, Dumnezeule!

Îmi apasă cu degetul mare clitorisul umflat, frecându-l circular în timp ce își mișcă degetele înainte și înapoi, iar cu cealaltă mână mă strânge de gât.

Amețesc de dorință, iar căldura mi se adună în stomac și se răspândește, făcându-mă să uit de toate până ce sunt pe cale să explodez.

— Îți ceri scuze pentru că mi-ai încălcat regulile? mă întreabă, mișcându-se mai lent.

Îmi împing șoldurile în el, disperată să îl ating, *atât* de aproape de orgasm, încât nu mă mai pot concentra la altceva.

— Da! șoptesc.

Îi simt din nou degetele în mine, îndoindu-le și atingând ceva ce mă face să mă arcuiesc și să suspin.

— Bravo! spune el micos.

Plăcerea din cuvintele lui explodează în mine ca niște stele, în timp ce umezeala îi curge pe degete și i se adună în mână.

Mă strânge mai tare de gât, făcându-mă să răsflu sacadat. Încep să intru în panică, subconștientul strigând la mine și implorându-mă să-mi aduc aminte că bărbatul ăsta a amenințat că mă ucide cu mai puțin de 24 de ore în urmă și că ar putea termina totul chiar acum dacă ar vrea, iar eu aș muri excitată și jalnică.

— Și nu o să-mi mai încălci regulile, nu-i așa?

Mă mușcă de lobul urechii, făcându-mă să simt furnicături pe șira spinării.

— N-nu, rostesc greoi, căci încă mă strânge de gât.

Mi se încordează abdomenul, picioarele îmi tremură, iar părul mi se încâlcește pe față când plăcerea mă face să delirez de dorință. Scâncesc, corpul meu dorindu-și să se elibereze, pe marginea extazului.

— Așa te vreau! îmi șoptește el pe piele.

Îmi ciupește clitorisul, strângându-mă mai tare de gât, până ce nu mai pot respira, iar asta, în combinație cu laudele lui, mă face să iau foc, milioane de lumini împestrițându-mi vederea când am orgasm sub mâinile lui.

Inspirând avid aerul, simt că vaginul se contractă ritmic în jurul lui și revin pe pământ, reușind lent să gândesc din nou logic.

Corpul îmi tremură lipit de al lui Hook și respir sacadat.

Își scoate mâna dintre picioarele mele și-și bagă degetele umezite între buzele mele. Gustul meu și transpirația lui mă

fac să am din nou orgasm și-i ling degetele în timp ce mă țin
în poziție verticală.

— Să nu mai încerci *niciodată* să mă părăsești!

Vreau să îl contrazic. Vreau să îi spun că *nu plecăm*, că se-
cundul lui idiot a zis că pot ieși pe punte, dar sunt prea obosită
să mă cert.

Așadar dau din cap pe pieptul lui, alegând să mai trăiesc
puțin în extazul meu înainte să apară rușinea și tristețea care
să mă înghită cu totul.

CAPITOLUL 36

James

Nu mai știu ce să fac cu Wendy. Când Smee mi-a spus că a plecat, m-am gândit la o sută de scenarii. *A luat-o Peter? Unul dintre ceilalți dușmani ai mei?*

Doar când m-am întors în port, mi-am dat seama că gândurile mele erau concentrate la sentimentul de *îngrijorare* și nu la faptul că, dacă i s-ar da ocazia, ar fugi de mine și nu s-ar mai întoarce.

Iar asta mă înfurie nespus de mult.

Și pentru că m-ar părăsi, și pentru că mi-ar păsa.

Însă evitarea este ceva ce nu te duce departe în viață; doar îți creează probleme. Adevărata stăpânire de sine înseamnă să-ți accepți emoțiile, iar apoi să înveți să le folosești, indiferent ce simți.

Problema mea acum este că Wendy mă face să-mi *pierd* controlul.

Și asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

O fac să aibă orgasm și mă retrag, redevenind logic, chiar dacă îmi zvâcnește scula în pantaloni.

Wendy se trânteste pe canapea gâfâind, iar eu mă holbez la ea, șocul reverberându-mi prin oase. Nu s-a temut de mine, chiar dacă aproape i-am promis că o să o omor.

Crede că sunt nebun, dar cine-și pune viața atât de fragilă în mâinile mele este cel nebun.

M-am înfuriat pentru că m-a făcut să mă îngrijorez.

M-am înfuriat că, din cauza ei, simt ceva.

Iar acum mă gândesc că Wendy chiar a ajuns să însemne ceva mai mult decât o unealtă sau o simplă distracție.

Undeva, pe parcurs, a început să-mi pese.

Când îmi dau seama că nu mai vreau să o folosesc împotriva tatălui ei, rămân fără suflare, și asta îmi face inima chinută să se poticnească, însă, dacă-i ofer libertatea, o să fugă departe.

Ea își lasă capul pe spate cu ochii închiși și buzele depărtate în timp ce gâfâie. Îmi crește pulsul în timp ce o sorb din priviri.

— Ești frumoasă, știi?

Wendy deschide ochii și scoate limba, umezindu-și lent marginea buzei inferioare. Sângele mi se scurge în vintre, membrul deja sculat pulsându-mi pe picior.

Un zâmbet indolent i se întinde pe chip.

— Pariez că așa le spui tuturor ostaticelor tale!

— Hmm... Totuși, ai o gură spurcată, rostesc și mă îndrept spre ea. Știi, cred că cinismul tău s-a înrăutățit de când ești sub protecția mea.

Wendy pufnește, înclinându-și capul într-o parte după ce mă așez alături.

— Așa îi spunem acum? „Protecție”?

Ridic din umeri.

— Chiar crezi că ai fi mai în siguranță afară decât cu mine?

Wendy se încruntă.

— *Hook!*

Porecla îmi întoarce stomacul pe dos, la fel cum se întâmplă de fiecare dată când o rostește. Nu-mi place să mă cunoască drept Hook, mai ales când este singura persoană din lume care mă face să mă simt James.

— Chiar m-ai amenințat de câteva ori că o să mă ucizi, continuă ea.

Aplecându-mă, îi dau la o parte părul de pe gât.

— Asta nu te-a împiedicat să-mi umezești degetele cu sucurile tale, obraznico!

Îmi trec mâna peste clavicula ei, bucurându-mă de roșeața care îi apare pe piele.

— Te excită când ești amenințată?

Ea pufnește, smucindu-se din atingerea mea, și mă sprijin din nou de canapea cu un rânjet pe față.

Îmi sună telefonul și, chiar dacă nu vreau decât să ignor lumea și să rămân cu Wendy, îl scot din buzunar, văzând numele lui Starkey licărind pe ecran.

— Spune!

— Bună, șefu'! Ai timp azi pentru o întâlnire? Cred că o să te intereseze să fii prezent la interviul pe care o să-l organizăm.

Mi se strânge stomacul, mutându-mi atenția de la Wendy și concentrându-mă din nou la problemele din viața mea. Interviuurile înseamnă doar un singur lucru. S-a întâmplat ceva, iar ei trebuie să interogheze oameni.

— Foarte bine. Unde se ține?

— La Lagună.

Expir, închizând telefonul, pe care îl ating de bărbie când mă uit la Wendy, nesigur ce să fac cu ea. Aș putea să o las aici, dar Smee mi-a demonstrat cu prisosință că nu este în stare să o supravegheze.

Și, cu toate că nu-mi mai doresc să o folosesc în scopuri abjecte, nu vreau nici să o las singură și să risc să fugă. Nu că ar conta prea mult. În ciuda cinismului și a atitudinii ei, nu și-a scos colierul pe care i l-am pus la gât. Și, cât timp îl poartă, o s-o găsesc oriunde.

Dar, dacă fuge, atunci o s-o pierd pentru totdeauna. Și abia mi-am dat seama că aș vrea să o păstrez.

— Cum ai ieșit din dormitor? o întreb.

Își trece mâinile prin părul zburlit.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. Ușa era încuiată. Cum ai plecat?

Wendy clatină lent din cap.

— Ușa *nu* era încuiată.

Mi se strânge inima.

— *Ba da!*

— Nu când am încercat-o eu, insistă și ridică din umeri.

Neliniștea mi se agită în stomac precum un rechin care îi dă târcoale prăzii.

— Mă minți?

— Ce motiv aș avea să te mint?

Ridic o sprâncenă.

— De fapt, mă pot gândi la câteva. Teoretic, nu ar trebui să fiu preferatul tău în clipa asta.

Ea mijește ochii.

— *Nu* ești preferatul meu. Ba ești *cel mai puțin* favorit.

Chicotind, mă îndrept și-i întind mâna ca să o ajut și pe ea să se ridice. Wendy mă ia de mână, lăsându-mă să o ridic de pe canapea, și o lipesc de mine, punându-mi palma pe spatele ei și mototolindu-i tricoul de bumbac.

Mi se poticnește respirația când îi ating buzele cu gura.

— Ai un mod ciudat de a o arăta, scumpo.

Mă retrag, văzând cum i se dilată pupilele, și sunt cuprins de plăcere.

— Trebuie să rezolv ceva și, de vreme ce nu pot avea încredere în tine, vii cu mine.

Ea oftează.

— Bine, dar ce ai vrea să port? *Asta?*

Își trece mâinile peste corp, arătându-mi hainele mele de pe corpul ei suplu.

Zâmbesc.

— Mi se pare excitant să îmi porți hainele.

Wendy pufnește.

— O s-o rog pe Moira să se întâlnească cu noi și să-ți aducă ceva.

O măsoar din priviri, bucurându-mă de felul în care se strâmbă când aude numele Moirei.

— Amândouă purtați cam aceeași măsură.

Ea se întristează, zâmbind forțat.

— Și tu știi asta pentru că ai memoria bună?

O ating pe obraz.

— Ți stă bine geloasă. Din nefericire, nu avem timp pentru asta.

— Nu sunt geloasă, spune și-și încrucișează brațele. Doar că nu o plac.

Rânjesc încântat, întrebându-mă dacă sentimentele ei pentru mine sunt mai mult decât vrea să recunoască. Dacă nu am stricat totul definitiv.

La fel ca majoritatea localurilor pe care le deținem, Laguna are un subsol. Îl folosim mai mult ca spațiu de depozitare sau ca ascunzătoare temporară pentru lucruri mai puțin legale care ne cad în mâini.

Din nou, să ne întâlnim aici nu este ideal, dar, de vreme ce JR a dispărut, este suficient.

Wendy este la etaj, în birou, supravegheată de Curly, iar eu sunt jos, înconjurat de cutii și lăzi, uitându-mă la fața *încă unui* traficant mărunț căruia i s-a părut înțelept să mă trădeze.

Nu știu cum îl cheamă și sincer nici nu-mi pasă. Ce îmi pasă este că-mi pierd timpul cu lucruri mărunte, în loc să mă concentrez la imaginea de ansamblu. Însă băieții nu se pricep la fel de bine să scoată secretele de la trădători, iar când vine vorba de cineva care încearcă să mă trădeze, trebuie să obțin toate informațiile posibile.

— Spune-mi!

Mă îndrept spre bărbatul care este legat și are un căluș la gură. Îi smulg cârpa albă de pe gură, făcându-l să scuipe și să tușească atunci când respiră profund. Îmi trec apoi cuțitul peste obrazul lui și îl întreb:

— Cum te cheamă?

— T-Tommy.

— *Tommy*. Dau din cap și îl întreb: Și, Tommy, ce sperai să câștigi trădându-mă?

Înghite cu greutate și-și ferește privirea.

Îl apuc cu mâna înmănușată de bărbie, forțându-l să mă privească în ochi și lipindu-i cuțitul de gură. Curând, picături de sânge apar de la apăsarea lamei pe piele.

— Nu am timp pentru ezitățile tale, *Tommy*. Așa că hai să nu mai pierdem secunde prețioase și să trecem la subiect! Nu o să pleci viu de aici. Îl ating pe obraz, eliberându-i fața, și adaug: Dar sunt un om corect. Mă retrag apoi, suflecându-mi mânecile până la coate, în timp ce zic: O să te las să alegi dacă vrei să mori în chinuri sau repede.

El tace.

Îmi ridic brațele în lateral.

— Ei bine? Ce alegi?

— A fost o femeie, spune tipul repede. A apărut acum câteva luni și a început să stea puțin cu noi, știi? A început să se... ăăă!

Tipul se uită prin cameră, la gemeni și Starkey, care stă în spatele meu, apoi din nou la mine.

— A început să se culce cu băieții. Să ne povestească despre șeful ei și cum o să aibă mai bine grijă de noi. Să ne dea mai mult decât...

Tommy ezită, iar eu îmi ridic privirea.

— Mai mult decât ce?

— Ăăă... mai mult decât ni se dădea.

Îmi zvâcnește maxilarul și clocotesc de furie. Mă rotesc, uitându-mă la băieți.

— Nu sunt un angajator generos? Mă întorc apoi la Tommy și zic: Nu îți acord acces nelimitat la produsele tale pe străzile mele?

El face ochii mari.

— Nu... nu, așa este. Doar că... Uite, am vrut să refuz, dar mi-am dorit să fac parte din ceva, omule. Se apleacă în față și-mi explică: Am vrut să primesc semnul.

Devin interesat. *În sfârșit*, o informație nouă!

— Și ce semn este?

— Un tatuaj. E foarte frumos, frate!

Mă enervez și-mi pierd și ultima fărâmbă de control

— Înțeleg, spun în timp ce mă apropii.

Cobor mâna, vârful cuțitului tăindu-i tendoanele ca pe unt și înfigându-i-se adânc în coapsă.

El țipă, sunetul zgâriindu-mi urechile și măruntaiele.

Îi acopăr gura cu palma, înăbușind sunetul, și mă apropii cu fața la câțiva centimetri de a lui.

— Știi ce-mi place cel mai mult la cuțite? Încep să rotesc lent mâna în care țin cuțitul, înfigându-i-l în mușchi, în timp ce zic: Faptul că pot să taie cu o precizie delicată. Vezi, opt centimetri mai încolo și ți-aș fi tăiat artera femurală, lăsând sângele să se scurgă prea repede. Ți-ai fi pierdut cunoștința și ai fi murit repede.

Tommy scâncește, smucindu-se în cătușele de plastic.

— Dar, de vreme ce ai decis că suntem „frați”, cred că o să ne petrecem ceva timp împreună. Zâmbesc și adaug: Poți să-ți arăt cât de mult îmi place să mă joc cu obiecte *tăioase*.

Îi iau mâna de la gură, stomacul strângându-mi-se de dezgust la felul în care lacrimile și mucii îi curg pe față.

— Este un crocodil! spune el. Încolăcit în jurul unui... ceas. Este... semnul pe care îl primești când i te alături.

Șocul mă lovește în abdomen, și aproape că mă chircesc la imaginea pe care o creează cuvintele lui.

— Ce altceva? întreb furios, înfigând mai adânc cuțitul.

— Asta e tot, omule, jur!

Îmi zvâcnesc degetele.

— Starkey, te rog să-mi aduci sarea!

— I se spune Croc! strigă Tommy. Te rog, încetează, eu...

Îmi alunecă mâna pe mâner, dar îl apuc din nou, furia curgându-mi prin vene și întunericul vuind prin mine ca o vijelie. Scot cuțitul din Tommy și lovesc din nou, de data asta mai sus, trăgând lama prin carne cu mișcări bruște și neregulate în timp ce nefericitul țipă, agonizând.

— Mincinosule! spun eu. De unde știi numele ăsta?

— Îți zic adevărul, jur! El se albește la față în timp ce sângele se adună pe podeaua de sub noi și zice: I se spune Croc. Nu l-am întâlnit niciodată, dar pe femeie o cheamă...

Bum!

CAPITOLUL 37

Wendy

Am inima grea ÎN TIMP CE stau în biroul rece și umed al unui club de striptease și îl aștept pe Hook să termine ce are de făcut.

Ce nasol!

Curly stă în spatele biroului și se uită pe telefon, iar Maira, dintr-un motiv oarecare, a hotărât să ne țină companie. Încruntarea ei este intensă și mă scoate din minți, iar eu îi zâmbesc larg, sperând că o distruge să știe că Hook a vrut să vin aici. Ea mi-a adus haine, dar le-am refuzat, neputând să-mi reprim plăcerea care îmi mocnea în piept când îmi studia ținuta.

Am avut la dispoziție câteva ore în care să accept faptul că sunt distrusă din punct de vedere emoțional. Pare cel puțin nesănătos să-i permit unui bărbat ca Hook să mă atingă și să savurez felul în care mă simt când o face. Mi-a zis răspicat că nu este un cetățean model. Face lucruri îngrozitoare, pe care sper să nu le văd în detaliu.

Însă, în ciuda lucrurilor pe care mi le-a făcut, și sunt sigură că și altora, nu pot schimba faptul că, atunci când sunt cu el – când sunt cu adevărat cu el –, descopăr mai mult cum sunt eu. Cine *pot* fi.

Ce ironie! Pierderea libertății mele pare să mă ajute să-mi găsesc vocea.

Și poate că asta mă face să semăn cu tata mai mult decât vreau să recunosc.

Dar toți suntem puțin perversi și nu există bine și rău, ci doar perspective și percepții care se schimbă în funcție de unghi.

Oamenii nu sunt stabili. Calitățile morale nu sunt constante, ci variabile, mereu schimbătoare, devenind versiuni ale lor, energii care pot fi schimbate și realiniate.

— Poți să-mi împrumuți telefonul? îl întreb pe Curly.

El își dă ochii peste cap.

— Rază de soare, răspunsul meu este la fel ca acum douăzeci de minute când m-ai întrebat. *Nu!*

— Vreau doar să văd ce fac prietenii mei. Fratele meu.

Moira își ridică privirea de la unghiile pe care și le curăță, uitându-se curioasă la mine.

— De ce ziceai că nu-l ai pe al tău?

Curly se îndreaptă și se încruntă la mine ca să mă avertizeze.

— L-am pierdut, îi răspund, încercând să-mi acopăr greșeala.

— O! Moira dă din cap și adaugă: Ce păcat!

I se vede un licăr în ochi pe când mă măsoară din priviri zâmbind.

— Știi, totuși înțeleg! adaugă. Aseară m-am îngrijorat și eu că îmi pierdusem telefonul, dar mi-am dat seama că plecasem în grabă ca să mă întâlnesc cu Hook și nu îl luasem cu mine.

Mi se strânge stomacul. *Minte.*

— Aseară?

Moira îmi amintește mult de Maria, iar eu nu am avut șansa să o înfrunt, prea îngrijorată să fiu acceptată. Dar am terminat cu fata docilă care accepta insultele altora și le purta ca pe o povară.

— Interesant, deoarece Hook a fost cu mine aseară!

Zâmbetul i se lărgeste, înclinându-și capul într-o parte.

— Ești sigură de asta?

— Eu...

Fac o pauză și îmi dau seama că, de fapt, nu sunt sigură unde a plecat după ce am adormit. Am presupus că se trezise înaintea mea, dar am o mică îndoială care mă face geloasă.

— Moira, taci naibii din gură! izbucnește Curly. Nu îi pasă nimănui ce faci tu în afara programului cu șeful. Pleacă!

— Dar eu...

El se ridică de la birou.

— Am spus să ieși naibii afară!

Moira se ridică în picioare, îndreptându-se spre ușă. *Călătorie sprâncenată!*

— Așadar, a fost aici? întreb după ce pleacă ea, întorcându-mi privirea la Curly.

El mă privește cu maxilarul încleștat, mijind puțin ochii, ca și când m-ar compătimi și nu vrea să-mi răspundă.

Expir, încrucișându-mi brațele. *Nu-mi pasă!* Nu e ca și când ar conta cu cine își petrece timpul. Mă dezgustă că poate a fost cu ea, iar apoi a venit acasă și și-a băgat aceleași degete în mine.

Și l-am lăsat fără să mă opun. Practic l-am implorat să o facă.

Ușa se deschide, Hook dând buzna ca un uragan, absorbind imediat toată energia din cameră. Tipul din prima noapte de la bar – cel care ne-a lăsat să intrăm – vine din urmă.

— Hook, eu...

Hook se întoarce.

— Starkey, *nu vorbi* decât dacă vrei să mori!

Mi se strânge stomacul. Fac ochii mari în vreme ce îl studiez pe Hook. Poartă mănuși negre și mânecile cămășii îi sunt suflecate până la coate. Are pete roșii pe piele, iar părul îi este zburlit, ca și când ar fi tras de el.

Starkey înghite în sec și expresia i se boțește în timp ce-și lasă capul în jos. Hook își pocnește gâtul, și, cu toate că-n ciuda înfățișării pare oarecum calm, văd cum mâna îi tremură ușor și că este crispat. Iar aerul... pare diferit. Nu știu cum să explic asta, dar simt ori de câte ori i se schimbă starea de spirit. E ca și cum ar emana spre mine, vrând să mă târască și să îl ajut să se salveze de la înec.

Simt în oase că este pe cale să-și piardă cumpătul.

Iar când Hook își pierde cumpătul, îmi imaginez că nu o să fie bine pentru toți cei implicați.

Nu știu ce mă determină să fac ceea ce fac. Poate că vreau să mor sau poate că m-am resemnat cu faptul că, dacă voia să mă ucidă, ar fi făcut-o. Așadar, mă ridic de pe canapea și vin lent spre el, fără să mă opresc decât atunci când ajung chiar în fața lui.

El expiră și-și scoate mâna din păr, umflându-și nările în timp ce se uită la mine.

— Bună! încep.

— Bună! îmi răspunde, întristându-se.

— Știu că poate nu e momentul potrivit, zic, încercând să glumesc.

Colțurile gurii îi zvâcnesc.

Mă apropii, și sper să se uite în continuare la mine, îngrijorată că, dacă își mută privirea, o să-l pierd pentru totdeauna și că părticica din James care apare pe furiș o să dispară complet.

Când îi ating pieptul cu mâinile, ritmul constant al respirației lui îmi mișcă palmele-n sus și-n jos, iar eu mă înalț pe vârfuri.

— Putem să vorbim între patru ochi?

El mă apucă de talie, privindu-mă intens, căutătura lui înfașurându-se în jurul pieptului meu și trăgând. Degetele îi zvâcnesc pe talia mea.

— Te rog! șoptesc, privindu-l pe sub gene.

— Plecați! ordonă Hook.

Simțurile îmi sunt tulburate, și, cu toate că mă concentrez la el, aud ușa când se închide în urma noastră.

Își trece mâinile peste spatele meu, făcându-mă să simt furnicături. Și brusc, nu doar încerc să calmez situația. Brusc, sunt *disperată* să îl am pentru mine, amintirile de mai devreme stârnind dorința până ce-mi fierb venele.

De data asta, eu sunt cea care se apleacă și îl sărută.

CAPITOLUL 38

James

Nu am luat niciodată droguri, dar îmi imaginez că m-aș simți ca atunci când Wendy pune stăpânire pe mintea și pe trupul meu.

Mistuit.

O țin strâns pe când ne împletim limbile, vrând să mă scald în gustul ei ca să ignor amintirile care-mi cuprind mintea. *Aproape* mi-am pierdut cumpătul. Teama și mânia mi-au curs prin sânge până când nu am văzut decât roșu, dar m-am abținut, așteptând să aud numele *Tina Belle* din gura lui Tommy.

Iar apoi Starkey, la cât de idiot e, l-a împușcat pe Tommy în cap, spunând că i-a alunecat degetul pe trăgaci.

Probabil este nebun dacă presupune că accept o scuză atât de jalnică, dar o să mă ocup de el după ce mă calmez.

Croc.

Numele în sine îmi provoacă dezgust, urmat repede de rușine. *Este imposibil!* Peter nu îl cunoaște – *nimeni* nu îl cunoaște.

În afară de cazul în care l-a aflat în timp ce îl tortura pe Ru.

Ideea că cel mai apropiat prieten i-a divulgat cele mai întunecate secrete dușmanului meu de moarte îmi provoacă o furtună de furie, una care pătrunde în gura lui Wendy, iar ea o acceptă cu entuziasm ca pe apă, ca și când i-ar plăcea gustul.

Mi se agită stomacul, pentru că nu știu dacă să distrug totul sau să mă tai până ce amintirea unchiului îmi iese din suflet.

Îmi dezlipesc buzele de ale lui Wendy, simțind o durere acută în piept, iar coșmarurile din copilărie îmi licăresc în

mintе.

Wendy îmi ia mâna și o pune pe inima ei, mușcându-mi buza inferioară.

— Dă-mi-o! șoptește ea.

Clatin din cap, tremurând.

— Nu am ce să-ți dau.

Ea își plimbă buzele peste maxilarul meu, sărutându-mi pielea.

— Atunci, dă-mi tot ce n-ai! e răspunsul pe care mi-l oferă.

Cuvintele ei mă ating profund, amestecându-se cu furia până când cedez. O apuc strâns și o întorc, aplecând-o peste birou, ridicându-i brațele deasupra capului și ținând-o de încheieturile mâinilor.

— Nu te prefac că-ți pasă de mine! îi zic. Nu acum. Nu o să pot suporta.

Mi se poticnește vocea din cauza arsurii din gât.

Wendy face ochii mari în timp ce mă privește, cu buzele umflate și roșii de la sărut.

— Și dacă nu mă prefac? șoptește.

Îmi saltă stomacul și mi se strânge inima auzind asta.

— Nu ți-am dat niciun motiv ca să-ți pese.

Îmi lipesc toracele de ea, cu șoldurile între coapsele ei, iar hârtiile de pe birou se mototolesc sub noi.

— Nu sunt un om bun.

— Știu, șoptește ea.

— Te-am chinuit. Mă aplec, atingându-mi buzele de gâtul ei, și îi șoptesc: Am ucis. Ridicându-i tricoul cu mâna liberă, îmi trec degetele peste toracele ei, sărutându-i clavicula, apoi sânii, după care adaug: Și aș face-o din nou, fără să regret nimic. Îmi provoacă plăcere.

Ea își strânge picioarele în jurul coapselor mele.

Îi eliberez încheieturile mâinilor, cuprinzându-i fața, pielea ei fiind moale sub degetele mele. Îmi tresaltă inima și îmi crește pulsul.

— Dar regret din toată inima fiecare clipă în care ai suferit din cauza mea.

Wendy face ochii mari, nuanța lor căpruie licărind.

— Ești, fără îndoială, singurul lucru bun pe care l-am avut vreodată. Îmi lipesc fruntea de a ei și-i respir sacadat pe buze, masându-i ușor obrazul cu degetul mare în timp ce zic: Deci să nu mă minți, Wendy dragă! Pentru că, dacă o faci, inima mea o să cedeze.

Ea se ridică și-și lipește gura de a mea, pasiunea explodându-mi pe papile. Gem când mă cuprinde, penisul întărindu-se în timp ce se freacă de trupul ei.

Toată tulburarea mea este canalizată spre ea, nu spre lume, și mă las pradă momentului.

Întind mâna și apuc gulerul tricoului, trăgând până ce se rupe în două și-i dezvăluie sfârcurile roz, întărite și *superbe*. Iau unul în gură, rotindu-l cu limba în timp ce-i scot boxerii.

Ea suspină, arcuindu-și spatele spre mine. Simt nevoia să o fac să vadă. Să îi arăt ce simt, deoarece nu m-am priceput niciodată la vorbe. În orice caz, nu la cele care contează.

Vreau să mă aleagă.

Nu pentru că i-o cer, ci pentru că poate.

Îmi strecor degetele printre labiile ei, umezindu-le.

O ating cu gura pe torace, sărutând și mușcând pielea, scuzându-mă cu limba și dinții pentru toate modurile în care am rănit-o – pentru toată suferința pe care știu căi-am cauzat-o.

Ajung cu fața între coapsele ei și inspir adânc, aroma excitației ei umplându-mă de dorință.

— Mereu ești foarte umedă pentru mine, scumpo! zic și-mi introduc două degete înăuntru, privind cum vaginul ei strâmt le cuprinde. Ești o fată cuminte, știi asta?

Îi tremură picioarele când le depărtează mai mult, deschizându-se ca să mă înfrupt. Se excită când o laud. Înfigându-și degetele în părul meu, mă trage în față. Nu mă opun, înconjurându-i clitorisul în gură, iar gustul ei îmi explodează pe limbă. Gem și-mi afund și mai mult fața în ea, dorindu-mi să mă înec în esența ei până ce o simt în suflet. Împing degetele și le îndoi în sus înainte să le scot din nou și să-mi alunece mai jos, ca să umezesc o *altă* deschizătură cu umezeala ei.

Își strânge picioarele în jurul capului meu, iar saliva mi se adună în gură. Mă ridic puțin, împingându-i cu mâinile coapsele până este complet expusă. Las saliva să picure, privind cum îmi curge din gură pe vulva ei frumoasă și roz, și apoi

alunecă până jos, pe lângă păsărica ei, și mai departe până ajunge pe biroul de sub noi.

Ea tremură, iar eu rânjesc, scula pulsând la priveliștea obscenă. Îmi împing degetele în vulvă, coborându-le pe labii până ajung la inelul de mușchi care acum este alunecos și umed.

— Ce indecentă ești, nu-i așa? o întreb, iar stomacul mi se încordează de dorință.

Îi iau din nou clitorisul în gură, rotindu-mi limba și mângâindu-i anusul cu degetul.

— O, *Doamne!* exclamă ea.

Deschid gura mai larg, saliva mea amestecându-se cu sucurile ei, udând-o până când lichidele curg pe birou.

— Nu cred...

— Șșș! o liniștesc. Nu gândești, scumpo! Doar acceptă!

Bag vârful degetului înăuntru, asigurându-mă că este suficient de ud ca să pară plăcut, în loc să fie dureros.

— *Futu-i!* strigă.

Cobor din nou gura, băgându-i limba în păsărică și rotind-o în jurul clitorisului. Wendy geme incoerent, iar trupul îi zvâcnește. Ridic mâna liberă, apăsând-o pe abdomen.

Când încetează să mai respire sacadat, știu că e aproape.

Își ține respirația.

Degetele mele intră și ies din gaura ei strâmtă în tandem cu limba care-i atinge păsărica, în timp ce-i încercuiesc clitorisul cu degetul mare.

Tot corpul ei începe să tremure, și-mi ridic privirea, penisul zvâcnind când văd că roșește.

Wendy deschide gura într-un țipăt tăcut, arcuindu-se pe birou, iar mușchii interni ai rectului îmi cuprind degetul ca o menghină.

Îi amplific orgasmul, sorbindu-i umezeala și gemând când îi simt gustul. Tremurul se întetește, iar eu îi ling corpul până ce ajung cu buzele la urechea ei. Îi scot degetul din fund doar până la vârf.

— Într-o zi, îi șoptesc, o să ți-o trag aici. O să-ți simt mușchii cum îmi mulg sperma din pulă în timp ce îți mângâi păsărica.

Inspiră, și i se vede excitarea în ochi și în obraji roșii.

— Ți-ar plăcea? șoptesc, trecându-mi nasul peste obrazul ei.

Wendy întinde mâna și mă apucă de față, trăgându-mă mai aproape, după care-și linge umezeala din gura mea, cu ochii întredeschiși în timp ce geme.

Mi se strânge stomacul, iar scula îmi zvâcnește.

Își mută mâna de pe maxilarul meu în timp ce-mi bagă limba în gură, palmele coborându-i ca să apuce catarama. O ajut și-mi dau jos pantalonii până-mi eliberez penisul sculat și umed de nevoia de a o penetra.

Ajunge la cămașă, iar eu înțepenesc, apucând-o de mâini, căci nu vreau să vadă imperfecțiunile trecutului care îmi strică pielea.

— Este în regulă, spune ea, apoi se ridică până ce mă privește în ochi și-și lipește o palmă pe pieptul meu, chiar deasupra inimii. *Nu* mă prefac.

Inspir adânc și mă emoționez, frica inundându-mi venele când îmi descheie lent cămașa, câte un nasture pe rând, până ce își bagă mâinile pe sub mâneci, iar materialul îmi cade de pe piele. Rămân pe loc și-mi încordez maxilarul, pregătindu-mă pentru ce știu că o să vadă.

Ea se apropie, cuprinzându-mă cu picioarele de șolduri și poziționându-mi penisul între picioarele ei.

— James! șoptește.

Felul în care îmi pronunță numele mă nimicește, ceva cald și dornic de afecțiune explodându-mi în piept. Îmi ridic brațele, lăsând-o să îmi scoată maioul și să îl arunce într-o parte.

Apoi aștept.

Își trece degetele peste abdomenul meu, și-mi cobor privirea, îngrozit să văd milă pe chipul ei.

Dar nu e acolo.

Mă privește cu atenție în timp ce atinge toate cicatricile, multe din noaptea în care unchiul meu a decis să-mi taie pielea, știind că paralizam de groază dacă vedeam sânge.

Inima îmi bate ca nebuna. Ea mă atinge pe șold, linia neregulată care mă ustură într-o parte arzând la atingerea ei.

— Ce s-a întâmplat aici? mă întreabă Wendy.

Scrâșnesc din dinți.

— Am avut un accident de avion.

Se uită în ochii mei, iar apoi se apleacă și îmi sărută cicatri-

cea. Mi se taie respirația și simt un nod în gât când văd gestul. Vreau să îi spun că sărută cicatricea pe care tatăl ei a ajutat-o să apară și că, întrucâtva, doar cu atingerea ei, mi-a alinat durerea.

Dar nu știu cum să o fac, așa că, în schimb, îi ridic fața spre gura mea și-i arăt cu trupul meu.

Îi sorb aerul când o arunc înapoi pe birou, scula intrându-i în vulvă și producând o frecare care îmi încordează stomacul. Plăcerea îmi furnică pe coloană.

— Spune-l din nou! îi șoptesc pe buze.

— Ce să spun?

— Numele meu.

Mă împing în ea, căldura răspândindu-mi-se în toate celulele.

Wendy își dă ochii peste cap când vârful penisului îi apasă clitorisul.

— James! șoptește.

Scula intră complet dintr-o singură mișcare.

Suspinăm simultan, senzația că mă cuprinde copleșindu-mi simțurile. Mă tem că, dacă mișc, o să explodez, și vreau ca asta să dureze pentru totdeauna.

Ies lent înainte să intru din nou, forța șoldurilor fiind pe măsura valului de emoții, înnebunindu-mă de nevoia de a o penetra profund.

Mă aplec și-i ling urechea.

— Ești perfectă! Mă simt *al naibii* de bine!

Ea geme și-și înfinge unghiile în umerii mei în vreme ce își ridică șoldurile spre mine.

Aici nu este nici vreun schimb de forțe și nici vreo pretenție de supunere sau nevoie de a deține tot controlul.

Este doar Wendy. Mereu *doar* Wendy.

Făcând ce se pricepe mai bine: mistuindu-mă.

Inima mea frântă zornăie în cutia toracică înnegrită, bătând doar pentru ea, sperând că o să o iubească și murdară.

— Din nou! îi cer.

— James! geme ea.

Îmi mușc buza, stomacul meu încălzindu-se în timp ce îmi împing șoldurile spre ea, iar testiculele se lovesc de fundul ei la fiecare apăsare.

— Vreau să-mi spui că ești a mea.

Ea țipă când schimb ritmul, cu membrul băgat de tot și împingându-mi șoldurile în clitorisul ei.

— Sunt...

O întrerup cu un sărut, vrând să înțeleagă ce-i cer.

— Vreau să îmi spui, dar nu pentru că îți cer asta.

Îmi las capul pe gâtul ei, respirând superficial și fierbinte, orgasmul adunându-mi-se în stomac când mă retrag și o pătrund din nou, împingându-mi șoldurile în ea.

— Vreau să o spui pentru că *ești* a mea. Pentru că o să rămâi, chiar dacă amândoi știm că ar trebui să pleci.

Respirația i se poticnește, mâinile ei cuprinzându-mi fața în timp ce mă privește intens în ochi.

— Sunt *a ta*, James!

Căldura îmi explodează în piept și măresc ritmul, cuvintele ei intrându-mi în suflet și umplându-mi crăpăturile din inimă.

Sunetul pielii noastre care se lovește se amestecă cu gemetele ei până ce se încordează, iar apoi izbucnește. Pereții vaginali îmi strâng scula, făcându-mi testiculele să se contracte, mușchii încordându-se până ce mă dor. Lichidul seminal țâșnește din penis, care zvâcnește frenetic în ea când îi umplu pântecul cu spermă.

Mă prăbușesc peste Wendy, respirând sacadat și cu mintea în sfârșit împăcată.

Oricât de incredibil pare, în clipa asta știu că o iubesc.

Iar asta mă îngrozește mai mult decât orice altceva.

CAPITOLUL 39

Wendy

Stau în fața oglinzii și-mi aranjez hainele nepotrivite aduse de Moira, de vreme ce ținuta mea anterioară este acum sfâșiată pe podea – am observat că lui James îi place să-mi rupă hainele. Mă uit la el în oglindă în timp ce stă la birou. S-a spălat în sfârșit de sângele de pe brațe, iar acum își încheie cămașa, acoperind cicatricile care îi strică fiecare centimetru de pe abdomen. Mi se strânge inima întrebându-mă cum le-a căpătat și înțeleg scopul, știind că m-a lăsat să le văd.

James deschide un sertar și scoate o armă, vârând-o la spate, în betelia pantalonilor, înainte să-și ia sacoul și să-l îmbrace, încheind nasturii.

Mi se încordează stomacul când văd asta.

— Chiar ești mai atrăgător decât prevede legea, spun.

El își ridică privirea, pe chip apărându-i un zâmbet când se apropie, venind în spatele meu și sărutându-mă pe gât.

— James?

Îmi aud pulsul în urechi.

Nu știu care-i acum relația dintre noi, o parte din mine simțindu-se ca într-un balansoar, nesigură în ce direcție o să se miște.

— Hmm? spune el pe pielea mea.

— Pot să... Mă întorc și-mi așez mâinile pe pieptul lui, apoi zic: Vreau să îmi văd fratele.

El dă aprobator din cap.

— Bine!

Mă simt ușurată.

— Și... Îmi mușc buza, apoi adaug: Aș vrea să-mi returnezi telefonul.

— S-a făcut! acceptă și ridică din sprâncene. Altceva?

— Și să îmi spui că nu ai fost cu Moira, zic repede, cu obrazii încălzindu-mi-se.

— Niciodată? întreabă după o pauză.

Mă crispez.

— Ei bine, evident că nu. Știu că ai minți.

El îmi ridică bărbia până ce îl privesc în ochi.

— Nu am fost cu Moira și cu nicio altă femeie din clipa în care te-am atins.

Expir profund, iar stomacul mi se relaxează lent.

— Bine!

Buzele îi zvâcnesc.

— Bine!

— Bine! repet.

— Și, doar ca să fim înțeleși, zice și îmi apasă bărbia cu degetul mare. Dacă te atinge *altcineva*, îi tai mâinile ca să nu mai poată *atinge* nimic vreodată.

Mi se strânge inima.

— Ești foarte violent.

El zâmbește.

— Asta mi-e firea, scumpo.

— Eu sunt? Noi suntem... Mai sunt prizonieră?

— Wendy, ești liberă să faci ce vrei. Tatăl tău, el...

— Nu, știu, îl întrerup, nevrând să vorbesc despre tata deoarece rănilor sunt încă prea proaspete.

— *Nu știi*, insistă el și își atinge coastele, unde cicatricea zimțată îi strică pielea. Accidentul de avion? adaugă, iar nările i se umflă. Era unul dintre avioanele tatălui tău.

Suspin.

— Poftim?

El clatină din cap.

— Nu este momentul să vorbesc despre asta, scumpo!

Simt enervarea în stomac, pentru că nu vreau să fiu ignorată, așa cum am fost mereu când voiam să știu ce se întâmplă.

Deschid gura, dar mi-o acoperă cu degetele.

— O să-ți povestesc totul, dar nu aici.

Un sentiment apăsător mi se adâncește în măruntaie.

— O să-l ucizi? șoptesc.

El oftează.

— Trebuie să înțelegi că tatăl tău mi-a luat aproape totul. Își trece degetele peste buza mea și adaugă: Și, cu toate că aș face *orice* mi-ai cere, te rog să nu îmi ceri asta!

Mi se poticnește inima, tristețea curgându-mi prin vene.

— Dar eu..., îngaim în timp ce mi se adună lacrimi în ochi. E *tatăl* meu.

— Da, ei bine... Își înclină capul într-o parte și adaugă: El este cel care l-a ucis pe al meu.

Sunt din nou pe barca lui James, stând pe punte, exact în același loc unde m-a adus la prima întâlnire. Au trecut două zile de când mi-a tras-o pe biroul de la clubul de striptease, iar apoi mi-a distrus mintea când mi-a vorbit despre trecutul lui. Despre tatăl meu.

Fierea îmi arde gâtul când mă gândesc la James, un copil care a suferit din cauza unchiului său, care a trăit cu suferința pierderii părinților și a văzut-o pe persoana responsabilă pentru acea pierdere zâmbind pe copertele revistelor ani la rând, fără să suporte consecințele faptelor sale.

Mă întristez, gândindu-mă la chinul care i-a *rănit* inima.

Totuși, nu mă împac cu ideea că o să-mi ucidă tatăl, iar eu pur și simplu accept. Dar cum i-aș putea cere să nu o facă, după ce am aflat ce i-a făcut tata?

Și nu înțeleg *de ce*. De ce și-ar ucide tata partenerul de afaceri? De ce l-ar ucide pe Ru?

Nu are niciun sens.

Acestea fiind zise, deși cunosc sursa problemei, nu mă simt mai puțin rănită de ce mi-a făcut James. Nu pot să uit, dar îi înțeleg furia, cel puțin parțial.

Și poate că sunt proastă din cauza asta. Poate că sunt încă naivă, dar James este singurul care a avut suficientă încredere în mine încât să îmi spună adevărul. Să îmi spună ce naiba se întâmplă, ca să pot înțelege. A riscat spunându-mi. Așadar, pot risca și eu, crezându-l că îi pasă.

Mi-am recuperat telefonul de mai mult de două zile. M-am uitat la mesajele și apelurile de la Angie și de la Vanilla Bean, de unde am fost concediată pentru că nu am venit la serviciu. Dar nu am niciun apel ratat de la tata.

Nici măcar unul.

Nimic nici de la Jon, deși i-am dat un mesaj și l-am întrebat cum merg lucrurile.

Se deschide ușa, iar Smee vine pe punte cu o tavă cu legume feliate și un zâmbet pe chip. Le lasă jos și se așază.

— Șefu' a spus să mă asigur că mănânci cât timp e plecat.

— Mi-aș fi putut lua și singură, îi răspund și îi zâmbesc.

Smee mă ignoră.

— Nu este mare lucru! Asta e treaba mea, îți amintești?

Îmi împinge tava pe masă, iar eu întind mâna și iau un ardei verde pe care îl bag în gură cât el desface o bere, sorbind prelung.

— De unde ești, Smee? Cum ai ajuns să lucrezi pentru James?

Smee ia un morcov și mușcă din el, relaxându-se pe scaun.

— O, de fapt nu este prea interesant. Am avut o perioadă grea în urmă cu câțiva ani, iar el m-a ajutat.

Îmi crește inima.

— Serios?

Smee dă aprobator din cap.

— M-a luat de pe străzi. M-a adus aici și mi-a spus că pot rămâne cât timp învăț totul despre întreținerea iahtului.

— Și ai crescut aici, în Bloomsburg?

Nu știu de ce îi pun atâtea întrebări. Poate pentru că, dacă plănuiesc să rămân pe barcă, o să mă simt mai comod dacă îi cunosc locatarii, sau poate pentru că sunt disperată să îmi distrag mintea de la tulburarea emoțională pe care au cauzat-o dezvăluirile recente ale lui James.

— Da! Am locuit aici dintotdeauna.

— Ce drăguț! exclam. Ai familie?

Ceva trist i se citește în ochi.

— Îmi pare rău! spun și mă crispez, stomacul meu strângându-se când îi văd expresia. Sunt prea băgăcioasă.

El chicotește, aranjându-și fesul roșu pe cap.

— Nu, este în regulă. Probabil că mama încă trăiește pe undeva, căutând următoarea doză de droguri.

Mă simt vinovată pentru că am întrebat.

— O, îmi pare rău!

Smee flutură o mână.

— M-am împăcat cu felul ei de a fi cu mult timp în urmă. Tata era totuși un tip bun. Deși am aflat cine este doar cu câți-

va ani înainte să moară.

— Și mama a murit, zic cu durere în inimă. Suferința timpului pierdut nu se ameliorează, nu-i așa?

El se întristează, strângând mâna pe gâtul sticlei.

— Cu siguranță nu, domnișoară Wendy!

Sunetul pașilor îmi distrage atenția. James vine pe punte, arătând impecabil ca întotdeauna în costumul lui din trei piese.

Smee se ridică în picioare, scuturându-și pantalonii scurți.

— Ar trebui să mă întorc înapoi. Mulțumesc pentru că mi-ai ținut companie!

Zâmbesc.

— Mulțumesc pentru gustări!

Cei doi trec unul pe lângă celălalt, James abia aruncându-i o privire.

— Nu ți-e cald în ăla? întreb.

El îmi ignoră întrebarea, aplecându-se să mă sărute. Îmi bagă limba în gură, iar eu închid ochii, pierzându-mă în gustul lui.

— Mmm!

El se retrage, lipindu-și fruntea de a mea și mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

— Din nefericire, am o treabă de rezolvat. Te descurci aici?

— Da, mă descurc. Oricum mă gândeam să trec pe la Vanilla Bean.

El se strâmbă.

— James, *mi-ai spus* că sunt liberă să plec, iar acum...

— Te rog, scumpo! oftează și mă sărută din nou pe gură. Ești. Iartă-mă că vreau să te păstrez pentru mine! O să-ți las cheile de la Aston, dacă vrei să îl folosești.

Nodul din stomacul meu se relaxează.

— Mulțumesc!

— Îmi faci o favoare? Nu-ți scoate colierul!

Mă încrunt.

— *Nici acum?*

— Fă-mi pe plac! zice și îmi zâmbește. Îmi place să știu că pielea ta este împodobită de bijuterii, adaugă în timp ce își trece degetele peste diamante. Să te întorci acasă la cină! Am o surpriză.

— Bine!

Zâmbesc. Simt fluturi în stomac.

„Acasă.”

O spune cu ușurință, ca și când locul ăsta ar fi al meu și aș locui aici, dar eu tot ezit, nesigură dacă situația asta este prea frumoasă ca să fie adevărată – dacă poate el încă mă folosește pentru vreun plan.

Nu mă mai gândesc la asta și merg înăuntru, alegând să ignor îndoiala.

CAPITOLUL 40

James

Oftez și schimb postul, pentru că nu vreau să văd știrile. Vorbeau doar de incendiile de la NevAirLand și, cu toate că simt o oarecare satisfacție de fiecare dată când văd molozul și distrugerile, nu mă pot abține să nu simt și frustrare că nu au dat niciun rezultat.

De fapt, pentru un om la fel de celebru ca Peter, pare să fi dispărut de pe fața pământului. Asta mă neliniștește. Totul în ultima vreme pare să mă neliniștească – un sentiment prevestitor, o furtună care se apropie, iar fără radar nu știi când vine sau ce distrugeri o să lase în urmă.

Gemenii stau în fața mea, abătuți, în timp ce îmi spun că iar nu a sosit un transport, droguri de un milion de dolari dispărând în neant. Mă cuprinde furia în timp ce stau la birou, părând că mă uit la un puzzle imens fără să am piesa de bază.

Și unde naiba e Peter?

Mă uit la gemeni și expir adânc, încercând să-mi controlez mânia tot mai mare.

— Trebuie să vă faceți turele. *Astăzi!* O să mergeți la fiecare colț de stradă, o să-i adunați *pe toți* oamenii care au atins vreodată produsul nostru și o să-i percheziționați până la piele. Dacă vedeți un tatuaj cu un crocodil, un ceas sau orice variație a celor două, îi aduceți aici și îi legați în lanțuri, la subsol. S-a înțeles?

— Am înțeles, Hook!

— Bun! Îmi pocnesc gâtul, apoi adaug: Să îl trimiteți pe Starkey la mine când plecați!

Gemenii părăsesc încăperea și mi se strânge stomacul amintindu-mi de tatuaj, ca și când ar fi ieșit direct din coșma-

rurile mele și mi-ar fi intrat în piele. Dar asta e *imposibil*.

Starkey deschide ușa, precaut și cu ochii mari.

— Domnule!

Îmi încordez maxilarul când mă ridic în picioare, încheindu-mi sacoul și ocolind biroul spre el. Este liniște câteva clipe până ce vorbesc în cele din urmă:

— Starkey, amintește-mi de ce ai intervenit aseară!

— A fost un accident, Hook! *Nu am vrut* să o fac, zice și își coboară privirea. Sunt dispus să primesc orice pedeapsă consideri potrivită.

Colțurile gurii mi se ridică, deși simt un gol în stomac.

— Și dacă aș considera potrivit să te ucid? La urma urmei, pedeapsa ar trebui să fie pe măsura greșelii, nu-i așa?

Înghite în sec, degetele zvâcnindu-i pe lângă corp. Îi urmăresc mișcările.

— A fost un accident, repetă.

Dau din cap, apropiindu-mă de el.

— Nu te plătesc ca să faci „accidente”!

Mi se umflă nările, degetele furnicându-mă să apuc cuțitul și să i-l înfig în piele, dar nu mi-ar ridica moralul dacă l-aș uci-de pe loc. Până acum, Starkey nu m-a deranjat, și, cu moartea lui Ru și zvonurile de pe străzi, ultimul lucru de care am nevoie este ca apropiații mei să nu se simtă în siguranță în prezența mea.

— Întotdeauna ai fost foarte loial, Starkey. Unul dintre cei mai buni. Unul în care până alaltăieri aș fi avut încredere deplină.

Starkey își încordează maxilarul, iar eu scot cuțitul, deschizând lama, și folosesc vârful ca să îi ridic bărbia.

— Să nu mai faci ceva atât de nesăbuit, căci data viitoare nu o să mai fiu la fel de indulgent!

Starkey dă din cap, coborându-și privirea la mâna în care țin cuțitul pe pielea lui.

— Mulțumesc! Și îmi pare rău, nu am vrut...

Ridic mâna, retrăgându-mă.

— Vreau să o găsești pe asistenta lui Peter Michaels, Tina Belle. Și vreau să mi-o aduci. Înțelegi?

El înghite și dă aprobator din cap.

— Pleacă!

Cu fiecare minut care trece după plecarea lui Starkey, corpul mi se încordează tot mai mult, simțindu-mă ca și când m-aș uita la un televizor cu purici. *Probabil îmi scapă ceva*. Dar nici în ruptul capului nu-mi dau seama ce este.

Când ajung din nou în port, după ce-am făcut o oprire în drum spre casă și am cumpărat o sticlă de șampanie și un buchet de trandafiri, sunt extenuat. Nu vreau decât să mă las pradă prezenței lui Wendy.

Intrând în bucătărie, pun șampania la gheață, însă liniștea din aer îmi face inima să se poticnească. Mă întreb dacă ea s-a răzgândit și m-a părăsit până la urmă. Îmi masez pieptul cu palma, neplăcându-mi felul în care pulsul mi-a luat-o razna.

— Romantic!

Mă întorc, auzind vocea lui Smee, care intră în cameră.

— Da, ei bine, cred că ai putea spune că încep un nou capitol, zic și îi zâmbesc forțat.

Ochii îi scânteiază pe când se apropie și își înclină capul în vreme ce mă studiază.

— Chiar ții la ea, nu?

Simt un junghi în piept, însă dau din cap. Nu îmi stă în fire să vorbesc despre emoții, dar îmi imaginez că este oarecum evident ce simt, mai ales când suntem aici, acasă la mine. Nu are sens să încerc să neg.

— A ajuns să fie *importantă* pentru fericirea mea.

— Hmm... Smee se oprește în fața buchetului, aplecându-se ca să miroasă trandafirii, și adaugă: Ei bine, am așteptat mult timp ca să aduci pe cineva aici.

Ridic din sprâncene.

— O?

El zâmbeste.

— Ca să te văd fericit, vreau să spun.

Descheindu-mi sacoul, îl scot și-l las pe spătarul unui scaun din bucătărie.

— Ca să fiu sincer, nu prea știu cum să mă port, îi povestesc în timp ce îmi trec o mână prin păr. Nu am început relația în cele mai bune condiții.

Smee chicotește.

— Câteodată, șefule, trebuie doar să fii răbdător și să lași lucrurile să se desfășoare.

Îmi frec barba abia crescută, dând din cap la cuvintele lui.

— Este aici? îl întreb.

El își înclină capul spre dormitor.

— Nu cred că s-a mișcat de acolo.

Impusul de a o vedea este prea puternic ca să-i rezist, așadar mă ridic, oprindu-mă înainte să ajung pe hol.

— Smea, adaug.

— Da, domnule?

— Ești un om bun. Și apreciez tot ce faci. Sunt sigur că nu ți-o spun suficient.

El își înclină capul, iar eu mă îndrept spre femeia care a devenit centrul universului meu.

CAPITOLUL 41

Wendy

Mi s-a făcut frică și nu am mers la Vanilla Bean, nedorindu-mi s-o înfrunt pe Angie, care e nervoasă și sinceră. Dacă mesajele ei sunt vreun indiciu, nu e prea mulțumită de mine, presupunând că am renunțat și am dispărut, pentru că am hotărât că nu am nevoie de bani. Așadar, am apelat la metoda lașului și i-am trimis în schimb un mesaj. Nu mi-a răspuns.

Nu că o condamn. Din perspectiva ei, par o proastă instabilă care i-a lăsat baltă. Și poate că e mai bine că le permit să-și amintească așa de mine. Nu știu dacă pot născoci o scuză pentru dispariția mea, în afară de adevăr. Cumva, nu cred că o să fie acceptabil dacă apar și le spun că am fost ostatică, dar că nu este o problemă deoarece cred că m-am îndrăgostit de răpitor.

Pufnesc și-mi dau ochii peste cap, întinzându-mă pe patul lui James și râzând când îmi amintesc prima conversație pe care am avut-o aici. Glumind tocmai despre *sindromul Stockholm*. Apropo de ironie!

Izbucnesc în râs chiar când se deschide ușa și intră James cu o privire tristă și bântuită.

— Ce e așa de amuzant, frumoaso? mă întreabă și vine ca să se așeze lângă mine pe pat.

Întinde mâna, atingându-mă sub ochi, iar stomacul mi se topește ca untul la cuvintele și atingerea lui.

Zâmbesc.

— Tocmai mă gândeam la prima dată când m-am trezit aici. Îți amintești?

James se apleacă, atingându-și buzele de ale mele.

— Îmi amintesc fiecare clipă împreună, scumpo.

— Ei bine, nu este oarecum amuzant că am vorbit despre răpitori, iar apoi ai devenit Hook pentru mine și ai făcut-o?

Ridică din sprâncene.

Râd din nou.

— Spuneam doar. Ridic mâinile și adaug: Este amuzant când te gândești la asta.

James își înclină capul.

— Te simți bine?

Oftând, mă sprijin de perne.

— Mă simt bine. Încerc doar să văd o urmă de umor în începutul nostru mai puțin ideal. Ce poveste ar fi pentru nepoți, nu?

James deschide ochii, iar eu îmi dau seama cu o strângere de inimă ce am spus.

— Nu că aș crede că o să avem copii, sau că *ei* o să aibă. De fapt, este doar o expresie. Știu că încă suntem la început, chiar dacă practic *locuim* împreună, nu-i așa?

El zâmbește și se ridică în picioare, dezbrăcându-se de costum și urcând în pat, înălțându-se deasupra mea.

— Nu cred că te-am mai auzit bătând câmpii, scumpo.

Mă întind, iar el își lasă greutatea peste mine.

— Doar ca să știi. Își coboară capul, vârful părului gădilându-mi gâtul când îmi sărută pielea, și îmi spune: Ți-aș oferi lumea. Trebuie doar să ceri. Vrei copii? S-a făcut!

Mă sărută pe maxilar. Mi se strânge stomacul.

— Vrei să rămâi aici și să nu mai lucrezi niciodată?

Încă un sărut, de data asta sub ureche.

— S-a făcut!

Simt fluturi în stomac, cuprinsă de căldură.

— Vrei să vezi lumea în flăcări?

— Lasă-mă să ghicesc, îi dai foc? îl întreb.

El chicotește, sunetul vibrând prin mine și oprindu-se în oase.

— Nu, scumpo! O să-ți dau ție chibriturile și o să stau în spatele tău, urmărind cum devii regina cenușii.

Mi se poticnește respirația la cuvintele lui, la ceea ce spune cu sinceritate. Iar asta, pe cât de morbid pare, mă lovește în mijlocul pieptului, răspândind căldura cu fiecare bătaie a inimii.

Deoarece James mă consideră perechea lui, cineva demn

să îi stea alături.

Mă sărută pe gură, și îi cedez, acceptând că asta vreau.

Toate părțile lui profunde, întunecate și puțin dezechilibrate. Le aleg pe toate.

Îl aleg pe el.

Îmi ridică tricoul foarte larg – altul de-al lui pe care l-am îmbrăcat –, își coboară mâna între picioarele mele și geme când îmi atinge pielea goală. Îi trag din nou fața spre a mea, uitându-mă în ochii lui și studiind liniile albe care-i străbat irisul albastru. Aplecându-mă, îl sărut.

El geme și-și dă jos boxerii, strecurându-și degetele printre labiile mele.

— Am făcut planuri pentru cină, dar mi se pare că merit o desfătare.

Îmi saltă stomacul, corpul încălzindu-se de dragoste și acceptare. Nu mă mai opun.

Poate că James nu este un erou, dar chiar și răufăcătorii au emoții. Iar dragostea e oarbă.

Își apucă penisul, trecând vârful peste vulva mea și excitându-mă.

— Ce fată cuminte ești, gata și dornică să o penetrez! îmi spune la ureche.

Simt fluturi în stomac și în piept, ridicându-mi umerii ca să îl bag înăuntru, disperată să simt cum mă umple așa cum doar el o face.

— James, te rog! îl implor.

Își rotește capul membrului pe nervii mei sensibili până ce încep să-mi tremure picioarele și doar atunci mă penetrează complet. Se lasă pe spate, lipindu-și umerii de mine, și își scoate maioul, corpul lui plin de cicatrici înălțându-se deasupra mea.

— Ești frumos, zic suspinând când se retrage și mă pătrunde din nou.

El rânjește.

— Da?

— Da!

Îmi crește inima și întind mâna ca să îi ating maxilarul.

— Ești întunecat, temperamental și misterios. Dar frumos.

Aplecându-se, îmi sugă limba și se mișcă ritmic, pereții vaginului strângându-i scula ca și când corpul meu l-ar vrea mai aproape. Ca și când ar avea nevoie să intre mai adânc. El își dezlipște buzele, prinzându-mă de gât, așa cum știe că îmi place.

— Scumpo, dacă eu sunt întunericul, atunci tu reprezintă stelele.

Apoi strânge mâna sufocându-mă, vederea mea încetozându-se după câteva clipe. Îmi înfig unghiile în pielea de pe omoplații lui când cedez usturimii plămânilor, mijlocul meu încordându-se mai mult cu fiecare secundă în care mă apropii de leșin. Explodez, nu mai văd bine și amețesc, iar pereții vaginului se contractă în jurul penisului. Euforia îmi sfârâie pe sub piele.

James geme la urechea mea, continuând să se miște ritmic în timp ce îmi revin, iar plămânii mi se dilată cu fiecare respirație.

— Îmi vrei sperma, dragă? întreabă James.

Gem.

— Da, *te rog!*

— Chiar îmi place când mă rogi!

Se retrage, înaintând până ce ajunge cu genunchii de o parte și de alta a pieptului meu.

— Fii fată bună și sugă-o!

Scula îi saltă în fața ochilor mei, lucind de la umezeala mea și zvâcnind de nevoia de a ejacula. Îl apuc cu mâinile, simțindu-l pulsând sub degete, și îl bag în gură, gemând la gustul orgasmului meu pe pielea lui.

Îmi rotesc limba în jurul capului și îmi relaxez maxilarul când el își împinge soldurile, penisul ajungându-mi în gât. Mi se umezesc ochii, dar respir adânc pe nas, James apucându-mă de păr și dându-și capul pe spate, cu gura întredeschisă.

Văzându-l cum agonizează de plăcere, simt un val de putere prin corp. Sug însetată pe când el se împinge, înecându-mă când mi-l bagă în gât, saliva curgându-mi din colțurile gurii pe față. Mă ustură ochii, lacrimile încetozându-mi vederea când își împinge soldurile până mi se lipsesc de față.

— Așa te vreau! spune el. Să mi-o sugi ca o curvuliță perfectă!

Insulta mă spintecă, dar felul în care o rostește mă face *să vreau* să fiu curva lui. Să fiu obscenă și depravată doar pentru el.

Doar pentru el.

Brusc, îmi scoate scula din gură, iar eu inspir, căci mă doare maxilarul. O apucă și o freacă, împingându-și soldurile în pumn. Mă uit, pofta adunându-se în pântecul meu în timp ce corpul lui se încordează, iar venele de sub penis pulsează când ejaculează. Sperma ajunge fierbinte și lipicioasă pe fața mea, curgându-mi pe obraz și pe piept.

Geme prelung în timp ce îmi mânjește pielea cu plăcerea lui, iar eu, văzându-l satisfăcut deasupra mea, îl doresc și mai mult.

El respiră sacadat, ridicând palma ca să-mi atingă părul și fața și întinzându-și sperma pe pielea mea.

— Ești atât de bună pentru mine! mă laudă James. Perfectă!

Mi se încălzește inima, satisfacția cuprinzându-mă ca o pătură electrică într-o noapte de iarnă. Mă aplec spre el.

— James?

— Da, scumpo!

— Cred că te iubesc.

CAPITOLUL 42

James

Mă iubește și, în afară de mama, este prima persoană care a spus vreodată asta.

Doar acum mi-am dat seama cât de mult aveam nevoie să o aud, dar, în loc să-i spun și eu, am sărutat-o și i-am dat mâncare și trandafiri, ca și când asta ar compensa că nu am putut rosti cuvintele. Nu că nu le-aș simți – le simt. Doar că nu știu cum să le *zic*. Și acolo este problema.

Dar, chiar dacă mi-e frică, îngrijorându-mă că o să-și retragă cuvintele sau că încă bănuiește că o folosesc în alt scop, ignor ideea, întrucât ceea ce urmează să fac nu are nicio legătură cu dragostea.

Îi studiez pe cei trei bărbați legați și cu căluș la gură, înlănțuiți de zidurile subsolului de la Laguna. Sunt dezbrăcați, corpurile lor jalnice tremurând de la podeaua umedă de beton și aerul condiționat care suflă prin gurile de aerisire.

Merg spre ei, țâcănitul pantofilor fiind singurul sunet în afară de scâncetele lor, și-mi îndoi degetele în mânuși. Îmi cobor privirea, uitându-mă atent și căutând *semmul* legendar.

Iar când îl găsesc, îmi doresc să nu o fi făcut.

Este exact așa cum l-a descris Tommy: un ceas de buzunar din aur cu un crocodil înfășurat pe cadran. Vederea lui îmi provoacă *greață*. Pare ceva personal. Dar cum este posibil să știe cineva? Pe de altă parte, cum este posibil să fie o coincidență?

Gemenii se apropie de cei trei bărbați, scoțându-le sacii negri de pe cap și smulgându-le banda adezivă de pe gură. Ei fac ochii mari când mă văd stând în mijlocul camerei și privindu-i.

— Bună, băieți! îi salut și le zâmbesc. Frumoase tatuaje! Spuneți-mi..., zic, înclinându-mi capul. Unde le-ați făcut?

Niciunul dintre ei nu vorbește.

— Ah! exclam și tâțâi. Văd că nu vorbiți. Înțeleg.

Îmi pun mâinile în șolduri și expir.

— În fine, speram să-mi fie mai ușor, dar acum văd că nu o să funcționeze.

Unul dintre ei scuipează la picioarele mele.

— Să te ia dracu', Hook!

Îmi înclin capul spre tavan, chicotind.

— Haide, nu trebuie să fii nepoliticos!

Scot cuțitul din buzunar, rotindu-l în mână.

Întorcându-mă, dau din cap spre gemeni, iar ei se duc lângă zidul îndepărtat, aducând trei găleți.

— De obicei îmi plac discuțiile astea. Dar vedeți, sunt puțin tulburat, deoarece există cineva care încearcă să-mi strice dispoziția. Și am auzit că voi, domnilor, ați ști cine este?

Gălețile zdrăngănesc pe podea când gemenii le lasă jos, lângă bărbați.

Înainte, ghemuindu-mă aproape de cel care a scuipat, furia schimbându-mi trăsăturile într-un rânjet larg.

— Gemenilor, spun fără să îmi mut privirea de la bărbatul din fața mea, vreți să-mi aduceți invitații?

— Am înțeles, șefu'!

Apare o a patra găleată, dinăuntru auzindu-se răcâieli și chițăituri.

— Auziți? întreb și-mi duc mâna la ureche. Par *entuziasmați*.

Băgând mâna în găleată, iau un animal mic și blănos care dă din coadă pe mâneca sacoului meu. Îl ridic la nivelul feței, uitându-mă în ochii lui mici și rotunzi.

— Probabil pentru că sunt flămânzi. Îmi mut din nou privirea la trădătorul jalnic care e înălțuit de zidul meu și adaug: La urma urmei, șobolanii știu întotdeauna când sunt pe cale să moară.

Pun primul rozător în găleata de lângă bărbat înainte să mai iau unul din găleată și repet acțiunea până ce sunt șase acolo, zgâriind pereții și încercând să scape.

Gemenii revin și îmi dau o brichetă lungă înainte să ia găleata și să o răstoarne până ce stă cu gura în jos pe abdomenul bărbatului. Ajutoarele mele se ghemuiesc, punându-și antebrațele pe margine și asigurându-se că rămâne fixată.

Bărbatul se zvârcolește, fără îndoială simțind șobolanii care fug pe pielea lui.

— Acum, reiau, o să mai întreb o dată, frumos. Cine ți-a făcut tatuajul?

Bărbatul tremură scâncind jalnic, dar tot nu vorbește.

— Foarte bine! Îmi doresc să fi avut genul ăsta de loialitate față *de mine*, dar oricum o respect, zic și aprind bricheta. Știi ce se întâmplă când înfometezi un șobolan? Întreb, zâmbind la amărât. În general nu au nevoie de multă mâncare, dar, dacă îi înfometezi suficient de mult timp, o să afli că devin cam *lacomi*.

Primul țipăt spintecă aerul la puțin timp după ce pun flacăra pe partea de jos a găleții, încălzind-o din afară.

Ridic vocea ca să acopăr zgomotul:

— Adugi puțină căldură, și devin frenetici, încercând să scape, îi explic în timp ce chicotesc. Cred că o să afli că se pricup la supraviețuire. O să mănânce chiar și carne, și intestine și oase.

— Încetează! țipă el. Te rog! Dumnezeu! Era o f-femeie!

Păstrez flacăra aprinsă, setea de sânge controlându-mi creierul până ce mi se înroșesc ochii, iar inima pompează doar răzbunare pentru cei care îndrăznesc să mi se împotrivească.

— Deja știu că este o femeie, prostule. Spune-mi ceva util înainte să îi las să te mănânce cu totul!

Dar este prea târziu, el dându-și ochii peste cap și leșinând în timp ce șobolanii se înfruptă din abdomenul lui.

Oftând, îndepărtez flacăra și mă uit la ceilalți doi proști înlănțuiți.

— Cine urmează? întreb și zâmbesc, răsucind bricheta între degete.

— Femeia, spune grăbit unul dintre ei. A lucrat la bar.

Înțepenesc și mi se strânge stomacul.

— Care bar?

— Al tău! strigă el. La JR.

Îmi pocnesc gâtul și scot un râset prelung, căci nu-mi vine a crede. Deoarece este imposibil ca bărbatul ăsta să spună ceea ce cred eu că spune. Că femeia nu este Tina Belle, nici că este o străină. Mă grăbesc spre el, apucându-l de maxilar, scoțând imediat cuțitul și tăindu-i obrazul.

— Te rog! imploră el.

— Nu mă minți! îi poruncesc. Insinuezi că cineva a profitat de ospitalitatea mea? întreb, furia înroșindu-mi ochii. Cum o cheamă?

El tremură sub mâna mea, sughitul și suspinele făcându-l să vorbească sacadat.

— Spune-mi! izbucnesc, apăsând mai tare cuțitul, moment în care încep să îi cadă picături de sânge pe față.

— Moira! strigă el. Numele ei este Moira.

CAPITOLUL 43

Wendy

— Wendy?

Sunt ușurată când îi aud vocea lui Jon. Eram în duș, iar când am ieșit și am văzut că am un apel pierdut, și l-am sunat până ce a răspuns, nevrând să fac nimic până nu îl aud vorbind.

— Jon, bună! șoptesc la telefon. Ce faci?

— Sunt bine.

— Mi-e foarte dor de tine, băiete!

Vocea mi se frânge, emoțiile din ultimele câteva săptămâni ieșind la suprafață.

— Îmi pare rău că nu te-am putut suna până acum!

— O, este în regulă. James mi-a spus că ai fost bolnavă. Mi se poticnește respirația.

— Ja... Ce?

— Da, a spus că de asta a sunat, ca să vadă ce fac. Ascultă, chiar nu-mi trebuie bonă!

Îmi crește inima, mintea mea agitându-se la ce zice el, la ce înseamnă asta.

— Când a... Îmi dreg glasul, apoi îl întreb: Când te-a sunat James?

— Aproape în fiecare zi de când am venit aici, Wendy. Asta încerc să spun. Este cam insuportabil.

— Te sună?

Mi se pune un nod în gât.

— Da! Nu știai?

Mi se frânge inima, iar lacrimile mi se adună pe pleoape.

Chiar și când mă amenința, se interesa de Jon. *Asta înseamnă că a blufat mereu?*

— Nu, știam, spun. O să-i zic să o lase mai moale.

— Bine, mulțumesc! Hei, o să fii acasă diseară?

Mă încrunt și mă uit împrejur.

— Da, de ce?

— Tata a spus că mă ia și să te sun ca să te anunț.

Mi se strânge stomacul când îmi dau seama că vorbește despre vilă.

— Vine tata să te ia? repet, nesigură că l-am auzit bine.

— Da! A spus că vrea să ne zică ceva. Nu știu, dar nu prea vreau să fiu singur cu el.

Loialitatea mea se împarte în două, pe de o parte, dorindu-mi să fiu sinceră cu James, dar știind totodată că acesta nu ar vrea să fiu în preajma tatălui meu, iar pe de alta, vrând să fiu alături de Jon. Și oricât aș vrea să refuz, să-l aștept pe James să vină acasă și să pretind că tata nu există, știu că nu pot. Nu dacă îmi dă șansa să îmi văd fratele.

— Bine! O să vin acum acasă.

— Super!

— Super! repet, zâmbind în timp ce închid.

Nerăbdarea de a-l revedea mă face să plutesc, chiar dacă mă simt vinovată, pentru că știu că lui James nu o să-i placă faptul că sunt acolo. Dar sper că o să poată să mă înțeleagă.

N-am fost în apele mele toată dimineata. I-am spus lui James că îl iubesc, iar el nu mi-a răspuns la fel. Nu că mă așteptam la asta, dar, când îți exprimi emoțiile, suferi dacă nu sunt oglindite. Însă faptul că s-a interesat de Jon, chiar dacă mi-a spus altceva? Asta înseamnă mai mult decât orice. Caut numărul lui James în telefon și sun, extrem de recunoscătoare pentru ce a făcut. Vreau să știe că am aflat și să îl anunț unde o să fiu. Nu o să-i placă, dar mi-a promis că nu o să-mi controleze viața.

Nu mai sunt ostatică și nu o să-l las să-mi spună pe cine pot vedea și pe cine nu.

Telefonul lui sună, dar el nu răspunde. Mă încrunt, încercând să alung neliniștea care mi se adună în stomac. Îi las un mesaj vocal, apoi îi trimit preventiv un SMS și expir, alungând anxietatea.

După o oră, intru pe aleea vilei cu mașina Audi a lui James și sunt oprită la poartă.

Mă încrunt când observ noile măsuri de securitate. Patru bărbați sunt postați afară, iar unul vine spre geamul meu, bătând în el.

Îl cobor, nedumerită.

— Ăăă, bună! Sunt Wendy.

Bărbatul ridică din sprâncene.

— Fiica lui Peter? Probabil că mă așteaptă.

Bărbatul nu vorbește, doar dă din cap și pleacă, șoptind la urechea altui tip, înainte să deschidă porțile și să mă lase să intru.

Ce naiba?

Nervii îmi pâraie sub piele, și mă simt ca și cum aș avea niște furnici care-mi merg prin vene. Sunt dezgustată că tata nu gândește normal. Nu că eu aș fi vreun model de moralitate. La urma urmei, sunt îndrăgostită de un bărbat care abia are principii morale. Dar măcar își asumă ceea ce este. Tata joacă teatru, păcălind mulțimea.

Păcălindu-mă *pe mine*.

Parchez mașina și merg pe aleea de cărămidă, deschizând ușa de la intrare și intrând în clădire. Este ciudat de liniște, lucru care îmi face stomacul să se încordeze.

— Jonathan? Tată?

Vocea răsună din tavanul înalt al holului, dar nu răspunde nimeni.

Ciudat!

Intru în sufragerie și scot telefonul ca să caut numărul lui Jon.

— Ai venit!

Vocea mă șochează și mă face să mă întorc, moment în care telefonul îmi zboară prin cameră, crăpându-se când se lovește de podea. Îmi duc mâna la piept, inima bătându-mi sub palmă.

— Iisuse, Tina! M-ai speriat!

Tina zâmbește și se apropie.

— Scuze!

— Unde e tata? întreb, uitându-mă împrejur. Îl ia pe Jon?

Ea se uită puțin în gol, cu pupilele dilatate în timp ce zâmbește.

— Tina! o strig și îmi flutur mâna prin fața ei.

Tresare și se trezește din reverie.

— Ce-i?

— Tatăl meu este aici?

Mă alarmez când o privesc cu mai multă atenție. Ceva pare în neregulă cu toată întâlnirea asta. Brusc, îmi doresc să-l fi așteptat pe James să ajungă acasă, pentru ca acesta măcar să fi încercat să mă facă să mă răzgândesc.

Situația nu pare *în regulă*.

— Mmm, nu, răspunde ea și râde. Totuși, mi-a spus să te aștept.

Îmi înclin capul, simțindu-mi pulsul în urechi, și mă uit de jur împrejur.

— Bine!

Ea se îndreaptă spre mine, împiedicându-se înainte să își recapete echilibrul.

— Ești bine?

E beată?

— Sunt bine. Tatăl tău are un nou partener de afaceri. De fapt, nou-nouț, iar eu am încercat produsul să văd dacă este bun.

Își atinge nasul.

Fac ochii mari, iar stomacul mi se încordează.

— *Ești drogată?*

— Cu puțin praf magic, îmi explică, zâmbind. Lui Pete nu-i place să se atingă de el, dar cineva trebuia să se asigure că nu este jefuit. Tina mijește ochii și adaugă: Iar tatăl tău doar în mine are încredere deplină.

Insulta ei își atinge ținta, dar nu mă distruge la fel ca altă dată. Abia mă ustură, o durere minoră față de ce ar fi putut fi, de fapt.

Nu că aș fi *vreodată* de acord cu drogurile, ca să îi meargă afacerile.

Mijesc ochii.

— Ești dezgustătoare! Cum poți accepta ceea ce face?

Râde.

— Ce glumă bună! Ia spune-mi, tu te întrebi același lucru când îl lași pe Hook să ți-o tragă?

Mi se încălzesc obrazii și scrâșnesc din dinți.

— Nu te privește pe tine!

Tina mă fixează cu privirea, iar zâmbetul îi dispare de pe chip.

— Of, chiar e nasol! Mi s-a spus să nu te jignesc.

Mă enervez, alarmându-mă la cuvintele ei, și mă retrag încet, nevrând să fac vreo mișcare bruscă.

— Cine ți-a spus asta?

— *Toți*. Se încruntă, venind spre mine, și zice: „Wendy e așa și pe dincolo. Nu o răni, Tina! Avem nevoie de ea, Tina. Ea e fiica mea, Tina.”

Ajung cu spatele lipit de perete, masa de alături zdruncinându-se din cauza bufniturii. Anxietatea îmi sporește în vreme ce Tina continuă să se apropie cu ochii mijiti.

— Știi cât de obositor este să ajungi mereu pe locul al doilea? mă întreabă.

Clatin din cap, întinzându-mi mâinile în față și uitându-mă la telefonul din cealaltă parte a camerei.

— Niciodată nu am vrut să fiu prima.

— Mincinoaso! țipă ea.

Ridică apoi mâna și mă lovește peste față; capul mi se rotește într-o parte, iar obrazul mă ustură. Scrâșnesc din dinți, încercând disperată să mă controlez. Clipind lent, inspir, iar când deschid din nou ochii, îmi dau seama ce greșeală mare a fost să îi închid.

Deoarece Tina este chiar în fața mea și ține o vază albastră în mâna ridicată în aer. Îmi întind brațele și încerc să o opresc, dar e mai rapidă, iar vaza mă izbește în cap. Cad la pământ cu o durere cruntă în timp ce ea lovește din nou și totul se întuneacă.

CAPITOLUL 44

James

Biroul meu este distrus.

Mă uit la Curly, Starkey și la gemeni în timp ce aceștia mă urmăresc cum mă plimb de colo-colo. Sunt destul de isteți să știe că nimic din ce-ar putea spune nu o să calmeze furia pe care o simt. L-am chemat special pe Curly deoarece știu că el și Moira sunt apropiați.

Moira.

Incredibil!

Întorcându-mă, arăt spre Curly cu degetul tremurând.

— Știi?

El își umflă nările, iar degetele îi pocnesc când își lovește pumnul de palma cealaltă.

— Pe naiba, Hook! Nu aș lăsa-o pe târătura aia să scape nepedepsită.

Dând din cap, îmi pun palmele pe marginea biroului, strângând atât de tare, încât mi se albesc monturile.

— Adu-o la mine!

— Nu știu dacă...

Mătur biroul cu brațul și totul cade pe podea, cablurile smulgându-se din prize și pixurile rostogolindu-se pe blatul de lemn.

— Adu-o la mine *acum*!

Curly dă din cap, scoțând telefonul și îndepărtându-se. Însă nu este nevoie să plece, deoarece, când deschide ușa, Moira este de partea cealaltă.

— Bună, băieți!

Îmi ridic privirea, furia sfâșiindu-mi mușchii și emanând din oase.

— Moira! spun mios. Ce drăguț din partea ta că ai venit! Ocolesc biroul și apuc mânerul cuțitului atât de strâns, încât mă doare.

Ea intră, îndreptându-se spre mine, și rânjește.

Îi dau părul de pe gât la o parte, punându-mi dosul mâinii pe obrazul ei.

— Spune-mi, draga mea, credeai că o să scapi? Sau doar vrei să mori?

Moira se uită în ochii mei și zâmbeste.

— Încă mai cred că o să scap, *James*.

O lovesc cu dosul palmei peste obraz, trântind-o pe podea. Mi se umflă nările în vreme ce mă apropii și îmi înfig tocul pantofului în spatele ei. Mă apăs cu toată greutatea, savurând cum scâncește sub mine. Privirea îmi este atrasă de tatuajul dezgustător cu crocodil de pe ceafa ei, și îmi aduc aminte.

„Scuze, am un tatuaj nou! Mă cam doare.”

Clatin din cap, râzând de propria-mi prostie. Aplecându-mă, o întorc, ținându-o cu antebrațul pe piept.

— A, câte amintiri am cu tine dedesubt, ca o curvă mizabilă ce ești!

Ea lovește podeaua cu mâna și țipă.

— Dracu' să te ia, Hook! Exact de asta te-am trădat. Îi tratezi pe oameni ca pe niște rahați.

— Scutește-mă de teatru! Așa te tratez *pe tine*, pentru că nu ai meritat niciodată mai mult.

Îmi lipesc cuțitul de jugularei.

— Spune-mi ce vreau să știu!

— Prefer să mor! replică ea disprețuitor.

Zâmbesc.

— O, fii sigură că o să mori! Mă aplec cu buzele la urechea ei și îi șoptesc: Ai făcut o greșală alegându-l pe Peter.

Ea se încruntă, iar apoi râde, lovindu-se cu capul de podea până îi dau lacrimile.

— O, *Dumnezeule*, nici măcar nu știi, nu-i așa?

Îmi încordez maxilarul, întind mâna liberă și o apuc de păr, ridicându-i capul și lovindu-l de podea. Țipă când îi împing fața în podea, cu cuțitul la gât.

— Dacă mai vorbești în parabole, o să-ți tai buzele!

Tresare.

— Nu îl cunosc pe Peter, bine? Omul *meu* este Croc, zice și își împinge gâtul spre muchia cuțitului. Și vine să-ți ia capul.

Îndepărtez cuțitul, înlocuindu-l cu degetele și strângând până când îi simt traheea în palmă.

Ea tușește, cu ochii bulbucați.

— Nu vrei... să faci asta, spune, suflând greu.

— Te asigur că vreau.

— O are pe *draga* ta Wendy. Și eu știu unde este.

Înainte de clipa asta, am crezut întotdeauna că știu ce e frica. Presupusesem că a mă uita la chipul unchiului meu – auzind ticăitul ceasului său când mă încuia în dormitor – era întruchiparea cuvântului.

Mă înșelam.

Deoarece nu am cunoscut strânsoarea rece a adevăratei groaze așa cum o simt când Moira rostește numele lui Wendy.

Înainte să mai poată vorbi, o lovesc cu capătul bont al cuțitului, făcând-o să-și piardă cunoștința. Îi las corpul pe podea, grăbindu-mă să-mi caut telefonul, și activez urmăritorul GPS instalat în colierul lui Wendy, sperând că încă îl are.

Îl are.

Se află la Peștera Canibalului.

Dar, dacă nu e Peter, atunci ce caută acolo?

Imediat ce îi aflu locul unde se află, ies pe ușă. Starkey și gemenii vin cu mine, iar Curly rămâne acolo, așteptând să îl sun. Imediat ce mă asigur că Wendy este cu adevărat acolo, o să-i tragă un glonț în cap Moirei.

Aș vrea să îi prelungesc chinul, dar siguranța lui Wendy este primordială, și nu vreau să las lucrurile neterminate.

Drumul spre Peștera Canibalului durează jumătate din timpul necesar de obicei, având piciorul ca de plumb pe pedală și mintea agitată.

Ce prostie din partea mea să cred că dușmanii nu mi-ar lua-o!

Că *Peter* nu și-ar folosi propria fiică. L-am subestimat din nou.

Băieții sunt destul de tăcuți în mașină. Starkey stă în dreapta, cu pistolul în poală, iar gemenii vorbesc încet în spate. Eu sunt furios, rugându-mă unui Dumnezeu care deja m-a

condamnat la iad și fiind dispus să îmi vând sufleul ca să o țină în siguranță pe Wendy.

Ea trebuie să fie în siguranță.

Imediat ce ajungem la intrarea peșterii, bag schimbătorul în poziția de parcare.

— Bine!

Expir, punându-mi mânușile și verificând arma.

— Sunteți pregătiți, băieți? îi întreb, zâmbindu-le. A venit timpul să-mi plătesc păcatele.

Nu îi aștept să mă urmeze, știind că o să-mi păzească spațele. Sunt concentrat doar să o găsesc pe Wendy, să o duc într-un loc sigur, iar apoi să-i ucid pe toți cei care au crezut că ar putea să o folosească împotriva mea. Mă surprinde când îmi dau seama că răzbunarea nici măcar nu contează acum pentru mine, nu dacă prețul este viața ei.

Trecând de copacii arși, ignor felul în care mi se strânge inima, amintindu-mi de trupul lui Ru, care luase foc, și mă îndrept spre intrarea peșterii. Trec prin culoarul îngust și stâncos și intru în spațiul mai mare, șovăind când o văd pe Wendy inconștientă, legată de un scaun și cu sânge uscat pe obraz.

Mi se frânge inima, iar focul mă mistuie pe interior la priveliștea asta.

O să îi distrug pe toți.

— Hook, ce bine că ai ajuns!

Mi se strânge inima când aud vocea lui Peter. Speram că nu tatăl lui Wendy e genul care ar recurge la astfel de gesturi extreme doar ca să ajungă la mine.

— Peter! zic și îmi bag mâinile în buzunare. Ce ciudat că te văd aici, fiind din nou un model dezastruos!

Chicotește și se uită la fiica lui.

— Mda, ei bine, câteodată trebuie să faci sacrificii.

Îmi înclin capul.

— Ți-ai răni propria fiică?

Peter se întristează.

— Nu trebuia să fie rănită. Pe Tina a cam luat-o valul.

— Hmm!

Mă uit din nou la Wendy, concentrându-mă la mișcarea pieptului ei și simțindu-mă ușurat că respiră. Abia după asta devin capabil să mă concentrez la Peter.

— Poate că ar trebui să îți strunești mai bine târâtura.

Peter își trece o mână peste gură, ridicând din umeri.

— Poate că ai dreptate. Dar ce poți să faci? Așa sunt femeile.

Oftez.

— M-am săturat să mă joc, Peter! Spune-mi de ce m-ai ademenit aici! Îmi întind brațele în lateral și zic: Presupun că pentru asta ai făcut-o.

— Nu el a făcut-o.

O voce nouă se aude în spatele meu, și îmi îngheață sângele în vene când o recunosc.

Este imposibil!

Rezist impulsului de a mă întoarce, nevrând să stau cu spatele la Wendy nici măcar o clipă. Dar, în scurt timp, individul vine în fața mea.

Arată diferit. Are părul pieptănat pe spate și este îmbrăcat cu un costum negru care îi vine ca turnat. Seamănă cu mine.

Un zâmbet îi apare pe chipul feciorelnic.

— Bună, șefu'!

Rămân cu gura căscată și expir, trădarea pătrunzându-mi în piept și spintecându-l.

— Smee!

— Surpriză! chicotește el, rotindu-se. Uau, e mai *mult* decât speram! Smee își pune o mână pe piept și zice: Să mă ierți, bineînțeles, că sunt entuziasmat! Am așteptat mult timp clipa asta.

Mi se agită stomacul, furia și suferința amestecându-se până ce mi se încetășează vederea. Mă uit pe lângă el la Wendy, care scutură din cap și se zbate în cătușe în timp ce își revine. Mă simt ușurat.

Bun! Asta e un semn bun!

Smee pocnește din degete în fața mea.

— Fii atent la *mine*!

Zâmbesc strângând din dinți când bag mâna în buzunar și scot cuțitul, rotindu-l lent printre degete.

— Știi, încep eu, este incredibil că, după toți anii ăștia, te descopăr în ipostaza asta. Mă apropii de el, adăugând: Trădându-mă.

El mijeste ochii.

— Ai dreptate! *Am fost* mulți ani împreună. Și fiecare zi a fost un chin, știind cine ești cu adevărat și fără să te ucid în somn, spune el furios, cu chipul sluit de un rânjet disprețuitor.

Îmi duc o mână la piept și-mi răsfrâng buza de jos.

— Asta mă rănește, Smea. Credeam că suntem prieteni.

El râde.

— O, suntem mai mult decât prieteni, James Andrew Barrie.

Mi se strâng plămânii când îmi aud tot numele.

— Suntem veri.

CAPITOLUL 45

James

Mi se taie respirația și inima mi se poticnește.

Dacă suntem veri, asta înseamnă că el este copilul unchiului meu.

Dar unchiul meu nu avea copii.

— Imposibil! spun.

— Improbabil, însă este adevărat, insistă Smee și clatină din cap. Eram acolo în noaptea în care l-ai ucis pe tata.

Ridic din sprâncene, surprins când îmi amintesc seara în care mi-am ucis unchiul. Eram puțin furios, așadar presupun că nu este exclus să mă fi văzut cineva.

Arunc o privire în spatele lui Smee, la Wendy, care se uită împrejur, mișcându-și brațele ca și când ar încerca să se elibereze. Peter stă în mijloc, dar se uită la mine crispat și încruntat.

— O să-l întâlnești din nou destul de curând, îi răspund. Aplecându-mă în față, îi pun lui Smee cuțitul la gât în câteva secunde și adaug: A fost o nesăbuintă din partea ta să mă aduci aici și crezând că o să scapi cu viață.

El râde, mărul lui Adam apăsându-se pe muchia curbată.

— Întotdeauna ți-ai supraestimat propria importanță. Asta m-a ajutat să intru extrem de ușor în viața ta, pretinzând că nu am adăpost, în timp ce stăteam lângă barul unde lucrai. Smee zâmbește și adaugă: A fost și motivul pentru care a fost atât de ușor să-i conving pe oamenii tăi să lucreze pentru mine.

Îi apăs cuțitul și mai tare pe piele.

— Oamenii mei îmi sunt loiali.

— Oamenii tăi *se tem* de tine, replică și îi licăresc ochii. Dar nu pe ei i-am vizat. I-am găsit pe cei pe care i-ai nedrep-

tătit. Iar când le-am spus că o să fac dreptate, preluând totul și tratându-i corect... ei bine... Rânjește larg, adăugând: După asta, a fost ușor.

— Ce păcat! exclam. M-am străduit foarte mult să te țin departe de viața asta.

Ceva zvâcnește în mine.

— Nu o să mă bucur când am să te ucid.

— În locul tău, eu nu l-aș ucide.

Mi se încălzește sângele când îl văd pe Starkey cu pete roșii pe cămașă și o vânătaie pe obraz – presupun că făcută de gemeni. Aș spune că mă simt trădat, dar adevărul este că ar fi trebuit să-mi dau seama în privința lui Starkey.

Totuși, nimic din toate astea nu contează, deoarece nu mă pot concentra acum decât la arma pe care o are la tâmpla lui Wendy, ținând degetul pe trăgaci. O privesc cu atenție ca să văd dacă e rănită mai rău, dar pare în regulă. Are maxilarul încordat și se încruntă la tatăl ei.

— Sammy!

Peter se îndreaptă din locul unde se sprijină de peretele peșterii, scoțând pistolul de la centură.

— Asta *nu* făcea parte din plan.

Smee își întoarce capul, deși are cuțitul meu la gât.

— Planurile se schimbă, Peter. Ți-am spus că singurul mod de a-l determina pe James să se supună a fost să o pui pe ea în pericol. Cunoșteai riscurile și ai acceptat.

Wendy cascadează ochii mari, suspinând.

— *Ce ai făcut?*

— Bună, scumpo! intervin, mutându-mi privirea la Starkey. Mă bucur să te aud vorbind! Te simți bine?

Expresia i se calmează.

— Adică în afară de faptul că am un pistol de la cap?

Rânjesc, iar Starkey înțepenește, mutând arma înainte să o proptească sub bărbia ei.

— Asta nu e o glumă! spune el, furios. Dă-i drumul lui Croc!

Wendy tresare când Starkey îi apasă arma sub bărbie, și mă cuprinde frica.

Ea are ochii mari când se uită la mine.

— James, nu!

Starkey izbucnește, deschizându-i gura și băgându-i arma înăuntru.

Sunt mistuit de furie și imediat mă cuprinde o groază pe care nu am mai simțit-o niciodată. Deoarece, oricât de mult mi-ar plăcea să îl jupoi pe Starkey și să îi rup toate oasele pentru că a crezut că o poate atinge, sunt în partea cealaltă a peșterii.

Și nu sunt dispus să îi risc viața lui Wendy în caz că tipul blufează, când știu în sinea mea că nu o face.

Umezindu-mi buzele, strâng mâna pe mâner înainte să mă retrag, ridicând palmele în aer, iar cuțitul cade zăngănind pe pământ.

Smee zâmbește, aplecându-se imediat să îl ia. Îl rotește de câteva ori în mâini, sorbindu-l din priviri. Uitându-se din nou la mine, îndreaptă vârful cuțitului în direcția mea.

— Mai ai și alte arme?

Se uită în spate, unde Wendy are obrazii umezi și arma lui Starkey încă în gură. Îmi duc mâna la spate, scot pistolul și îl arunc pe jos.

Râzând, Smee se întoarce spre Peter și bate din palme.

— Ce ți-am spus, Peter? Băiatul este *îndrăgostit*!

Smee oftează, uitându-se din nou la mine, apoi își vâra mâna în buzunar și scoate ceva voluminos acoperit cu o cârpă. Lent, începe să desfacă materialul.

— Ca să înăbuș zgomotul, spune și îmi face cu ochiul. Pentru un efect teatral în plus.

Cârpa cade pe pământ și, odată cu ea, și mintea mea o ia razna.

Tic.

Tic.

Tic.

Îmi încleștez pumnii pe lângă corp.

Smee ridică un ceas de buzunar din sticlă, cu zâmbetul până la urechi.

— Îți place noua mea jucărie? Este aproape la fel de zgomotos ca ăla pe care m-ai făcut să îl arunc în mare zilele trecute, chicotește el, dând din cap.

Mi se strâng plămânii când aud zgomotul, imagini cu cizme din piele de crocodil și zăngănitul ușilor încuiate apărân-

du-mi în minte și frângându-mi inima în vreme ce amintirile fac răni noi.

Smee se apropie de mine până ce vârfurile pantofilor lui le ating pe ale mele, ridică ceasul și mi-l lipește de ureche.

— Știi cât de greu este să găsești un ceas care chiar *ticăie*? Cel pe care îl aveam era deosebit. Era exact ca al tatălui meu. Se încruntă și apoi continuă: Dar trebuia să mă asigur că e adevărat ce mi-a spus Starkey.

Îmi duc mâinile la urechi, încercând să acopăr zgomotul, în timp ce nervii îmi zgârie pielea ca o mie de gândaci disperati să scape. Încep să văd roșu, zăpăceala aducând furie și rușine – un amestec instabil care locuiește constant în mine. Întind palmele, apucându-l pe Smee de cămașă și ridicându-l până ce aproape stă cu picioarele în aer.

— Ah, ah, ah! face el. Dacă mă rănești, o ucide.

Îl eliberez imediat, inima izbindu-mi-se de coaste în timp ce mă lupt cu idei nebunești. Momentan mă gândesc să îi iau cuțitul din mână și să încerc să-mi tai urechile, să fac orice ca să opresc chinul.

Smee se îndepărtează, ticăitul devenind mai puțin intens înainte să-și retragă brațul. Geamul de sticlă se lovește de obrazul meu, iar eu cad la pământ în timp ce simt o durere în maxilar. Smee se ghemuiește, legănând cuțitul *meu* între genunchi.

— Eram acolo în noaptea în care mi-ai ucis tatăl, îmi șoptește. Te-am văzut pe fereastră când ai luat cuțitul *ăsta*. Îl ridică spre fața mea, coborându-l pe corp înainte să mi-l înfigă *adânc* în coaste, apoi zice: Și l-ai lăsat într-o baltă de sânge pe podea.

Simt o durere acută în torace când răsucește mânerul și scrâșnesc din dinți de durere.

— Regreți? mă întreabă.

Stau cu fața pe jos, dar îmi întorc privirea doar ca să mă vadă zâmbind.

— L-aș mai ucide de o mie de ori și te-aș forța să privești de fiecare dată.

Smee își scoate cuțitul dintre coastele mele. Sângele țâșnește din rană și îmi udă cămașa, în timp ce pielea îmi devine lipicioasă.

— Trebuia să fie al meu, spune el. *Mi-a promis* că mă primește imediat ce pleci. Voia să te trimită departe, dar apoi s-a răzgândit brusc.

Marginea boantă a mânerului îmi zgârie obrazul.

— Așadar, am așteptat *trei ani* ca să împlinești 18 ani, și după aia ai stricat totul.

Mi se adună sângele în gură și îl scuipe pe jos. Mă ridic în șezut, amețind de la mișcarea brustă. Mă sprijin de zid, în timp ce apăs cu mâna pe coaste ca să încerc să opresc sângerea.

— Ti-am făcut o favoare.

— Mi-ai luat *totul*! țipă el. Așadar, o să-ți iau și eu totul.

Chiar dacă sunt sigur că voia ca vorbele lui să inspire frică, nu fac decât să mă ajute să-mi dau seama de ceva. M-am gândit exact la același lucru. Mi l-am imaginat într-o mie de feluri diferite când rememoram ultimele cuvinte spuse lui Peter. Îmi vine să râd, deși durerea din coaste mă chinuie, cu toate că nu e nimic în comparație cu adevărul devastator, și anume că Smee este exact ca mine.

Și pentru el, eu sunt exact ca Peter.

— Vrei să-mi iei viața?

Tușesc, sângele bolborosindu-mi în gât.

— Nu trebuia decât să mi-o ceri. Este a ta!

Smee se încruntă.

— Nu e destul, zice și vine spre mine, aplecându-se până ce stă în fața mea. Vreau să-ți văd chipul când o ucid pe singura persoană care ți-a arătat dragoste.

Vorbește despre Wendy. Bineînțeles că despre ea. Deoarece viața descrie un cerc complet, și este nimerit că vrea să-mi ia ceva ce mi-am dorit să iau de la Peter.

Poc! Poc!

Inima bate să îmi sară din piept când se aud focuri de armă, iar stomacul mi se strânge în vreme ce îmi mut înspăimântat privirea la Wendy.

Nu! Nu ea! Oricine în afară de ea.

Sunt ușurat când văd că este bine, arma i-a dispărut din gură, iar ea face ochii mari când se uită la Starkey, mort la picioarele ei.

Încă un pocnet răsună prin aer, iar Peter înaintează și îl împușcă în ceafă pe Smee, care cade și el la pământ.

Nu sunt satisfăcut de moartea lui. Înțeleg prea bine furia mistuitoare a dorinței de răzbunare. Cum îți intră în pori și îți otrăvește sângele până când te gândești doar la răzbunare. Sper doar să-și găsească liniștea murind.

— Cretinilor! mormăie Peter, apropiindu-se și dezlegându-l pe Wendy. Tina, poți să ieși acum!

Tina se ridică din locul în care se ghemuise în spatele unei pietre mari, *ascunzându-se* în tot acest timp. Mă crispez când mă ridic la rândul meu și-mi pun mâna pe coaste, durerea emanând prin torace. Mă clatin cuprins de amețeală, dar inspir adânc, încercând să rămân concentrat.

— Te cheamă James Barrie? întreabă Peter, înclinându-și capul.

— Da, îi răspund.

Mi-am imaginat clipa asta ani la rând – expresia lui Peter când își dă seama cine sunt. Dar acum mă simt gol. Mă forțez să merg și să îmi recuperez cuțitul, gemând de durere când mă aplec să îl iau, un jet de sânge proaspăt țâșnind din rană și trecând prin cămașă. Nu știu cât de adâncă este tăietura, dar simt o răceală în corp și sunt sigur că pierd mai mult sânge decât ar trebui.

— Semenii cu tatăl tău, continuă Peter. Și fratele tău seamănă cu tine.

CAPITOLUL 46

Wendy

Câți membri ai familiei secreteți are James?

Mă ustură încheieturile mâinilor unde au fost legate. Îmi scutur degetele, ignorând durerea de cap și sângele uscat care-mi strânge pielea de pe față.

M-am trezit nedumerită, cu o armă la tâmplă și cu Smee, care amenință viața lui James. Am tăieturi pe încheieturi pentru că m-am zbatut în legături și, sincer, nu m-am simțit nicio dată atât de neajutorată ca atunci când l-am văzut pe James în genunchi – rob al propriei traume.

Dacă tata nu l-ar fi ucis pe Smee, aș fi făcut-o eu.

Furia mă cuprinde ca un fluviu de lavă fierbinte din cauza modului în care m-a păcălit tata. L-a folosit pe fratele meu ca să mă aducă aici și a lăsat-o pe Tina să mă abuzeze și să mă lege.

Asta nu e dragoste.

James râde, dar se crispează când se apleacă. Îngrijorarea îmi strânge inima, și mă întreb cât de grav este rănit.

— Mă iei în râs, spune el. Un văr și un frate? Trebuie să fie ziua mea norocoasă!

Îmi mut privirea la Tina, care se apropie de mine.

Tata își atinge arma de picior, având o poziție rigidă și privirea aprigă. Dacă m-ai fi întrebat în urmă cu o lună, ți-aș fi spus că este imposibil ca tata să aibă arme. Și totuși, iată-l, semănând cu un mafiot.

— Aș vrea să fi glumit, spune el.

James clatină din cap și se împleticește, scăpând cuțitul din mână. Mi se strânge stomacul și încep să mă mișc, dar sunt trasă înapoi de păr de Tina.

— Nu cred!

Momentan, mă gândesc să mă zbat în mâna ei, dar nu vreau să îmi mut privirea de la James, temându-mă că, dacă o fac, o să se întâmple ceva îngrozitor. Sunt cuprinsă de panică.

Tata înaintează, dând la o parte cu piciorul cuțitul din fața lui James, și își apasă arma de fruntea acestuia până ce se lasă în genunchi.

— Tată! îl rog, iar pulsul mi-o ia razna. Încetează!

El se uită la mine.

— Nu vezi că seamănă, Wendy?

— Cu cine?

Tina mă trage de păr, făcându-mă să tresar.

— Cu Jon! izbucnește el. Bastardul mamei tale și al fostului meu partener de afaceri, *Arthur*.

Mi se taie respirația și mă cutremur.

— Poftim? Nu, mama niciodată nu ar...

— Te rog, Wendy! râde tata. Mereu ești foarte naivă.

James deschide gura, albindu-se la față.

— Jonathan este... fratele meu?

— De fapt, vitreg. Tata se ghemuiește, înfigându-și două degete în coastele lui James, și continuă: Credeam că ai murit odată cu ei.

James se ghemuiește, strâmbându-se și gemând de durere.

Simt un nod în stomac când spun cu vocea gătită:

— Tată, *te rog*! îl implor. Dacă m-ai iubit vreodată, o să încetezi.

Mă arde în piept, iar Tina chicotește în spatele meu.

— Nu te-ai săturat? o întreb și suspin, simțind lacrimi fierbinți pe față.

Tata se oprește, scoțându-și degetele însângerate și îndreptându-se. Se uită la mine, iar expresia i se îmblânzește.

— Te iubesc, mică umbră! Dar nu îl pot lăsa să supraviețuiască. El mi-a *incendiat* toate avioanele. Mi-a ignorat oferta de afaceri. M-a scuipat în față și a etalat-o pe fiica mea ca pe o curvă ieftină.

Furia și suferința se luptă ca să îmi cuprindă sufletul.

Și, în timp ce toate afirmațiile lui își fac loc în mintea mea, starea de buimăceală în care m-am aflat a dispărut, claritatea compleșindu-și toate simțurile. Acum înțeleg de ce tata nu i-a acordat niciodată vreo atenție lui Jon.

De ce Jon are păr brunet și ten măsliniu, semănând atât de bine cu mama, dar și cu James.

Sunt cuprinsă de neîncredere, iar o întrebare îmi stăruie în minte.

Tata se întoarce din nou spre James, lipindu-i revolverul de cap și trăgând piedica.

— Ultimele cuvinte, Hook?

— Lipsă de maniere, Peter, replică James, scrâșnind din dinți. Nu e o luptă dreaptă.

James se uită pe lângă tata, fixându-mă cu privirea încetoșată. Își umezește buzele, iar un firicel de sânge îi curge din colțul gurii.

— Nu o spune! îi șoptesc, stomacul strângându-se până ce se rupe. *Nu îndrăzni* să o spui!

El zâmbește, și jur că ce văd mă face să vreau să mor.

— Cel mai minunat lucru pe care l-am făcut în viață a fost să te iubesc, Wendy dragă.

Mi se frânge inima, agonia sfâșiindu-mă atât de profund, încât îmi arde sufletul. Un suspin îmi iese din gât, făcând-l pe tata să se întoarcă. Mă zbat violent în mâna Tinei, lovind-o cu capul, iar prinsoarea ei slăbește.

Eliberându-mă, cad la pământ și mă ridic în patru labe ca să mă târăsc spre cadavrul lui Starkey, întinzând mâna în aceeași clipă în care Tina mă prinde de gleznă.

A fost mai rapidă.

Dar nu suficient de rapidă.

Mă răsucesc, ridicând revolverul spre fața ei, și, fără să stau pe gânduri, trag.

Sângele îi țâșnește din tâmplă, și mi se face greață când mă stropește pe picioare, iar cadavrul ei cade pe spate la pământ.

Mă șterg la gură cu dosul mâinii, ridicându-mă încet în picioare și ațintindu-mi privirea la tata, care îl ține pe James în genunchi.

Amândoi se uită la mine înțepeniți și cu ochii mari.

Pe față îmi curg lacrimi, inima mea frângându-se când ridic, tremurând, arma și o îndrept spre tata.

— Nu trebuia să fie așa! șoptesc.

— Wendy, spune James cu o voce mai clară. Încetează!

— Mama a murit într-un accident de mașină? întreb, îndoinde degetul pe trăgaci.

— Mică umbră...

— Așa a fost? strig, și mă doare gâtul de cât de tare o fac.

Tata nu mai afișează nicio expresie, și toată prefăcătorie a dispărut.

— Nu!

— Și Jon? continui, deși chinul mă spintecă în două.

Tata își ridică bărbia.

— Jon nu este fiul meu. E un *bastard* și întruchiparea lipsei de respect a mamei tale.

Mă strâmb, adevărul provocându-mi o mare durere în timp ce îmi străpunge mijlocul pieptului. Inspir adânc și accept durerea, permițându-i să îmi ofere energie.

Mă uit la James, apoi din nou la tata. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât mă mir că le pot ține ridicate. Dar scrâșnesc din dinți și ignor tremurul.

— Nu mă obliga să fac asta!

Vocea mi se poticnește în gât.

Tata chicotește, dar își mută neliniștit privirea de la armă la chipul meu.

— Wendy, nu fi ridicolă, sunt *tatăl* tău!

Fac lent un pas în față.

— Wendy!

Vocea lui James este tăioasă, iar privirea îi este atentă, hotărâtă.

— Este în regulă, scumpo! îmi spune pe un ton dulce. Lasă arma jos!

Lacrimile îmi încetășează privirea, iar suferința îmi distruge sufletul, dar fac ce îmi spune, coborând arma.

Tata își relaxează umerii, încruntându-se.

— Îmi pare rău că trebuie să fie așa, mică umbră! Dar cu timpul, o să înțelegi că tot răul e spre bine.

Tata se întoarce și duce revolverul la capul lui James. Acesta din urmă închide ochii, ca și când ar fi pregătit și dispus să-și accepte soarta.

Dar eu nu sunt.

— Tată?

Ridic arma și trag piedica.

— Și mie îmi pare rău!

Iar apoi apăs pe trăgaci.

Cad la pământ înaintea lui, suspinând când mă prăbușesc, căci chinul faptei mele este mai mult decât pot suporta. Îmi cuprind burta cu brațele, greața făcându-mă să transpir și să mă încălzesc, iar voma mi se ridică pe esofag și-mi curge din gură.

Mă ustură gâtul și am sufletul distrus, iar ochii atât de umflați, încât abia pot să văd.

Simt pe spate atingeri blânde, după care James mă ia în poala lui și mă sărută pe față.

— Șșș, scumpo! Este în regulă! Totul o să fie în regulă!

Îmbrățișarea lui este tremurândă și slabă, dar există.

Iar acum, este exact ceea ce îmi trebuie.

CAPITOLUL 47

Wendy

A trecut o săptămână de când am ucis, iar suferința îmi apasă sufletul.

Nu știu dacă o să fie o vreme în care nu o să mai sufăr, dar nu regret ce am făcut. Jeleam după tata de mai demult, iar dacă ar trebui să o mai fac o dată, am fi în aceeași situație.

La înmormântarea lui, stau în primul rând, cu sute de oameni în spatele nostru.

Lacrimile care-mi curg pe față sunt adevărate, amintindu-mi de tatăl care îmi aducea ghinde și îmi ura întotdeauna noapte bună. Dar, până la urmă, omul ăla nu a existat, și mă rog să îi fi ajutat sufletul să-și găsească liniștea. Deoarece aici nu o găsea.

Nu știu cum a fost mușamalizat totul și nici nu vreau să știu, dar, pentru restul lumii, Peter Michaels a fost ucis de un infractor de rând pe nume Sammy Antonis, bastardul fostului senator Barrie, cunoscut lumii interlope drept *Croc*.

James ne-a scos cumva din Peștera Canibalului și i-a găsit pe gemeni legați de copaci și bătuți, dar în viață.

Când ne-am întors pe *Tiger Lily*, James nu mai era conștient. Curly ne-a întâmpinat acolo cu doctorul lor și, chiar dacă am țipat până ce am răgușit să îl ducă la spital, au refuzat.

Prea multe întrebări și prea mulți martori.

După 47 de copci, câteva pungi cu sânge și o săptămână întreagă de odihnă, nu ți-ai da seama că a fost aproape de moarte.

Eu, pe de altă parte, a trebuit să accept faptul că sufletul meu este acum pătat cu roșu. Un semn apăsător, dar pe care o să-l port cu mândrie.

James spune că uneori adevărata dragoste cere sacrificii. Ei bine, o să-mi sacrific sufletul de o mie de ori ca să rămân cu el.

După înmormântare, urcăm în mașină, iar James mă cuprinde de umeri și mă trage spre el. Își împletește degetele mâinii libere cu ale mele, ducându-le la gură și sărutând fiecare nod în parte.

— Ești bine, scumpo?

— Pe cât de bine aş putea fi, presupun.

— Te-ai interesat de Jonathan?

Oftez, clătinând din cap. Jon nu a venit la înmormântare. Când a aflat despre moartea tatei, a părut *fericit*, iar când i-am spus adevărul despre propriul tată, a părut ușurat.

Este ciudat să știu că James și cu mine avem același frate, dar acum, că a plecat de la Rockford Prep și locuiește cu noi pe iaht, mă bucur că ei o să se cunoască și o să se iubească la fel de mult cât îi iubesc eu.

Dacă am învățat un lucru în ultimele câteva luni, acesta e că familia este așa cum ți-o faci.

— Crezi că putem trece pe la Vanilla Bean? îl întreb, dorindu-mi brusc să văd chipul zâmbitor al unei prietene.

Angie m-a căutat după ce a aflat de moartea tatei și am reluat legătura. Nu m-a întrebat ce s-a întâmplat cât am lipsit și nici eu nu i-am dat o explicație. Deși nu ne-am văzut încă, deci cine știe dacă asta o să se schimbe.

James se apleacă și își lipește buzele de urechea mea.

— Putem face orice vrei, scumpo! Tot ce trebuie să faci este să-mi ceri.

— Bine! spun și îi zâmbesc, întorcându-mă spre el, apoi ridic mâna ca să îi cuprind fața. Și tu? Ce faci?

James rânjește.

— Sunt gata să mă întorc acasă și să te leg de pat.

— Poartă-te frumos, *dragule*! îl dojenesc, dar îl sărut pe gură. Hei, nu ca să schimb subiectul, dar vrei să organizezi o înmormântare pentru Ru?

James se întristează, încordându-și maxilarul sub palma mea. Mi s-a destăinuit în ultima săptămână, povestindu-mi despre relația lui cu Ru. A spus că se plictisise să stea în pat și că trebuia să vorbească, dar am o bănuială că a fost felul lui de a mă ajuta să jelesc.

Când mă copleșesc gândurile și mă doare inima, James mă strânge în brațe și îmi spune povești cu Băieții Pierduți conduși de Ru, cel cu părul roșcat.

Și m-a ajutat.

James clatină din cap.

— Nu! Nu ar fi vrut asta.

Mi se strânge inima.

— Bine, dar putem să o facem oricând, dacă vrei.

James mă sărută pe gură, trecându-și mâna peste rochia mea și strecurând-o pe sub tiv.

— Ești o femeie foarte grijulie, scumpo! Dă-mi voie să-ți arăt aprecierea mea!

— James! suspin. Ești încă în convalescență.

Rânjește în vreme ce se ridică de pe bancheta limuzinei, desfăcându-mi picioarele ca să poată sta între coapsele mele.

— Ai dreptate, spune, dându-mi la o parte chiloții și strecurându-și degetele printre labii. I-ai refuza plăcerea unui om rănit?

— Cred doar că trebuie să...

Mă opresc din vorbit când se apleacă, trecându-și limba printre picioarele mele și rotind-o pe clitoris. Îmi cobor mâna și-l apuc de păr, împingându-mi șoldurile spre el.

Îmi crește pulsul când mă uit la șofer, dar geamul despărțitor este ridicat și fumuriu, deci sunt sigură că nu poate să vadă. Totuși, ideea că ne poate auzi este suficientă să mă facă să mă încordez.

James își bagă degetele în vaginul meu, îndoindu-le, iar asta mă face să gem. Sunt suficiente alte câteva mișcări cu limba ca să am orgasm, lipindu-mi coapsele de fața lui.

Îmi aranjează la loc chiloții, sărutând ușor materialul înainte să se ridice și să mă sărute pe gură.

— Așa te vreau! adaugă.

Zâmbesc lipită de el, căldura răspândindu-mi-se prin piept, și îmi pun brațele în jurul gâtului său.

— Doar a ta, James Barrie.

— Și eu al tău, Wendy dragă. Mă sărută pe maxilar și îmi promite: În fiecare noapte.

— Și până dimineață.

EPILOG

James

Doi ani mai târziu

Nu îmi plăcea marea.

Nu că ți-ai da seama după cum stau pe puntea vasului *Tiger Lily*, briza sărată suflându-mi în față.

Este al doilea an în care sunt cu Wendy și primul an de când este soția mea. Și mi-a promis că o să mă lase *în sfârșit* să o duc în larg.

Nici ei nu-i plăcea, dar cred că acum a început să-i placă.

Mă uit la masa unde am stat la prima întâlnire, înainte să știu că o să-mi eclipseze lumea și să devină singurul motiv pentru a exista. Wendy stă acolo acum, însărcinată cu al doilea copil, primul fiind destul de mare ca să meargă singur.

Atunci nu știam, dar era însărcinată când l-am îngropat pe tatăl ei.

Avem un băiețel pe nume Ru.

Ea și Jon râd spre copilul nostru când dansează pe melodia care se aude din difuzoare și mi se răspândește o căldură în piept, fericirea umplându-mi toți porii.

Nu am crezut niciodată că o să am asta. O familie. O viață.

Dar apoi a venit Wendy cu loialitatea și altruismul ei, cu dorința de a ierta și cele mai mari greșeli, și mi-a arătat că până și cele mai distruse inimi pot învăța să iubească.

Până la urmă, bineînțeles că o să fim nevoiți să ne întoarcem acasă. Încă am un imperiu de condus, iar Jon începe prima săptămână de facultate ca să își ia diploma de inginer.

Vrea să construiască avioane.

La scurt timp după ce s-au liniștit lucrurile, Wendy a încercat să își recapete slujba de la Vanilla Bean, dar a fost refuzată, cei de acolo menționând că de multe ori nu a venit la lucru, situație pentru care eu am fost vinovat.

Așa că am cumpărat cafeneaua pentru ea.

Și, înainte să se nască micul Ru, și-a petrecut timpul făcând cafea și discutând cu prietenele ei cele mai bune, Angie și Maria.

Mariei i-a luat un timp să accepte, dar imediat ce a început să se vadă cu Curly s-a domolit, iar zilele astea sunt bune prietene.

Mă uit din nou la apă, închizând ochii și privind spre un viitor aventuros, simțindu-mă recunoscător pentru ceea ce am.

Și mă gândesc la faptul că totul a început de la puțină credință.

De la încrederea înșelată.

Un praf magic dispărut.

Și un personaj negativ care avea nevoie doar de un strop de dragoste.

EPILOG EXTINS

Wendy

— Scumpo!

Mă întorc când îmi aud numele de alint, iar pielea din jurul ochilor mi se ridează când zâmbesc văzându-l pe James cum intră în dormitorul nostru de pe iaht. Mi se poticnește inima la apropierea lui și îi studiez costumul negru și părul perfect aranjat, simțind furnicături în degete, amintindu-mi cum îl trăgeam de păr în urmă cu două ore când s-a furișat în duș și și-a băgat capul între picioarele mele.

Simt fluturi în stomac.

Ai crede că, după zece ani, pasiunea noastră s-a domolit, dar n-a făcut decât să sporească. Atunci când ești cu cineva atât de mult timp, când *iubești* pe cineva la fel de mult timp ca noi, îți intră în piele, dorințele și nevoile devenind un automatism, în loc de o hartă.

Se spune că trebuie să faci ceva de zece mii de ori înainte să devii maestru, și pot spune despre James că este un expert în tot ce are legătură cu durerea și plăcerea mea.

— Nu credeam c-ai să fii gata atât de repede, spun, ridicând o sprânceană, și mă întorc spre oglindă să-mi prind ultima agrafă în păr.

James zâmbește, ochii lui albaștri scânteind când vine în spatele meu, mă cuprinde de talie și mă trage înapoi spre el. Dorința mă copleșește din nou, așa că îmi mușc buza, încercând să-mi reprim reacția în prezența soțului, nevrând să îmi strice machiajul de vreme ce mi-a promis o seară în oraș.

Dar James nu ratează nimic.

Își coboară mâna pe partea din față a rochiei mele mulate albastre – cea pe care o port doar pentru el –, adunând materialul mătăsos și ridicându-l pe coapsă până ce reușește să se

strecoare pe sub tiv. Mi se face pielea ca de găină când vârfurile degetelor lui îmi ating clitorisul.

— Nu porți chiloți? mă întreabă și apasă, excitându-mă. Ce neastâmpărată ești! îmi șoptește la ureche. Este aproape ca și când *ai vrea* să-mi pierd controlul.

Expir sacadat și-mi las greutatea pe el, inima bătându-mi atât de tare, încât o pot auzi în urechi.

Nu se înșală. *Chiar vreau* să-și piardă controlul.

Își trece mâna liberă pe pieptul meu și peste sâni, până îmi cuprinde gâtul ca un colier.

— Încerci să ucizi pe cineva? Te asigur că asta o să se întâmple dacă văd un bărbat care se uită la tine, când știu că ești goală pe sub rochia asta devastatoare.

— Așa sunt doar pentru tine, replic, respirând sacadat. Doar pentru tine.

— Serios?

Își bagă degetele în vagin, iar eu îmi dau ochii peste cap, lăsându-mi capul pe umărul lui.

— Ești dornică și expusă doar pentru mine?

— D-da! suspin.

James murmură, apucându-mă mai strâns de gât și făcând să mi se încordeze abdomenul. Mă apasă pe clitoris cu degetul mare, făcându-mă să mă arcuiesc pe el.

— Asta e, fată perfectă! Te descurci foarte bine!

Căldura îmi urcă pe coapse și se oprește între picioare, iar eu îmi mișc șoldurile în mâna lui, disperată să am orgasm. Mi se contractă organele, și nu cred că mai rezist o secundă, dar apoi presiunea izbucnește și explodez într-o mie de bucăți, lumina orbindu-mi vederea și sufletul ieșindu-mi din corp.

Îi călăresc degetele în fiecare clipă, înfigându-mi unghiile în încheietura mâinii lui ca să o țin pe loc. Lent, presiunea scade, iar vederea mi se limpezește.

— Uluitor! îmi spune micos James la ureche, erecția lui apăsându-mă în spate. A venit Angie ca să stea cu copiii, scumpo. Nu îți pune chiloții! Vreau să stau în fața ta la cină și să știu că păsărica îți este expusă *doar* pentru mine.

James zâmbește cu un licăr șiret în privire, și mă întorc spre el, ridicându-mă pe vârfuri ca să-l sărut pe gură. Înainte să mă retrag, mă apucă strâns de ceafă, trăgându-mă înapoi,

băgându-mi limba în gură și sărutându-mă până rămân cu respirația tăiată. Mi se contractă păsărica și zvâcnește, cerând mai mult. Întotdeauna am nevoie de el.

Când mă eliberează, își lipește fruntea de a mea și și-o rotește înainte și înapoi, excitându-mă mai mult, dar diferit. Mai vulnerabil. E un sentiment intens și mistuitor, care mă apasă pe sub piele și-mi intră în fiecare por.

— Te iubesc! îi șoptesc pe buze.

El își mișcă mâna, zvâcnindu-i pe lângă corp înainte să o ridice pe spatele meu. O senzație rece îmi înconjoară gâtul, iar apoi se aude un tăcănit. Îmi plec privirea și fac ochii mari la colierul cu safir albastru.

— La mulți ani, Wendy dragă! Se retrage și mă apucă de mână, lipind-o de pieptul lui, deasupra inimii, zicându-mi: Viața mea nu merita trăită înainte să apari tu.

Am lacrimi în ochi, dar îmi înghit nodul din gât. Mi-am petrecut o mare parte din viață sperând să am un bărbat care să mă iubească și să mă prețuiască. Iar James? El este tot ce mi-aș fi putut dori.

James

Nu regret multe lucruri.

Dar o să-mi petrec fiecare secundă din viața mea răscum-părând toate felurile în care am dezamăgit-o pe Wendy cu mulți ani în urmă. Ea este jumătatea mea perfectă, jumătatea mai bună, și știu că, indiferent ce fac, un bărbat ca mine nu o să o merite niciodată.

Mă domolește, deși nu aș recunoaște asta cu voce tare. De fapt, dacă-l întrebi pe vreunul din băieții pierduți, o să-ți spună că sunt mai neîndurător acum decât eram înainte să apară ea; însă am o familie de protejat și nu risc nimic atunci când este vorba de ei.

A fost nevoie să stau în genunchi, cu o armă lipită de tâmplă, ca să-mi dau seama că deciziile greșite și ignorarea celor din jur erau produse de lucruri care mi se întâmplaseră în copilărie. Că trauma m-a făcut incapabil să gândesc logic și, drept urmare, am fost pe punctul de a pierde tot ce conta. Și,

cu toate că știu că nu merit asta, Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi că soția mea era la fel de distrusă de problemele ei ca să mă ierte atât de ușor. Poate că asta mă face un bărbat jalnic, dar, până la urmă, asta sunt, un simplu bărbat. Și îmi place să cred că mi-am petrecut ultimii zece ani răscumpărându-mi greșelile făcute, chiar dacă încă îmi bântuie visele.

După mulți ani de retrospectivă asupra tuturor lucrurilor pe care le-am făcut greșit, încep să văd lumea cu alți ochi.

Ea mi-a oferit totul. Am copii frumoși și un frate mai mic pe care îl iubesc, dar asta nu schimbă faptul că este periculos *să îi am*. Deci lucrez în umbră, la fel ca întotdeauna, și îmi țin familia acolo, cu mine.

Iar când sunt cu Wendy, las totul în urmă. Mă mistuie la fel de mult acum ca în prima noapte când am văzut-o intrând în barul meu.

Ea oftează, desfăcându-și baretele pantofilor cu toc în timp ce merge prin dormitorul apartamentului nostru de la ultimul etaj. Abia am ajuns după ce am ieșit în oraș la cină și intenționez să o țin trează și să îmi strige numele toată noaptea.

Am cumpărat apartamentul în urmă cu opt ani, după ce am hotărât că mai aveam nevoie de ceva în afară de iaht ca să ne facem o familie. Puteam locui zilnic pe vas, dar știu că Wendy încă are probleme cu apa, chiar dacă nu ar spune-o, și, mai mult decât orice, vreau să mă asigur că am grijă de ea. În plus, este avantajos să am un loc unde o pot duce ca să nu ne deranjeze nimeni. Îmi place să pot face sex cu ea cât doresc.

Îmi zvâcnește penisul când mă uit cum își trece degetele peste noul colier cu safir.

— Este foarte frumos, James! spune.

Vin în spatele ei, îi cuprind talia și o trag lângă mine, la fel ca mai devreme în seara asta, asigurându-mă că poate simți fiecare centimetru al membrului lipit de ea. Vreau să știe cât mă excită. Cât mă excită *doar* ea.

Își împinge fundul în mine, gemând când își duce mâna la spate și mă apucă prin pantaloni. Scot un mic geamăt, împingându-mi coapsele în ea, plăcerea străbătându-mă ca o ceață în timp ce îmi mângâie scula.

— Dezbracă-te! îi cer. Iar apoi, treci în pat! Vreau să porți doar colierul, cu picioarele larg desfăcute, ca să îți văd păsărica frumoasă.

Inspiră brusc și se înroșește, iar mie îmi saltă stomacul, cuprins de plăcere când văd că încă se mai îmbujorează pentru mine după atâția ani.

Wendy dezbracă lent rochia și își scoate sutienul, inima mea strângându-se când îi văd pielea centimetru cu centimetru. Rămân nemișcat și o privesc, pofta înceteșându-mi vederea când își leagă soldurile și se îndreaptă spre pat, se suie pe saltea, iar apoi se întoarce și se așază în genunchi.

Îmi reprim geamătul când mă cuprinde căldura și îmi deschii cureaua, dând pantalonii jos și eliberând penisul, care zvâcnește pregătit. Coborând mâna, mi-l frec de la bază la vârf, boășele mele încordându-se când Wendy își umezește buzele ca și când ar fi disperată să mă aibă pe limbă.

Se uită la mine pe sub gene când mă apropii, iar când ajung la picioarele patului, iau mâna de pe sculă și o întind, apucând-o de bărbie cu degetul mare și arătător și ridicându-i fața ca să îmi întâlnească privirea.

— Ai fost foarte cuminte în seara asta, știi?

Ea se simte mândră și îmi face penisul să zvâcnească, nerăbdător să intre între buzele ei ȳuguiate ca să îl poată suge, așa cum știe că îmi place.

Îmi mut mâna de pe bărbia ei, atingând-o pe gât până ajung la claviculă. O împing în spate până ce este în fața mea, gâfâind, sânii ei mari având sfârcurile întărite și implorându-mă să îi iau în gură.

— Știi cât de mult m-am controlat ca să nu-i ucid pe toți bărbații care s-au uitat la tine în seara asta? o întreb, aplecându-mă în față ca să o sărut pe pielea dulce. A fost chinuitor! Niciunul nu era destul de demn să se uite măcar la tine.

Îmi rotesc limba peste un sfârc, băgându-l în gură și mușcând până se arcuiește spre mine.

Delicios!

Îmi cobor mâna până-i simt umezeala în palmă, adunându-i excitația ca o pe o comoară și ducând-o la buze ca și când ar fi cea mai dulce ambrozie. Gem când aroma ei îmi atinge limba, înfigându-mi degetele în ea până geme.

— James! scâncește Wendy, înfigându-și apoi mâna în părul meu.

— Așa, scumpo, șoptesc în timp ce îi ling părșrica. *Eu* sunt cel care te face să te simți așa.

Îmi dezlipesc gura și continui să-mi mișc degetele, având buzele umede de sucurile ei după ce mă ridic și stau deasupra.

Se vede în ochii ei că este excitată; are pupilele dilatate și, văzând-o așa, atât de dezlănțuită și de pierdută în emoții, capul penisului se umezește. Vreau să o penetrez până uit de mine. La fel cum am făcut-o întotdeauna.

— Spune-mi! zic, scoțând degetele și punându-mi scula între picioarele ei, în vreme ce cu cealaltă mână o apuc de gât.

— Sunt a ta, șoptește în vreme ce se ridică pentru a mă săruta pe gură.

Îmi împing soldurile și o penetrez dintr-o singură mișcare. I-o trag bine, cu mișcări lungi și constante în timp ce o strâng de gât, atent să nu-i apăs traheea.

Plescăitul pielii este strident, iar mirosul de sex plutește în aer. Pășrica ei mă masează la fiecare mișcare înainte, și îmi mușc buza ca să nu ejaculez.

— Vreau să simt, spune ea, gâfâind, întinzând mâna și răsfirându-și degetele în jurul penisului.

Senzația mâinii ei pe scula mea la fiecare mișcare mă excită rapid.

— Ești perfectă! spun.

Monturile mele arată frumos pe gâtul ei alb.

— Ce bine mă simt în tine! Ai fost făcută pentru mine, scumpo!

Ea își lasă capul într-o parte și deschide gura, suspinând, iar apoi are orgasm, pereții vaginului pulsând în jurul membrului.

Căldura mi se răspândește în corp și se adună la baza coloanei, apoi explodează, și o penetrez adânc, boășele zvâcnind când o umplu de spermă.

Îmi țiuie urechile în timp ce gâfâi, iar după câteva clipe mă retrag, rostogolindu-mă pe spate. Ea expiră și se ghemuiește lângă mine, pielea noastră udă de transpirație fiind dovada că încă mă înnebunește.

— Te iubesc! îi șoptesc.

— În fiecare noapte? mă întreabă.

Rânjesc, simțind cum un soi de căldură mi se răspândește în piept. După zece ani, încă o spune în fiecare zi. Nu știu dacă o face în amintirea lui Ru sau dacă a preluat expresia, dar în orice caz, nu pot să îi interzic.

— Și până dimineată, Wendy dragă!

Profilurile personajelor

James „Hook” Barrie

Nume: James „Hook” Barrie

Vârstă: 26

Locul nașterii: Londra

Locația prezentă: Bloomsburg, Massachusetts

Naționalitate: Britanic

Ocupație: Om de afaceri/Șef mafiot

Venit: Milionar

Culoarea ochilor: Albaștri

Coafură: Brunet, puțin zburlit

Constituție fizică: Zvelt, înalt. În formă, dar nu masiv

Ținuta preferată: Costum

Ochelari: Nu poartă

Accesorii pe care le are întotdeauna: Cuțit cu lama curbată (Karambit)

Nivel de îngrijire: Impecabil

Stare de sănătate: Sănătos

Scris de mână: Cursiv, perfect

Cum merge: Mândru, emană putere

Cum vorbește: La obiect și fermecător când trebuie. Îi place să spună povești, mai ales chiar înainte să tortureze sau să ucidă pe cineva.

Vorbire: Corectă

Accent: Britanic, care a fost puțin americanizat

Postură: Perfectă

Gesticulează: Da

Contact vizual: Întotdeauna

Înjurătura preferată: Nu înjură mult

Tic verbal: Scumpo

Probleme de vorbire: Nu

Râs: Mătăsos, încet și profund

Ce i se pare amuzant: Nu se amuză des

Zâmbet: Orbitor, buza puțin mai sus în dreapta, dinți perfecți

Emoții: Emotiv când vrea să fie, deoarece asta-l ajută să-i manipuleze pe oameni

Copilărie: Îndestulată și protejată când era mic, apoi marcată de abuzuri și nepăsare după moartea părinților

Școlarizare: Foarte implicat la școală, întotdeauna i s-a părut importantă și a continuat să se autoeduce după absolvire; s-a specificat în anuar că e foarte probabil să devină politician

Slujbe: Întotdeauna a lucrat pentru Ru

Slujba la care visa când era mic: Nu avea o preferință; voia doar să îl ucidă pe Peter

Modele de urmat în copilărie: Ru

Cel mai mare regret: Că și-a lăsat emoțiile necontrolate să îi întunece rațiunea, ceea ce a dus la pierderea lui Ru; nu a văzut lucruri care erau chiar în fața ochilor și a tras concluzii pripite despre Wendy, care l-au făcut să o rănească

Pasiuni din copilărie: Să învețe tot ce l-a învățat Ru

Locul preferat în copilărie: Oriunde departe de unchiul lui

Cea mai veche amintire: Mama, care îl adormea când era mic, spunându-i basme

Cea mai tristă amintire: Pierderea părinților, apoi pierderea lui Ru

Cea mai fericită amintire: Clipa în care și-a dat seama că Wendy este a lui și și-a recăpătat familia pentru a cărei pierdere a suferit o viață întreagă

Secrete întunecate: Unele lucruri trebuie mai degrabă să rămână ascunse

Dacă ar putea schimba ceva din trecut, ce ar fi? Să își țină părinții în viață

Momente de cotitură din copilărie: Întâlnirea cu Peter; moartea părinților lui; abuzurile fizice și sexuale din partea unchiului

Personalitate: Fermecător, dezinvolt, frumos

Ce sfat și-ar da versiunii lui mai tinere: Rezolvă-ți trauma înainte să te faci să decazi!

Cazier: Ar fi gros, dacă ar fi fost prins

Tata

Vârstă: Decedat

Ocupația: Om de afaceri

Cum era relația lor: Era o relație strânsă, dar nu foarte sentimentală. James îl admira, știa că într-o zi urma să preia afacerea familiei și voia să fie exact ca el.

Mama

Vârsta: Decedată

Ocupația: Casnică

Cum era relația lor: Relație strânsă, singura femeie care l-a iubit înainte de Wendy.

Frați: Niciunul de care știe; Jon este frate vitreg

Cel mai bun prieten: Ru

Dușmani: Peter

Cum este văzut de străini: Periculos și ademenitor

Pagini de socializare: Niciuna

Rol în dinamica grupului: Lider

De cine depinde:

Sfat practic: De nimeni (deși ar trebui)

Mentor: Ru

Partener: Ru

Sprijin emoțional: Nimeni

Sprijin moral: Nimeni

Ce face în zilele ploioase: Ce face de obicei

Teoretician sau practician: Ambele, deși practica poate fi eclipsată de traumă, care conduce la greșeli și decizii proaste

Optimist, pesimist, realist: Realist

Introvertit sau extrovertit: Extrovertit când trebuie, introvertit din fire

Sunete preferate: Liniștea, supușenia lui Wendy

Ce vrea cel mai mult: Să îl ucidă pe Peter, deoarece crede că asta o să vindece golul pe care îl simte

Cel mai mare defect: Trauma nerezolvată și incapacitatea de a-lăsa pe ceilalți să se apropie – ia decizii pe baza trecutului, face presupuneri pripite sau își pierde controlul și acționează fără să gândească

Cea mai mare calitate: Imprevizibilitatea, deoarece îi face pe oameni să se teamă de el

Cea mai mare realizare: Că o iubește pe Wendy

Care este imaginea fericirii: La început nu caută fericirea, deci nu știe ce ar putea fi. Până la urmă, e fericit când viața îi oferă o nouă șansă și recapătă genul de familie pe care nu credea că o mai poate avea

Vrea să fie ținut minte: Da

Cum abordează:

Puterea: O revendică

Ambiția: În mod necruțător

Dragostea: Crede că nu îl afectează

Schimbarea: Nu îi place

Bunuri pe care le-ar salva dintr-un incendiu: Cuțitul cu lamă curbată

Ce îl enervează: Ticăitul unui ceas

Ce cod moral are și ce l-ar face să îl încalce: Inexistent

Ce îl enervează la culme: Ceasuri care ticăie, oamenii care nu îl respectă

Ce ar vrea să-i scrie pe piatra funerară: În fiecare seară și până dimineață

Țelul lui: James își petrece o mare parte din viață plângându-se de ceea ce i-a fost luat și dorindu-și putere ca să nu se mai simtă neajutorat ca atunci când era abuzat de unchiul lui. Nu vrea decât răzbunare, nu crede că o să mai aibă vreodată o familie și, chiar dacă atunci nu și-a dat seama, caută răzbunare din cauza pierderii „normalității” care vine cu genul de copilărie și familie pe care le-a avut cândva. Genul de viață la care tânjește. Până la urmă, după ce își lasă trauma și furia să distrugă aproape complet totul (câteodată ia decizii proaste și pripite

deoarece nu poate trece de propriile probleme ca să gândească rațional), le depășește și își dă seama că răzbunarea nu vindecă pierderea, ci doar provoacă altele. Este dispus să renunțe la tot, inclusiv la țelul vieții ca să o țină pe Wendy fericită și în siguranță. Pentru el, ea este familia pe care nu credea să o mai aibă vreodată.

În epilog, chiar dacă este un personaj negativ, va avea o familie perfectă cu Wendy, Jon și copiii deoarece așa se termină povestea lui. Ce a fost pierdut este găsit din nou. Asta nu o să-i schimbe firea – trecutul l-a format și se simte bine în pielea lui, dar și-a îngăduit să se vindece de rănile trecutului și primește lucrul după care a tânjit de la bun început.

Wendy Michaels

Nume: Wendy Michaels

Vârsta: 20

Locul nașterii: Florida

Locația actuală: Bloomsburg, Massachusetts

Naționalitate: Americană

Educație: Liceu

Ocupație: Barista ca pasiune, nu neapărat de nevoie

Venit: Moștenitoare

Culoarea ochilor: Căprui

Coafură: Păr lung, drept și castaniu

Constituție: Minionă

Trăsături deosebite: Nu iese cu nimic în evidență, dar lui James îi place să fie îmbrăcată în albastru

Ținuta preferată: Rochiile de vară

Ochelari: Nu poartă

Accesorii pe care le are mereu: Niciunul

Nivel de îngrijire: Înalt

Sănătate: Sănătoasă

Scris de mână: Cu bucle

Cum merge: În așa fel încât să nu iasă în evidență

Cum vorbește: Nu spune des ce gândește – a învățat să-și țină gura; ocazional izbucnește, mai ales când este supărată pe tatăl ei și ori de câte ori este în preajma lui James

Stil de vorbire: Obișnuit

Accent: American

Postură: Plăcută

Gesticulează: Da

Contact vizual: Uneori

Înjurături preferate: Nu are

Motto: Nu are așa ceva – la început, nu este prea sigură de ea

Probleme de vorbire: Nu

Râset: Strident și ușor

Ce i se pare amuzant: Comediile romantice și glumele fratelui ei mai mic

Zâmbet: Timid și frumos

Emoții: Încearcă să le țină ascunse, dar nu reușește întotdeauna, mai ales imediat ce începe să se simtă în largul ei

Copilărie: Îndestulată și protejată; crescută de bone și tânjind constant după atenția tatălui ei

Școlarizare: Implicată doar atât cât i s-a cerut; s-a menționat în anuar că e foarte probabil să nu muncească niciodată

Slujbe: Barista, doar ca să piardă vremea

Slujba la care visa când era mică: Nu s-a gândit niciodată cu adevărat la ce ar vrea să fie în afară de ceea ce i s-a cerut

Model de urmat când era mică: Tatăl ei

Cel mai mare regret: Că nu i-a ținut mai devreme partea fratelui ei

Pasiuni când era mică: Întotdeauna le-a făcut pe plac altora, fără să aibă o demnitate sau identitate; așadar, făcea ce îi spuneau ceilalți

Locul preferat din copilărie: Acasă, când tatăl ei se întorcea dintr-o călătorie de afaceri și o pregătea de culcare

Cea mai veche amintire: Tatăl ei, care îi lăsa ghinde când era mică

Cea mai tristă amintire: Că a trebuit să-și ucidă tatăl

Cea mai fericită amintire: Că în sfârșit și-a apărât interesele

Secrete întunecate: Nu

Dacă ar putea schimba un lucru din trecut, care ar fi: L-ar fi protejat mai bine pe Jon și și-ar fi exprimat părerea mai devreme

Punctul de cotitură din copilărie: Moartea mamei ei și schimbarea de comportament a tatălui

Personalitate: Inocentă, drăguță, naivă

Ce sfat și-ar da versiunii ei mai tinere: Meriți să te afli în orice cameră intri.

Cazier: Inexistent.

Tatăl:

Vârstă: Mijlocie

Ocupație: Om de afaceri

Cum este relația dintre ei: Relație a fost strânsă când era mică, iar apoi încordată când a crescut. El a devenit distant și obsedat de muncă, iar ea tânjea după atenția și părintele pe care le avea înaintea. A creat multe probleme la maturitate.

Mama:

Vârsta: Decedată

Ocupația: Lucra cu tatăl ei

Care a fost relația cu ea: Întotdeauna încordată.

Frați: Da, un frate vitreg, Jon

Prieteni apropiați: Angie

Dușmani: Niciunul

Cum este văzută de străini: Naivă și tânără

Pagini de socializare: Da, însă doar pentru că trebuie să le aibă

Rolul în dinamica grupului: Le face pe plac altora

De cine depinde:

Sfat practic: Tatăl ei

Sfaturi: Tatăl ei

Însoțitor: Angie

Sprijin emoțional: Jon

Sprijin moral: Angie/Jon

Ce face în zilele ploioase: Citește o carte sau își petrece timpul cu fratele ei

Teoreticiană sau practiciană: Teoreticiană

Optimistă, pesimistă, realistă: Ușor optimistă

Introvertită sau extrovertită: Introvertită

Sunet preferat: Râsul în casa ei

Cea mai mare dorință: Să aibă o familie iubitoare în care membrii își petrec timpul împreună

Cel mai mare defect: Naivitatea și problemele paterne, care o fac disperată după atenție și dragoste

Cel mai mare atu: Loialitatea

Cea mai mare realizare: Exprimarea propriei păreri

Imaginea fericirii perfecte: Familia ei unită și petrecerea timpului împreună

Vrea să fie ținută minte: Doar de cei care au iubit-o

Cum abordează:

Puterea: Se ferește de ea

Ambiția: Mediocră

Dragostea: Tânjește după ea

Schimbarea: Nu o deranjează

Bunuri pe care le-ar salva dintr-un incendiu: O fotografie cu ea și Jon

Ce o enervează: Tatăl ei, care nu s-a îngrijit de Jon

Ce cod moral are și ce ar face-o să îl încalce: Este destul de ferm, dar, dacă cineva i-ar manipula nevoia de afecțiune, l-ar încălca cu ușurință

Ce o deranjează: Lipsa de respect

Ce vrea să îi scrie pe piatra funerară: Orice ar hotărî altcineva să scrie – îi este prea teamă să aleagă ea ceva

Telul ei: Wendy este o fată naivă, crescută într-o casă frumoasă și protejată. În afară de dragostea fratelui mai mic, nu a cunoscut decât dragostea tatălui, iar când aceasta începe să dispară, rămâne fără scop în viață.

Iubește cu pasiune și nu vrea decât ca familia ei să fie unită, fericită și în siguranță. Când îl cunoaște pe Hook, găsește în el ceea ce îi lipsește în viața personală – atenție, afecțiune. Deoarece este disperată după asta, se îndrăgostește repede și, pentru că a trăit o mare parte din viață protejată, nu este obișnuită cu oameni ca Hook, despre care se știe că manipulează lucrurile în

interesul lui. Practic, îi confundă manipularea cu sentimentele reale.

Wendy îi iartă repede greșeala lui James deoarece nu a știut niciodată să fie altfel și îl iubește în ciuda tuturor lucrurilor pe care acesta le-a făcut deoarece își petrece viața văzând situațiile din perspectiva altora și le dă crezare. Asta i-a permis să empatizeze cu un individ pe care ar trebui să-l considere un monstru și empatizează *într-adevăr* cu oamenii, chiar dacă este în dezavantajul ei.

Povestea continuă, iar James se îndrăgostește cu adevărat de ea și o ajută să înflorească. Wendy devine o persoană care învață că uneori trebuie să-ți aperi punctul de vedere, chiar dacă asta înseamnă să renunți la ce ți-ai dorit dintotdeauna. Află că e *demnă* să fie oriunde alege să fie și că vocea sa merită auzită, dar și că ea este cea care deține într-adevăr toată puterea.

Își pierde inocența, dar ajunge să fie exact așa cum a vrut dintotdeauna – să aibă o voce puternică, un bărbat care o tratează corespunzător și o familie fericită, sănătoasă și întreagă.

Mulțumiri

Soțului meu, Mike: mulțumesc pentru că ești sprijinul meu și pentru că m-ai ajutat chiar de la început, când nu eram sigură ce naiba fac! Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără tine.

Celei mai bune prietene, Sav R. Miller. Îți mulțumesc pentru că mi-ai fost mereu alături, mi-ai oferit foarte multe cu fiecare ocazie, m-ai încurajat și mi-ai fost o prietenă adevărată și loială! Ești unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Sunt onorată să te cunosc.

Cititorilor mei alfa și beta: Sav R. Miller, Anne-Lucy Shanley, Michelle Chamberland, Ariel Mareroa. Sunteți cu toții cei mai minunați oameni și ați lucrat întotdeauna la termenele mele ridicole și asigurându-vă că nu scriu prostii.

Editorilor și redactorilor mei: vă mulțumesc pentru că mi-ați înfrumusețat cuvintele!

Designerului meu de copertă, Cat, de la TRC Designs: ești foarte talentată. Îți mulțumesc pentru că ai luat viziunea mea și i-ai dat viață!

Echipei mele Street Team: sincer, nu pot exprima cât de recunoscătoare sunt să vă am alături. Vă mulțumesc pentru tot ce faceți, pentru toate modurile în care ați apărut și toată lumina pe care o aduceți în viața mea!

Celor care au lecturat exemplare în avanpremieră ale acestui roman: vă mulțumesc pentru că mi-ați citit mereu cuvintele și ați ajutat la popularizarea cărților mele prin intermediul recenziilor! O mare parte din reușita mea este mulțumită vouă.

Celor de la McIncult: vă mulțumesc pentru că v-ați alăturat grupurilor mele și că ați ales tot ce scriu! Să am oameni cărora le place ce scriu este un vis împlinit, așadar, sunt foarte fericită să vă am ca sprijin. Îmi trăiesc visul datorită vouă.

Și, lăsând ce e mai bun la urmă, fiicei mele, Melody: ești și vei fi mereu motivul pentru tot ceea ce fac.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal
010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov

Tel.: 0758.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

